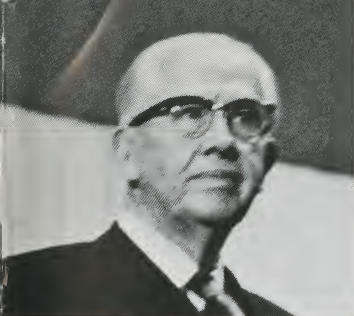

DEN *danske* STJERNE

April 1975 · 124. Årgang · Nummer 4

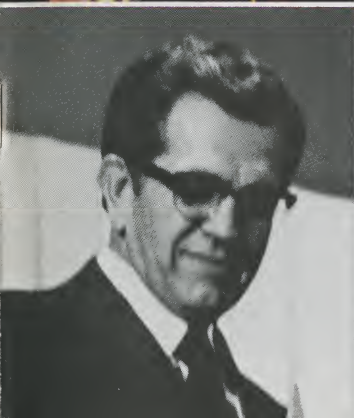

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1975
124. Årgang · Nummer 4

Layout
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Trykning
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

Abonnement, nye priser
6 numre .... d. kr. 20.–
12 numre .... d. kr. 39.–
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.–
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Første område-generalkonference

for Danmark, Finland, Norge og Sverige

af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

afholdt den 16., 17. og 18. august 1974

in Stockholm

Område-Generalkonferencen i Stockholm

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges første område-generalkonference for Danmark, Finland, Norge og Sverige blev afholdt fredag, lørdag og søndag, den 16., 17. og 18. august 1974 in Stockholm, Sverige.
Alle konferencens møder blev afholdt i St. Eriks Mässan. Konferencen omfattede følgende møder:

Fredag, den 16. august 1974	Aktivitetsprogram kl. 19:00
Lørdag, den 17. august 1974	Første hovedmøde kl. 10:00
	Andet hovedmøde kl. 14:00
	Forældremøde kl. 19:00
	Ungdomsmøde kl. 19:00
Søndag, den 18. august 1974	Det melkisedekske Præstedømmes lederskabsmøde kl. 8:00
	Tredie hovedmøde kl. 10:00
	Fjerde hovedmøde kl. 14:00

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede ved konferencen og ledede alle hovedmøderne og Det melkisedekske Præstedømmes lederskabsmøde. Præsident N. Eldon Tanner ledede forældremødet, og præsident Ezra Taft Benson ledede ungdomsmødet.

Præsident Spencer W. Kimball

Vi er glade for at være sammen med jer nu til morgen i disse skønne nordiske lande, hvor vi er så lykkelige sammen med jer. Vi udtrykker vor taknemmelighed for blomsterne og frugten og alle de varme velkomsthilsner, der er blevet givet os. Vi er meget stolte af de stærke og dygtige folk, der bor i disse lande.
Vi er også stolte af, at nogle meget store mænd kom fra disse lande: Broder Christian Fjeldsted fra De Halvfjerds' første Råd; Præsident Anthon H. Lund, der blev rådgiver i Det første Præsidentskab; Broder John A. Widtsoe, som i mange år var medlem af De tolv Apostles Råd; og mange andre.
Vi er ligeledes stolte af utallige stærke, trofaste mænd og kvinder, som er rejst til Amerika og er blevet ledere i stavene og wardene og missionerne. Vi har virkelig fundet meget stærke mænd fra disse nordiske lande overalt i kirken, og navnlig i Utah. Hvor så mange dygtigt uddannede mænd stammer fra, må der findes mange, mange andre, og vi ser frem til deres udvikling og vækst. Det er blevet rapporteret, at fra disse lande er der i årene fra 1850 til 1930 blevde døbt mere end 54.000 personer, hvoraf halvdelen udvandrede til USA.
Denne konference er, som vi har nævnt, den fjerde område-konference. Vi har bragt med os tolv generalautoriteter. Måske har der aldrig før været så mange af generalautoriteterne blandt jer. Vi har mange andre iblandt os, som vi allerede har nævnt. Eftersom ikke alle i den stadigt voksende kirke kan komme til Salt Lake City, forsøger vi nu at bringe konferencerne ud til folk i de områder, hvor de bor.

Kirkens vækst

Da udvandringen fra de skandinaviske lande begyndte, var det en lille kirke på måske 30.000 eller 40.000 mennesker. Idag er det en stor kirke, og den vokser meget hurtigt mange steder i verden.
Antallet af missioner er forøget fra to eller tre dusin til 111. Antallet af vore missionærer er gået frem fra 2.000, da jeg var på mission, til 18.000 missionærer i dag. Vi forventer, at kirken vil fortsætte med at vokse endnu hurtigere.
For kun 16 år siden var stavene begrænset til næsten kun at findes i USA. I løbet af de sidste 16 år er der organiseret på den anden side havet og på fjerne steder i alt omkring 85 stave. Vi har nu 19 stave i Mexico, 18 i Sydamerika, 4 i Tonga, 7 i Samoa, 8 stave i New Zealand og 8 i Australien. Der er 15 i Storbritanien, og der er stave i Tyskland, Holland, Sydafrika, Filippinerne, Korea og Japan. Og nu har vi een stav i Skandinavien, i København.

Organisering af stave

Med 15.000 medlemmer af kirken i disse nordiske lande forventer vi, at mange andre nye stave vil blive organiseret i løbet af de næste få år. Som I ved, er staven det voksne — det fuldt udviklede — distrikt.
Først omvender vi familier og organiserer dem i søndagsskoler og derefter i grene; derefter føjer vi grenene sammen til distrikter, og når distriktet er stort nok og stærkt nok og effektivt nok, så danner vi stave, for staven er en voksen — en fuldt udviklet — enhed.
Herren har sagt i afsnit 96: „Se, jeg siger jer: Jeg vil, at denne stav, som jeg har sat til at være Zions styrke, skal gøres stærk.“ (L&P 96:1)
Når vi taler om Zion, tænker vi på verden, eftersom denne kirke nu er blevet en verdensomspændende kirke. Herren siger, at stavene skal tilltage i hellighed og skal befæstes, og Zion skal stå op og iføre sig sine skønne klæder. (Se L&P 82:14)
Her er Herrens krav, at før der dannes stave, må retfærdigheden tiltage tillige med ren levevis og trofasthed. Da kan kirkens grænser udvides og udbredes til enhver verdensdel, hvor medlemmer af kirken er samlet, og hvor de har kvalificeret sig.
Stave blev i første omgang dannet i De forenede Stater i områderne med den største medlemskoncentration, men Herren kundgjorde, at andre steder skulle udpeges til stave i regionerne rundt omkring. Derefter antydede han, at når den tid kommer, da der ikke mere er plads for dem i de mere tætbeboede områder, at stave da skal organiseres i de oversøiske områder.
I løbet af det seneste halvandet årti er der som nævnt organiseret omkring 85 stave i de fjerneste egne af verden, hvilket får det samlede antal stave op på 650. Hver uge flyver generalautoriteter til fjerne steder for at afholde konferencer i disse områder.
Nu må I gode mennesker gøre jer klart, at der skal mange mennesker til at organisere en stav, i almindelighed omkring 3.000. Det betyder øget missionærarbejde.
I 1847 åbenbarede Herren: „Enhver skal bruge hele sin indflydelse og formue til at bringe dette folk til det sted, hvor Herren skal obygge en Zions stav.“ (L&P 136:10)
Der er gode grunde til, at de medlemmer af kirken, som er afskåret fra stavene og deres goder, at de måske ønsker at overveje at flytte til centrale steder, hvor alle kirkens velsignelser er tilgængelige. Sommetider er dette naturligvis ikke gennemførligt, og så forbliver vi i udkanten af kirkens aktivitetsområde og opbygger kirken, hvor vi er.
I januar 1832 sagde Herren: „Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder.“ (L&P 82:14)
I december 1833 gav Herren Profeten Joseph Smith denne befaling:
„Og se, der er intet andet sted udpeget end det, jeg har bestemt . . .“
„førend den dag kommer, da der ikke mere findes plads for dem. Og da har jeg andre steder, som jeg skal udpege for dem, og disse skal kaldes stave.“ (L&P 101:20-21)
Jeres byer og jeres lande, mine kære brødre og søstre, vil modtage særlige velsignelser, når de har åbnet deres porte for jer, de sidste dages hellige.
I afsnit 109:39 sagde Herren: „Og hvilken som helst by dine tjenere betræder, og folket i den by antager deres vidnesbyrd, da lad din fred og frelse hvile over den by.“
Og igen taler Herren om indsamlingen til centre, så at værket kan gå fremad;

vi er meget stærkere i større grupper end på de spredtliggende steder. „Og indsamlingen til Zion og dens stave må være til forsvar og som en flugt fra stormen og fra verden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden.“ (L&P 115:6)
I 1841 organiserede Herren kvorummer af højpræster, som skulle uddanne mænd til de krævende stillinger: højpræster, halvfjerdser, ældster, biskopper, patriarker og alle andre med yderligere ansvar og myndighed. Staven har mange fordele.
Vi håber, at den nye stav i København vil bane vejen og være det rette forbillede for de øvrige store distrikter i disse og andre lande, så at stavene kan organiseres for at bringe yderligere velsignelser til menneskene.
I almindelighed mener man, at der bør være seks til otte eller flere grene i et distrikt for at man kan udvælge det til at være en stav; og at disse grene bør have et medlemstal på 300, 400 eller 500 hver; og at disse nennesker i disse grene har øget deres aktivitet til en høj procentsats for de mennesker, der overværer præstedømmets møder, søndagsskolens møder og nadvermødet; at de holder deres familiebønner; og at de har en stor procentsats af stærke ledere, som betaler deres tiende, som holder deres familiehjemmeaftener og deres familiebønner, og som efterlever Herrens befalinger.
Udvandring til Amerika er ikke længere nødvendig. Der står templer til rådighed for de fleste mennesker. Kirkens ledere fra kirkens hovedsæde besøger de forskellige lande. Områdekonferencerne som denne, afholdes med mellemrum i de folkerige områder af kirken.

Missionærarbejde

Missionærarbejdet er af livsvigtig betydning. Vi håber, at de, der bliver omvendt, hovedsagelig består af familier. Vi håber, at vore medlemmer alle vil forberede sig på at sende deres sønner på mission.
Een, to eller tre procent af alle medlemmer bør være egnet til missionærarbejde. Følgelig forventer vi med omkring 15.000 medlemmer af kirken i disse fire lande, at 150 til 300 unge mænd, eller endnu flere, fra disse lande vil være på fuldtidsmission til stadighed, enten i deres eget land eller i andre missionsmarker.
Derfor håber vi, at alle ledere i grene, distrikter, stave og missioner vil yde en ekstra indsats for at kvalificere og udsende alle deres normale unge mænd på regulære missioner, på lige fod med unge mænd fra andre områder inden for kirken.
Herren har sagt til os, at der skal hverves tilhængere over hele verden, og at hver nation, stamme, tungemål og folk skal belæres om det sande evangelium. (Se L&P 133:37) Og valgbarhed som stav er virkelig relevant forbundet med kaldelsen af unge mænd til missionærtjeneste.
Herren siger i afsnit 124: „Jeg har antaget dine bønner, . . . du er kaldet til uopholdeligt og højtideligt at forkynde om mit evangelium . . .“
„Dette opråb skal gå ud til alle konger i verden, til jordens fire hjørner, til den ærværdige udkårne præsident og til de højmodige guvernører i alle nationer ud over jorden.“
Herren siger fortsat: „Kald derfor på dem med høje tilråb og med dit vidnesbyrd og frygt ikke for dem . . . således skal også de være uden undskyldning . . .“
„Og videre vil jeg besøge og formilde manges hjerter, jer til gavn, så I må finde nåde for deres øjne, at de må komme til sandhedens lys og ikkejøderne til ophøjelse . . .“
„Vågn på, o, I jordens konger! Kom, kom med jeres guld og sølv til hjælp for mit folk.“ (L&P 124:2, 3, 7, 9, 11)

Forberedelse af ungdommen til at tage på mission

Forældre gør klogt i at indoktrinere deres drenge fra barndommen. Lær dem, medens de endnu er små drenge, at opspare de penge, de får ved smågaver og for småtjenester, og at lade summen vokse gennem årene, medens de vokser op. Hver gang de får penge mellem hænderne, bør de mindes om, at i det mindste en del af dem bør indsættes på deres missionærkonto.
De bør også høre deres forældre bede morgen og aften for missionærerne. Og de små drenge vil lære at bede for missionærerne, som befinder sig ude omkring i verden for at finde tilhængere. De ældre brødre vil fuldføre missioner, og med al deres eksempel og med al denne psykologi i deres oplæring vil sønnerne fuldføre ærefulde missioner og bringe store velsignelser medhjem til kirkens familier.

Missionærarbejdets frugter

En af stavene i Utah foretog en undersøgelse. Staven udsendte i løbet af et givet tidsrum 318 missionærer. Ud af de 318 fortsatte 94 procent af dem med at være trofaste i kirken efter deres hjemkomst; kun 6 procent af dem var inaktive, hvilket er en fremragende rekord. Ud af de 204, som var blevet gift på det tidspunkt, da undersøgelsen fandt sted, var alle blevet viet i templet med undtagelse af 10.
Der var kun to skilsmisser; hvilket mål at have nået. Selv om færre var forblevet aktive, ville de dog have været en enorm styrke for den voksende kirke. Hvilket stort udbytte. Fireoghalvfems procent er helt fantastisk.
Tænk på, hvilken styrke disse ældster, som var veluddannede, og som bar deres stærke vidnesbyrd, kunne være i warderne, grenene, stavene og missionerne, når de vendte tilbage.
Når I begynder at sende alle jeres egnede sønner ud i missionsmarken, vil der ske en vækst, og I vil opleve en kraft, en opofrelse og en retfærdighed, som I næppe kan forestille jer.
Vi tænker på vækst i forbindelse med organisering af stave. Hvis hvert medlem kvalificerede sig som missionær, ville det betyde en fordobling af medlemstallet hvert år. Og snart ville der være stave overalt i disse fire lande. Det kan gøres.
I Seattle, Washington, blev der døbt 3.200 mennesker på 10 år af stavs- (eller distrikts) missionærerne. I San Fernando, nær Los Angeles, Californien, blev 2.290 mennesker døbt i løbet af de 10 år af disse fædre og mødre og børn og unge kvinder. I Phoenix, Arizona, blev der døbt 3.544 mennesker, og i dette område i almindelighed blev der døbt 6.000 af stavs- og distriktsmissionærerne i denne tidsperiode.
I gode mennesker her kan gøre dette lige så godt, som de kan i andre områder. Hvert medlem er missionær. Tusinder af omvendte skulle komme ind i kirken ad den vej. I er et eksempel på kristen levevis over for jeres næste.
I Sydamerika bor der en god kvinde,

som har kontaktet mange mennesker hver dag på torvepladsen, på gaden, og i forbindelse med offentlige arrangementer.
Hun fortalte dem sædvanligvis om de nydelige unge missionærer, der kom til hendes hjem, og som gerne ville komme til deres også. Da jeg sidste gang besøgte hende, havde hun allerede bragt 82 mennesker til omvendelse, og de priste hende alle højt.
Jeg kender en familie fra Texas, som i de sidste tolv år har bragt en (hel) familie ind i kirken hvert år. Det har været en strålende erfaring for både forældrene og deres børn. Alle havde hjulpet med.

En missionær-udfordring

Mine kære søskende, jeg kalder jer til at organisere jer selv og jeres familie og bringe evangeliet til jeres naboer og venner. Husk på det slogan, som præsident David O. McKay gav os: „Hvert medlem en missionær." (Se Konference-Rapporten april 1959, s. 122)
Det omfatter alle medlemmer, gamle og unge, ja endog børnene. De har hjulpet med til at omvende mange hundrede gode mennesker.
Dette er jeres privilegium. Dette er jeres pligt. Dette er en befaling fra kirkens præsidentskab og fra Herren. Ly til Herrens befaling:
„Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste."
„Derfor har de ingen undskyldning, og deres synder hviler på deres eget hoved." (L&P 88:81-82)
Jeg er sikker på, at I alle er som Paulus, når han siger: „Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er Guds kraft til frelse." (Romerbrevet 1:16)
I en by i den østlige del af USA var der en kvinde, som var medlem af kirken, og som arbejdede i et bageri. Hun forklarede evangeliet for fem kvinder, som arbejdede sammen med hende. Alle fem blev døbt ind i kirken.
En hjælpeforening på 23 medlemmer havde travlt. De omvendte, med missionærernes hjælp, 24 andre kvinder, en hver. En fremtrædende højpræst og hans hustru underholdt 78 mennesker i deres hjem og prædikede evangeliet for dem. Missionærerne døbte 25 ud af de 78, og de andre var venligt stemt.
En broder, der var på hospitalet, talte til sine sygeplejersker, og de lyttede og kom ind i kirken. Et ward i Californien opmuntrede medlemmerne til dette arbejde, og de holdt 76 møder og døbte 34 af de mennesker, som kom til stede.
Husk på, kære søskende, at Herren har givet jer er bestemt løfte, hvis I anstrenger jer i denne sag. Og han siger: „Thi jeg vil forlade jer jeres synder med den befaling, at I forbliver standhaftige i jeres sind i højtidelig andagt og i bønnens ånd ved at bære vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver givet jer." (L&P 84:61)
Han fortsatte: „Og jeg vil gå med dem og være midt iblandt dem. Jeg er deres talsmand hos Faderen, og intet skal få overhånd over dem." (L&P 32:3)
„Dog er I velsignede", sagde han, „thi det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen for at beskues af englene, og de glæder sig over jer, og jeres synder er jer forladt." (L&P 62:3)
Ved indvielsen af templet i Kirtland sagde profeten Joseph Smith til Herren:
„Forbarm dig, o Herre, over alle jordens nationer; vær nådig mod dem, som regerer vort land . . .;
Ihukom jordens konger, fyrster, ædle og store og alle folk i kirken . . .
så deres hjerter må formildes, når dine tjenere forlader dette hus, o Jehova, for at vidne om dit navn, og deres fordomme vige for sandheden, og dit folk finde nåde for alles øjne, så alle jordens ender må vide, at vi, dine tjenere, har hørt din røst, og du har udsendt os." (L&P 109:54, 57)

Efterlev kirkens standarder

Vi har med eftertryk belært om kravet til aktivitet blandt de hellige med hensyn til hjemmeaftten, familiebøn, tiendebetaling, tilstedeværelse ved møder, og nu må vi tage dette at søge tilhængere og advare vor næste med i betragtning.
Lad os ikke glemme, at skal vi gøre noget indtryk på vore venner og vore bysbørn, så må vi efterleve Guds love, ellers ville vore ord for dem blive som „rungende malm og klingende bjæl-

der". Vi må praktisere det, vi prædiker.
Vi må huske vor tiende — een tiendedel af vor årlige indtægt. Vi citerer blot eet helligt skriftsted angående dette: „Bring hele tienden til forrådshuset", siger Herren, „så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne." (Malakias 3:10-11)
Dette er alvorligt, og vi må være standhaftige og ærlige i opfyldelsen af dette krav. „Så der kan være mad i mit hus" antyder behovet for fonds til imødegåelse af omkostninger i forbindelse med bygning af talrige grens- og stavsbygninger, templer, vedligeholdelse af dem, missionærarbejde, instituts- og seminararbejde og alle de hellige behov. Det må huskes, at al indbetalt tiende går tilbage til medlemmerne til gavn for dem.
Vi må også huske, at dette er en befaling fra Herren, der er blevet givet for tusinder af år siden, og som er blevet gentaget i vore dage. Fædre, mødre, unge og børn — alle må betale deres tiende med påpasselighed og regelmæssighed og med en ren samvittighed. Dette forventes af medlemmerne af kirken. Det er den mest retfærdige måde. Det er Herrens måde at gøre det på.
Vore medlemmer må huske at faste hver måned og give grenspræsidenten eller biskoppen værdien af de måltider, man undværer.
At overvære møderne i kirken er noget grundlæggende. Dette antydes også af Herren. Der er møder for børnene og de unge.
Husk, at alle, gamle og unge, bør overvære deres nadvermøder regelmæssigt. Hver uge er vi alle til stede — forældre, unge og børn. Alle går til nadvermøde hver sabbat. Der er præstedømmets møde for mændene og drengene og hjælpeforeningsmødet for kvinderne.
Hjemmeaftenen er fundamental. Hver mandag aften bør alle familiens medlemmer have en dejlig hjemmeaften med belæring og musik og leg.
Familiebønnerne holdes til stadighed. Hver familie, omfattende hvert medlem af familien, knæler ned og fremsiger for Herren deres dybe taknemmelighed og deres højtidelige bønner. Dette foregår hver dag, hver morgen og aften. Børnene bør også deltage efter tur.
Og husk, mine brødre og søstre, at disse ting skal passes uden fravigelse. Der eksisterer ikke det hjem, der ligger så fjernt fra kirkebygninger eller kirkens hovedkvarter, at familien ikke kan knæle ned sammen i bøn, mødes til familiens hjemmeaften, studere skrifterne eller lære om Gud og hans veje. I overensstemmelse med dette foregår størstedelen af evangeliets efterlevelse uden at være bestemt af tid eller sted.
Vi nævner også visdomsordet. Vi rører ikke alkohol eller tobak eller te eller kaffe. Og denne lov kan efterleves lige så godt på fjerne steder som i byens centrum. Det er ikke blot et godt råd, det er en befaling fra Herren. Vi undgår også narkotika, som er blevet en stor fristelse for mange mennesker.

Kyskhed og ægteskab

Herren sagde: „Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar." (Esajas 52:11) Og vi må sige det, og sige det igen og henlede børns og deres børns opmærksomhed på, at kyskhed og renhed er noget grundlæggende inden for kirken.
Forældre bør lære deres børn ved deres hjemmeaftener og ved alle deres aktiviteter, medens de opdrager dem, at ukyskhed er en frygtelig synd, at det altid har været det, altid vil blive ved med at være det, og at ingen bortforklaringer af noget antal mennesker nogensinde vil kunne ændre det.
Så længe stjernerne skinner på himlen, solen giver varme til jorden, og så længe mænd og kvinder lever på denne jord, må der nødvendigvis eksistere denne hellige standard for kyskhed og dyd.
Vore børn må fra barndommen belæres om, at sex uden for det lovformelige ægteskab er en afskyelighed i Herrens øjne, og at drenge og piger må holde sig uplettede af verden og fri for al sexuel urenhed.
De må lære, at der aldrig må foregå nogen form for sexuelle usømmeligheder i tiden før ægteskabet, og at hver eneste ung mand og pige bør bringe et rent legeme og et utilsmudset sind med til bryllupsalteret.
Ægteskabet er noget ærefuldt i Guds øjne, men der er mange idag, der drager den slutning at ægteskabet er overflødigt.
Forældrene må lære deres børn, at ægteskabet er noget værdigt, noget godt, sundt og grundlæggende, og at det blev indstiftet i begyndelsen af Herren selv, som foretog ceremonien for Adam og Eva, vore første forældre.
Det er nødvendigt for fuldstændig lykke og opfyldelse af målet med vor tilværelse. Ægteskabet er også til for at bringe børn til verden.
I mange dele af verden legaliserer man de fornuftmæssige forklaringer, som gives af mange unge mennesker, som overbeviser sig selv om, at førægteskabelig sex ikke er så slemt. Og derfor siger vi igen, at førægteskabelig sex er synd, grov synd, og som det gentages i skriften: „intet urent kan arve himmerigets rige." (Se Alma 11:37, 3. Nephi 27:19)
En udsættelse eller forhaling af indgåelse af ægteskab kan heller ikke fuldt ud anerkendes. Alle normale mennesker bør planlægge deres liv, så det omfatter en tempelvielse i deres unge år, og sådan at de kan få deres børn i deres ægteskabs første år.
Vi bemærker med dyb beklagelse, at mange mennesker retfærdiggør opløsning af hjem og skilsmisser. Herren ser med stor mishag på, at et hjem opløses, og at børn fratages to kærlige forældre, som har avlet dem.
Når det evige ægteskab er blevet indgået, bør vi formere os og opfylde jorden og skabe familier med børn, der belæres og opdrages i retfærdighed. Husk på afsnit 68, der så ofte er blevet citeret:
„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved."
„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L&P 68:25, 28)
Hvert eneste barn er berettiget til en oprigtig og sømmelig fader og moder og til at have disse to kærlige forældre alle deres livs dage. En stor — en alt for stor — procentdel af bør-

nene i vort eget land, De forenede Stater, har kun enten en fader eller en moder.
Hvis der ikke fandtes noget føregteskabeligt sexualliv, ville nødvendigheder af abortindgreb i høj grad blive formindsket eller helt bragt til ophør. Og forældre, som elsker børn, vil aldrig blive involveret i abortindgreb.
Vi bør her blandt de alvorlige sexuelle synder også nævne alle former for umoralitet, omfattende homosexualitet, masturbation, petting, utugt og hor; og vi siger igen, at Herren er i høj grad misfornøjet med disse perversiter og synder.

Tilgivelse

Efter nu at have nævnt nogle af de mest betydningsfulde synder, vil vi gerne sige, at da Herren vandrede på jorden, sagde han, som det citeres i Mattæus:
„Derfor siger jeg jer: Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene, men bespottelse mod Ånden skal ikke tilgives."
„Den, der taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det blive tilgivet; men den, der taler imod Helligånden, ham vil det ikke blive tilgivet, hverken i denne verden eller i den kommende." (Mattæus 12:31-32)
Det betyder, at alle andre synder end de to utilgivelige kan tilgives, når der er virkelig omvendelse til stede — vedvarende og fuldstændig omvendelse. Så kan man håbe på tilgivelse for enhver synd, man måtte have begået.
Alt er derfor ikke tabt, og alle, som har haft den ulykke at have brudt disse love, kan stadig ændre deres levevis til det niveau, hvor evangeliets løfter kan gives dem.
Disse ting er fundamentale. Lad ingen mand eller kvinde retfærdiggøre eller drage slutninger angående disse betydningsfulde standarder ud fra verdens holdningsløse fortolkninger.
Apostlen Johannes citerede Frelseren: „Mi rige er ikke af denne verden." (Johannes 18:36)

En bøn om fred

I sin afsluttende bøn før sin himmelfart sagde Herren til sine apostle, da han bad til Faderen:
„Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden."
„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus."
Han fortsætter: „Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde."
„De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden."
„Hellige dem ved sandheden! Dit ord er sandhed."
„Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig." (Johannes 16:33; 17:3, 15-17, 20)
Brødre og søstre, jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus Kristus lever. Jeg ved, at dette er Herrens kirke, at den er grundlagt med Jesus Kristus som hovedhjørnesten.
Jeg vidner for jer angående disse ting som een, der ved, som een af Herren Jesu Kristi Apostle, der kan bære vidnesbyrd for jer: Han vil vende tilbage. Vor Herre vil vende tilbage. Jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i hengivenhed og kærlighed til jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Neal A. Maxwell

Assistent til De tolvs Råd

Mine brødre og søstre, det er et af mit livs store privilegier at være sammen med jer her ved denne historiske konference og høre vor levende profet, Præsident Spencer W. Kimball.

Jeg føler mig knyttet til Skandinavien ved mange bånd. Min oldefar blev døbt i året 1857 i byen, Ystad, og han gjorde tjeneste som en ofte forfulgt missionær og omrejsende ældste i grene som Onslunda og Malmø. Min svigersøn tjente som fultidsmissionær i Norge. Mine nuværende administrative pligter omfatter seminar- og instituteprogrammerne, som nu betjener de hellige i 50 lande.

Ingen steder er programmet kommet bedre i gang og blevet modtaget bedre på så kort en tid end her i Skandinavien og Finland, hvor vi i løbet af det kommende undervisningsår vil betjene over 1000 elever i fire lande; disse dejlige unge mænd og kvinder er en særlig generation, som bliver uddannet til særlig tjeneste i Skandinavien.

Et lys i mørket

Hver familie, hvert kvorum, hver gren, hvert ward, hver mission og hver stav i Skandinavien, hvor Jesus Kristus æres og følges, kan blive et lille oplyst Zion, et åndeligt tilflugtssted, hvor de, der holder budene, samles og lever sammen i kærlighed, udstrålende et lys, som ikke kan skjules i mørket.

Lyset i hvert eneste sådant Zion kan blive klarere, samtidig med, at verden bliver mørkere; og kærligheden og fællesskabet i hvert eneste sådant Zion kan blive varmere, samtidig med, at verden bliver koldere.

Dette at være et lys er af endnu større betydning i mørke tider. Enkeltpersonerne og nationers bedste tider udgøres af de øjeblikke, hvor ekstraordinære udfordringer imødegås med ekstraordinær reaktion eller indsats.

Derfor må vi nødvendigvis i de mørkeste timer bevare vore individuelle lys skinnende med uformindsket styrke. Det tidspunkt, hvor den alvorligste fare opstår, er, når der er så ringe lys, at mørket forekommer at være det normale. Kirkens medlemmer her kan være forbilleder for moralen, en godhedens glød, som en evigtstrålende midnatssol.

Vi nærmer os hurtigt julen, hvor vi vil blive erindret om den stjerne, der skinnede så klart over Betlehem. Det var ikke nogen tilfældig, foranderlig stjerne; den blev anbragt i sin bane mange tidsaldre før, ved guddommelig planlægning, så den kunne stå præcis på den plet i tid og rum mange årtusinder senere.

Denne samme guddommelige planlægning har anbragt hver enkelt af os i vor bestemte menneskelige cyklus, så at vi, hvis vi vil, kan oplyse vort individuelle livs landskab, så andre kan føle sig ledet og tiltrukket.

Vi lever i den tid, om hvilken Herren sagde, at han vil bringe kirken frem af mørket, „skøn som månen og klar som solen og frygtelig som hære under banner". (Se L&P 109:73)

Kirkens funklende klarhed er det strålende lys fra de enkeltpersoner, som udgør dens medlemmer. Den hær, der er tale om, forekommer mig at betyde fremadstræbende målbevidsthed, orden og enighed.

Denne klarhed og faste organisation hjælper med til at skille kirken ud fra den uklarhed og uorden, som hersker i en helt anderledes holdningsløs verden uden målsætning. Det banner, som hæren marcherer under (en hær, som ikke efterstræber noget jordisk rige), kan meget vel være troens banner, de enestående lærdomme, som kirken og dens medlemmer må holde højt i ære i en tid med etisk relativisme.

Kirken er nu virkelig et lys, som ikke længere „kan skjules".

At tjene i kirken

Når vi tjener i kirken, må vi huske på, at evangeliets ånd ikke blot omfatter, at vi skal hjælpe dem, som allerede er venner, til at elske hinanden endnu højere. Evangeliet hjælper også dem, som måske ikke rent naturligt kan lide hinanden, til at værdsætte hinanden; de, der er fremmede for hinanden, ja måske fjender, kan blive venner. Når vi lever sammen som hellige, vil vi med bestemthed se hinandens fejl, men når vi ser på hinanden med Kristi evangeliums øjne og i himlens lys, ser vi også hos andre fortrin og egenskaber, som vi næppe ville have forestillet os eksisterede.

I kirken får vi også erfaring både som ledere og som tilhængere, både som givere og som modtagere. En af de betydningsfulde erfaringer, som vi alle trænger til at få, for at formindske vor stolthed, er den erfaring at modtage noget. George Mac Donald mindede os om, at „vi må acceptere både at yde og modtage ofre".

Livet i kirken lærer os også hurtigt, at Herren ikke spørger os om vor evne, men kun om, vi vil stille os til rådighed; og hvis vi så udviser pålidelighed, vil Herren forøge vor formåen.

Det er nødvendigt for os, at kirken har fremgang, brødre og søstre. Det er nødvendigt for os på grund af dens ordinanser; det er nødvendigt for os på grund af præstedømmet og myndigheden; det er også nødvendigt for os, fordi kirken er organiseret kærlighed.

Kirken hjælper os til at nå mange ting, som vi simpelthen ikke ville kunne nå, hvis vi var overladt til vore egne tilfældige indskydelser til at gøre godt.

Velsignelse gennem udfordringer

Det er fordi Gud elsker os, at han vil lære os selve de lektier, vi trænger allermest til at lære. Han vil tilpasse de udfordringer, som kommer til os. Fordi han elsker os, ønsker han at se vore sjæle udvikle sig på nye områder, hvilket vil øge vore evner til at tjene og til at glædes.

Evangeliet tømmer og mildner virkelig vort sind — uden at det imidlertid tager os ud af den verden, vi lever i. Denne verdens skole giver os den bedste chance for at blive egnede til at leve i en bedre verden.

Derfor er en tragedie ofte en mulighed; derfor er der ofte en guddommelig plan eller mening i en udfordring, som vi pludselig bliver konfronteret med. Sommetider er det sådan, at hvor vi tilsyneladende kun ser usam-

menhængende bunker af småsten, dèr er Gud i færd med at skabe en mosaik.
En dag, når vi ser os tilbage, vil vi se et guddommeligt mønster og en guddommelig hensigt i en udfordring, som vi endog måske kunne have bedt om at blive fri for. Med disciple er det på samme måde som med diamanter. De udvikles ikke uden megen tid og under stort tryk, og både disciplen og diamanten genspejler og forstærker det lys, som går gennem dem.
Jeg kan ikke give de hellige i Skandinavien nogen større kompliment end at sige til dem, at Gud har anbragt hver enkelt af jer på netop jeres plads efter guddommelig hensigt. Hvis I føler jer udfordret i jeres rolle, hvilken stor kompliment er det da ikke for jer. Det er ikke, *hvor* vi lever på denne jord, der virkelig betyder noget, men *hvordan* vi lever. Det at vi er anbragt på denne jord, forsyner hver enkelt af os med flere muligheder for at udføre Guds arbejde, end vi nogensinde vil gøre brug af.
Hvis vi ikke vedbliver at være aktive i kirken, vil vi blive frosset fast af sorgens og skuffelsens isnende vinde. For at undgå dette, må vi (for at sammenligne med arktisk kulde) blive ved med at holde os i bevægelse, blive ved med at tjene, så at vor egen passivitet ikke bliver den største fare for os. Hvis vi ikke er involveret i kirkens arbejde, er vi i farezonen; vi trænger til både dens lys og dens varme!
Hvor taknemmelige burde vi ikke være, fordi vi er medlemmer af en kirke, der stiller krav til os. Vi tror på en religion, som ikke er nogen sovepude-religion. Den virkeligt hengivne og opofrende Jesu discipel er ofte bekymret for, hvorvidt han eller hun har gjort tilstrækkeligt; denne samme tanke falder simpelthen aldrig den overfladisk kristne ind.
Gud beder os derfor ikke blot om at efterleve og at holde ud, men om at „holde vel ud". Vi kan ikke nu fuldt ud forstå livets udfordringer, men det er heller ikke nødvendigt, at vi forstår fuldt ud.
Vi nyder godt af solens varme uden at vide ret meget om solenergi. Man behøver ikke være i stand til videnskabeligt at kunne forklare nordlysenes pragt for at kunne værdsætte synet af dette smukke fænomen. Der er simpelthen tidspunkter, hvor et udbrud af forundring er vigtigere end en forklaring.

En udfordring til ikke at have fiasko

Vi må imidlertid huske på, at det heller ikke er nødvendigt, at Satan helt slukker vort lys, hvis han er i stand til blot at holde det uklart og sløret. I øjeblikket er der f. eks. grene af kirken i Skandinavien, som en dag kan blive til stave. Men hvis Djævelen kan afholde en gren fra at blive en stav (gennem skænderier, gennem ligegyldighed, gennem uvillighed til at udføre missionærarbejde), så har han haft heldet med sig.
En praktisk måde, hvorpå vi kan vinde sejr, er virkelig at være fast besluttet på ikke at ville lide nederlag. Ved to lejligheder har jeg hørt Præsident Kimball tale ydmygt om beslutninger, han traf i de første år af sit liv.
Han sagde simpelthen, at han havde besluttet sig til på det tidspunkt aldrig at ville gøre ganske bestemte ting. Disse beskedne ord „jeg besluttede mig til" var som sollys, der reflekteredes af en gletscher af fasthed og beslutsomhed. Mange af os er nu siden blevet velsignet på grund af den faste beslutning, præsident Kimball tog i sin ungdom for at undgå bestemte nederlag.
Således kan hver enkelt af os idag tage nye individuelle beslutninger for at velsigne andre gennem varme og det lys, der kan flyde fra os efter at have deltaget i denne konference.
Ingen af os her kender i virkeligheden nogen dødelige mennesker; alle dem, vi kender, er udødelige, hvis rolle i evigheden nu delvis afhænger af os, Kristi udvalgte disciple.
For mange århundreder siden holdt en lille gruppe spartanere et bjergpas i Termopylæ mod en enorm stor hær af persere, som sendte agenter ind for at indbyde spartanerne til at overgive sig. De persiske agenter pralede med, at deres hær bestod af så mange mænd, at de kunne formørke himlen med deres pile. De modige spartanere svarede simpelthen: „Så meget desto bedre, så vil vi kæmpe i skyggen!" (Se Herodot: History of the Greek and Persian Wars 7:226)
I hellige i Skandinavien, I er tvunget til at kæmpe i skyggen af omstændighederne med den beslutsomhed og det mod, som vil lade jer både forsvare og udbrede Jesu Kristi evangelium.
Må jeg slutte med nogle kloge ord, der er blevet udtalt af en mand, som levede i et land der ikke ligger så langt herfra. Han sagde: „Hvis du ikke har valgt Guds rige, vil det i sidste ende ikke gøre nogen forskel, hvad du har valgt i stedet for." (William Law, præst i det 18. århundrede)
Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er forvalteren af Jesu rene og fuldstændige lære, og den er menneskehedens sande håb. Præsident Kimball er Guds levende profet, som ikke beder os om at gøre andet end det, han selv gør.
Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Henning K. Frederiksen

Københavns Stav

Kære søskende og venner

Jeg glæder mig sammen med jer over at være til stede ved denne konference sammen med så mange sidste dages hellige. Jeg glæder mig over at være så nær ved Herrens profet og generalautoriteterne. Jeg føler, at vi har styrke at hente i dag, og det har vi brug for i fremtiden.

Jeg var fornylig i den situation, at jeg havde solgt vort hus, og nu sad jeg sammen med køberen og mægleren og talte om, hvem af os, der havde gjort den bedste handel. Ingen af os kunne besvare dette spørgsmål, fordi der herskede stor usikkerhed og frygt for, hvad fremtiden ville bringe.

Der var frygt for ny oliekrise og frygt for arbejdsløshed. Jeg gjorde dem opmærksom på, at netop frygten er en af menneskets værste fjender. Der er stor frygt i verden i dag, der findes også frygt blandt sidste dages hellige. Og den hæmmer vor udvikling, frygten for fremtiden hindrer ofte mennesker i at være gode ved hinanden, men gør dem i stedet for til fjender. Og jeg gjorde disse mænd opmærksomme på den udvej, som apostlen Johannes havde givet os i sit brev, hvor han skriver: „Den fuldkomne kærlighed driver frygten ud."

Og det er, hvad jeg vil fortælle jer i dag, søskende. Hør hvad Johannes skriver i sit første brev, kapitel 4 vers 18:

„Frygt er ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed driver frygten ud, thi frygt har med straf at gøre, og den, der frygter, er ikke blevet fuldkommet i kærligheden."

Den kærlighed, der driver frygten bort, er ikke en gold kærlighed, der udtales med munden, men en aktiv kærlighed, der bringer dig til handling, til at udføre gode gerninger. Denne kærlighed er nært forbundet med — ja, er måske det samme som apostlen Jakob kalder tro. Han siger om troen:

„Men ønsker du tankeløse menneske bevis for, at tro uden gerninger er gold? Blev ikke vor fader Abraham retfærdiggjort af gerninger, da han bragte sin søn Isak som offer på alteret? Du ser altså, at troen virkede sammen med hans gerninger, og ved gerningerne nåede troen sin fuldendelse." (Jakob 2:20-22)

Og jeg siger jer: Vor kærlighed viser sig igennem vore gerninger, og kun igennem vore gerninger fuldkommengøres vor kærlighed, så vi opnår den kærlighed, der driver frygten ud.

Det er kærlighed til evangeliet, som har fået dig til at sætte alt andet til side for at kunne komme her og sidde stille og lytte til profetens røst og Herrens tjeners ord. Og det bringer mig til at tænke på beretningen om Martha og Maria, der fik besøg af Jesus.

Maria satte sig ved Mesterens fødder og lyttede til hans ord og sugede til sig af hans visdom, mens Martha for rundt i huset og havde travlt med at gøre alt i orden til Jesus og måske tilberede mad for ham.

Da hun beklagede sig til Jesus over, at Maria ikke hjalp hende, svarede Jesus bl. a.: „Maria har valgt den gode del, som ikke skal tages fra hende." Nu kunne èn jo nok sige: „Jamen, det viser jo netop, at de praktiske opgaver, vore daglige pligter, er af mindre værdi." Jeg siger jer: „Det er ikke rigtigt." Men Maria ejede den kærlighed, der bragte hende til handling. Jeg tror, at hun netop havde valgt at udføre sine huslige gerninger, før Jesus kom. Hun havde opfyldt sine forpligtelser, før Jesus kom. Hun havde forberedt sig og kunne nu roligt nyde glæde, jeg vågnede og så, at livet var sus. På samme måde skal vi forberede os til fremtiden, så vi ikke frygter fremtiden, men glæder os til den.

Herren har ladet os forstå, at „Mennesket er til for at kunne nyde glæde". I den forbindelse vil jeg gerne citere et lille digt, skrevet af den indiske digter Rabindranath Tagore:

„Jeg sov, og jeg drømte, at livet var glæde jeg vågnede og så, at livet var pligter, jeg gjorde min pligt og fandt så, pligten er glæde."

Mormonismen er ikke en livsfilosofi, men en livsform. Dermed vil jeg gerne sige, det er vigtigt at vi kender skriften, for den giver os svar på vore

spørgsmål, det er vigtigt at vi lytter til profeten for han fortæller os Guds vilje i dag men selv om du lytter til profetens røst, studerer standardværkerne, kender al verdens filosofier, ja om du kan stå på dit hoved og citere Mormons Bog forfra og bagfra — så hjælper det dig intet, hvis du ikke omsætter din kundskab i aktiv handling ved at holde budene og udføre dine daglige pligter og ærer dine kaldelser i præstedømmet og i kirken.

Men en tro, der gør os aktive, en kærlighed der får os til at udføre vore pligter som søn eller datter, som far eller mor, som mand eller hustru, som bærer af præstedømmet, som borger, det er denne kærlighed, der skal bringe os frem til fuldkommenhed.

Lad os gøre vor pligt idag, så vi ikke behøver at frygte dagen i morgen. Må Herren velsigne os, så vi gennem et aktivt liv må erkende at „den fuldkomne kærlighed driver frygten bort". I Jesus Kristi navn, amen.

Ældste Dean A. Peterson

De Tolvs Regionalrepræsentant

Ældste John A. Widtsoe

Jeg husker med glæde en af vore store kirkeledere fra Skandinavien. Jeg taler om ældste John A. Widtsoe af De tolvs Råd, der blev født i Norge. Ældste Widtsoes fader døde, da John A. Widtsoe kun var seks år gammel, og hans moder flyttede fra den lille ø Prøya til Trondheim for at kunne forsørge sine to små sønner.

En trofast sidste dages hellig skomager i Trondheim anbragte religiøse traktater i børnenes sko efter at have repareret dem, hvilket resulterede i evangeliske samtaler, og Anna Widtsoe blev omvendt. Hun forlod sit fødeland Norge og tog til Utah sammen med sine to små drenge. Nogle få år senere vendte hun og hendes søster tilbage til Norge og arbejdede som missionærer i fire og et halvt år, idet de bragte mange mennesker ind i kirken.

Hendes to sønner blev ledere i kirken og også fremragende lærere. Navnet John A. Widtsoe er ensbetydende med uddannelsesmæssig, videnskabelig og åndelig udmærkelse. Han blev præsident for to universiteter, og han var en berømt videnskabsmand med internationalt ry. Af sine mange ledende stillinger satte han størst pris på sin tjeneste i De tolvs Råd gennem 31 år. I løbet af den tid præsiderede han i forskellige år over kirkens europæiske missioner.

Det var ældste Widtsoe, der interviewede mig, da jeg skulle være medlem af Brigham Young Universitetets lærerstab. Han var en inspiration for mig, og jeg nød altid at høre ham tale, navnlig ved de skandinaviske møder, der holdtes i Assembly Hall på tempelpladsen efter kirkens generalkonferencer. John A. Widtsoe var stolt af sin skandinaviske herkomst, og han elskede skandinaverne.

Han elskede også Herren, og han sagde til os, at vi skulle elske Herren. Han hjalp mig til at være Herren taknemmelig for hans mission, hans forsoning og hans velsignelser til os.

Ældste Widtsoe hjalp mig til at forstå, hvad Herren forventer af os. Herren gav sit liv for os, men før han gjorde det, bad han til Faderen og sagde: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Johannes 17:3)

Vi er taknemmelige for vor kundskab om Kristus og for hans kærlighed til os og også fordi: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Johannes 3:16) Og fordi Gud elsker os, gengav han kirken og evangeliet, så at vi kan kende hans vilje og kende vejen tilbage til hans nærhed.

Jesus gav sit liv for os. Hvad forventer han af os? Jeg vil gerne nævne tre ting:

Tro

For det første forventer han, at vi skal tro på ham og på hans ord. Han sagde: „Jeg er den gode hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig.“ (Johannes 10:14) Og videre: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.“ (Johannes 11:25)

For det andet forventer han, at vi skal vise vor tro gennem vore gerninger. Dette betyder lydighed. Han sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.“ (Mattæus 7:21)

Kendskab til frelsesplanen, evangeliet, betyder kun lidt, hvis vi ikke praktiserer det i vort daglige liv. Nogen har sagt, at kundskab er magt (Francis Bacon, Meditationes Sacrae 1597); men hvis kundskab ikke bruges eller praktiseres, opnår man kun lidt dermed. Præsident Heber J. Grant sagde engang: „Kundskab uden praktisk efterlevelse er som et glasøje — det er kun for et syns skyld, men det kan ikke anvendes til noget.“ (Improvement Era, feb. 1933, p. 224)

Lejlighedsvis støder vi på et medlem, som kaldes til en stilling eller bedes om at holde en tale eller holde en bøn eller overvære et nadvermøde eller være hjemmelærer eller påtage sig en eller anden opgave, som siger: „Nej, tak — find en anden.“ Når dette sker, forspilder den person mange velsignelser. Vi ved om Jakob, at „ligesom legemet er dødt uden ånd, således er jo også troen død uden gerninger.“ (Jakob 2:26) Ja, tro uden gerninger er uproduktiv og kan ikke frelse menneskeheden.

For det tredie forventer Kristus, at vi skal elske ham og vor næste. Vi har ofte læst i Bibelen, at Jesus, da han var i Jerusalem, blev spurgt af en af de skriftkloge, hvad det første af alle bud er. Og Jesus svarede ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.“ Et andet er dette: 'Du skal elske din næste som dig selv.'“ (Se Markus 12:28-31)

Hvis vi elsker Gud og vor næste, vil vi holde hans bud, og vi vil hjælpe og styrke hinanden og vor næste.

Sand religion er opbyggende

Kirkens og Jesu Kristi evangeliums formål er at velsigne og hjælpe menneskeheden. Kun i den udstrækning vi som sidste dages hellige er i besiddelse af en venlig og hjælpsom ånd — kærlighedens ånd — kun i den udstrækning er vor hensigt den samme som kirkens hensigt.

Sand religion opbygger og hjælper altid mænd og kvinder til at forbedre deres liv. Kirkens medlemmer søger altid efter livets højere værdier, som vil lede dem til evig glæde. Evangeliet er blevet givet os for at forbedre vore forhold åndeligt så vel som timeligt; og vi deler uselvisk det gode budskab med andre. Jeg beder, at Herrens ånd altid må være med os, sådan at vi kan styrke hinanden, hjælpe hinanden og finde glæde i evangeliet.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, og at dette er Jesu Kristi sande kirke, der er blevet gengivet i disse sidste dage. Jeg ved, at Præsident Kimball er Guds profet på jorden idag. Jeg beder, at Herren vil velsigne hver eneste af jer, og jeres familier, at I må være trofaste, bedende og ydmyge; så vil han velsigne jer. Det løfte giver jeg jer i Kristi navn. Amen.

Ældste Boyd K. Packer

Af De tolvs Råd

Kære brødre og søstre, jeg føler mig meget taknemmelig denne morgen over at kunne deltage i denne generalkonference for Skandinavien.
Selv om Packer er et engelsk navn, stammer jeg i virkeligheden fra Skandinavien. Min bedstefar på min mors side emigrerede fra Danmark sammen med sin to år gamle søn. Han arbejdede i et støberi for at tjene penge til at få sin svenske hustru til Amerika. Min farmor var også fra Danmark.
De kom som medlemmer af kirken. Da min mor var seks år, døde bedstemor. Min mor kom derfor til at bo hos bedstemor Jensen, som ikke talte engelsk. Min mor voksede derfor op som dansktalende.
Dengang blev de medlemmer, som flyttede til USA sendt til de afsidesliggende nybyggerkolonier. Brigham City, hvor jeg voksede op, var næsten udelukkende beboet af omvendte, som kom fra Skandinavien. Indbyggerne i vores by havde danske, svenske og norske navne — Olsen, Johnsen, Jensen, Jepsen, Andersen, Christensen, Isacson og mange andre.
Min hustru kan også spore sine forfædre tilbage til Danmark. Hendes bedstefar emigrerede til Amerika i 1853. Han var hengiven over for Jesu Kristi evangelium. Da templet i Logan blev bygget, vandrede han over bjergene hver mandag morgen, en tur på ca. 40 km, for at arbejde på templet. Lørdag aften gik han så tilbage ad de stejle stier over bjergene for at tilbringe weekenden sammen med sin familie.
I dag vil jeg gerne dele en belæring med jer, som jeg fik af min lille, danske mor. Mange gange fortalte hun os om en oplevelse i sit liv. Hun gav os en belæring, som alle sidste dages hellige skal have.
Det er det budskab, jeg gerne vil give jer i dag.
I begyndelsen af deres ægteskab boede min far og mor på en lille gård. Det var meget svært at få noget til at gro, så de var meget fattige. En morgen havde min far ødelagt et markredskab, det skulle svejses sammen, før han kunne fortsætte med at så. Han kom ind og fortalte mor, at han blev nødt til at tage ind til smeden i Brigham City, en tur på 11 km. Skønt min mor var midt i den ugentlige storvask, gjorde hun sig hurtig klar til at tage med ham. Det var ikke så ofte, hun kunne komme til byen.
Hun havde varmet vand til at vaske i på komfuret i køkkenet. Hun havde også sat en kedel vand over på en lille ovn i soveværelset. Hun satte sin vask til side, lagde brænde på komfuret og gjorde hurtigt de små børn parate til turen ind til byen. Hun tænkte på alle de ting, hun kunne gøre, medens far var hos smeden.
Far havde i mellemtiden spændt hesten for vognen og kørt den op til hoveddøren. Mor skyndte sig ud med børnene og løftede dem op i vognen.
Da hun selv skulle kravle op i vognen, tøvede hun et øjeblik og sagde så: „Jeg tror ikke, jeg tager med dig idag."
„Hvad er der i vejen?" spurgte far.
„Jeg ved det ikke", svarede hun, „jeg har bare en følelse af, at jeg ikke skal tage af sted."
Idet hun sagde *følelse*, betød det noget for min far. Han var klog nok til ikke at drille hende eller prøve at tale hende fra det. Han sagde bare: „Godt, hvis du har den følelse, så skal du måske hellere blive hjemme."
Da hun løftede børnene ned fra vognen, kan I forestille jer, hvad de gjorde. Hun så efter far, medens vognen kørte ned ad vejen, klaprede over broen over Bear River, op over bakken på den anden side og forsvandt ud af syne. Hun stod ved lågen med børnene, som græd af skuffelse og sagde til sig selv: „Var det nu ikke dumt gjort af mig?" Hun gik ind i det lille hus igen med den tanke, at hun ville gøre vasken færdig.
Jeg må lige fortælle, at det var et meget ydmygt hjem. Loftet var ikke af træ eller puds men var lavet af stof, som var spændt ud, limet sammen og beklædt med tapet. Sådan gjorde man det dengang, ikke i de fornemme hjem, men i de meget ydmyge hjem.
Hvor kakkelovnsrøret fra den lille ovn i soveværelset gik op gennem dette stofloft, var det isoleret med en messingring. Røret var rustet igennem oven over loftet, og der var fløjet gnister ud i loftsrummet, som havde lagt sig i støvet.
Mor havde kun været inde et par minutter, da hun lugtede røg og opdagede, at der var ild i loftet i soveværelset.
Børnene hentede vand fra pumpen. Mor stod på en stol og kastede vand på loftet, og snart efter var ilden slukket.
Og dermed slutter tildragelsen bortset fra det meget vigtige spørgsmål: Hvorfor tog hun ikke til byen den dag?

At føle et svar på sine bønner

De havde i oprigtighed bedt Herren om, at han ville velsigne dem, så de kunne opdrage deres familie — skaffe dem mad, klæder og husly. De havde sparet penge sammen til at betale for gården, og disse penge var investeret i det lille hus. Alt hvad de ejede stod på den ene eller anden måde i forbindelse med det lille, ydmyge hjem.
At miste det ville være en stor tragedie. Denne min lille, danske mor havde bedt mange gange, at de måtte blive velsignet. Den dag skulle en af hendes bønner blive besvaret. Ofte bliver vore bønner ikke besvaret med det samme, men på et senere tidspunkt.
Igen spørgsmålet: Hvorfor tog hun ikke til byen den dag? Hun hørte ikke en tydelig stemme som sagde: „Emma, du må hellere lade være med at tage til byen idag, jeg vil besvare dine bønner."
Der faldt heller ikke et skriftligt budskab ned, hvorpå hun kunne læse: „Emma, du må hellere blive hjemme idag."
Hun blev hjemme på grund af en følelse; en stille, sagte stemme havde talt til hende. Hun sagde til min far: „Jeg har bare en *følelse* af, at jeg ikke skal tage med." Det var en stor belæring, min lille, danske mor gav os. Det er mit råd til jer, vore brødre og søstre i Skandinavien og særlig til de unge iblandt jer: Lær at leve ved ånden.
Efter dåben blev hver eneste af os bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi blev velsignet til at modtage den

Helligånd, som skulle være en gave og en velsignelse for os i vort liv. Gennem den Helligånd kan vi altid få en meget klar vejledning at følge. Hvis vi lever værdigt, vil den vejledning være en konstant rettesnor for os.

Det er en stille gave. Den er ukendt for verden. For sidste dages hellige er det en stor gave. Den kan vejlede os i alt, hvad vi gør i livet. Vi må alle, især de unge, lære at stole på den ånd. Vi må lære at være åndeligt indstillede. Profeten sagde: „At være kødeligt sindet er død, at være åndeligt sindet er evigt liv." (2. Nephi 9:39)

Følsomhed over for ånden

Denne inspirerende stemme er så stille og sagte, at den kan bortforklares. Det er let at være ulydig mod denne stemme. Det kræver ofte stort mod at følge den. Det er en klar vejledning til sidste dages hellige.

Der er et meget vigtigt budskab om dette i Mormons Bog. Ved en bestemt lejlighed skældte Nephi sine brødre Laman og Lemuel ud for deres vantro og sagde: „I er raske til at gøre det onde, men langsomme til at ihukomme Herren, jeres Gud.

I har set en engel, og han talte til jer; ja, I har hørt hans røst gang på gang, og han har talt til jer med en stille, sagte stemme, men I har mistet evnen til at *fornemme*, så at I ikke kan *forstå* hans ord." (1. Nephi 17:45)

Nogen har engang kritiseret Mormons Bog og sagt, at den ikke bruger korrekt sprog, og har peget på dette vers som et eksempel. Verset lyder: „I havde mistet evnen til at *føle* så I ikke kunne *føle* hans ord." „Man *føler* ikke ord", argumenterede han, „man *hører* dem. Hvis bogen var sand, ville der stå: „, I havde mistet evnen til at *høre,* så I ikke *hørte* hans ord.'"

En sådan ændring ville kun blive foretaget af een, som ikke kender til ånden. Der er bogstavelig talt millioner af medlemmer i kirken over hele verden, som ved, hvad det ord *føler* betyder. Mange, måske de fleste af jer, kunne bære vidnesbyrd om at være blevet tilskyndet af ånden. Medlemmer af kirken skulle lære at stole på denne vejledning, at bede meget og leve, så Herrens ånd kan virke gennem dem.

At forberede sig til at føle åndens vejledning

For at kunne have denne ånd til at lede os, må vi leve op til den og forberede os selv på den. For at være værdig til stadig inspiration, må vi holde de pagter, vi indgik, da vi blev døbt. Herren har i skriften fremsat de betingelser, som de, der står for at blive døbt, skal opfylde.

„Og atter, som befaling til kirken angående dåbsmåden: Alle, der ydmyger sig for Gud og ønsker at blive døbt, som kommer med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og som vidner for menigheden, at de virkelig har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham indtil enden og virkelig viser gennem deres gerninger, at de har modtaget Kristi Ånd til deres synders forladelse, skal optages i kirken ved dåb." (Lære og Pagter 20:37)

Når vi har opfyldt disse befalinger, medfører dåbsordinansen, at vore synder bliver os forladt. Tænk hvor vidunderligt det er at kunne stå ren og værdig for vor himmelske Fader.

Nadveren — en forberedelse til at modtage ånden

Det er ikke let at forblive værdig i denne verden — at forblive ren og ubesmittet. Hver dag er der mange små irritationer, fristelser og fejltrin. Vor himmelske Fader har tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan forny vor dåbspagt. Hver uge kan vi mødes og nyde nadveren og forny de pagter, vi indgik med ham, da vi blev døbt.

Det er ikke særlig sandsynligt, at vi i løbet af en uge, mellem nadvermøderne, vil komme så langt væk fra retfærdighedens sti, at vi farer vild. Der er altid den stille, sagte stemme til at vejlede os.

Jeg citerer i ærbødighed fra nadverbønnen:

„O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf, at de må spise det til minde om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så at hans Ånd altid må være hos dem." Amen. (Moroni 4:3)

Læg mærke til den sidste sætning: „så at hans Ånd altid må være hos dem." Bønnen over vandet slutter: „at de må vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de altid erindrer ham, så at de må have hans Ånd hos sig." (Moroni 5:2)

Vi lever i en tid, hvor der er ondskab overalt. Det synes næsten til tider, som om det rigtige er forkert, og det forkerte er rigtigt. Vi ville næppe vide, hvilken vej vi skulle gå, hvis vi ikke havde noget at vende os til, når vi træffer mange af de beslutninger, vi skal træffe i livet.

Som medlemmer af kirken er vi ikke bare sluppet løs og overladt til selv at klare os i denne verden. Det ville være forfærdeligt. Vi er ikke ladt alene. Den stadige åndelige vejledning, vi har i kirken, er en klar rettesnor, hvis vi lever op til den, og hvis vi følger den.

Der er ingen skønnere tid at leve i. Og der er intet bedre sted at leve end i Danmark, Norge, Sverige eller Finland. Herrens inspiration kan komme til medlemmer af kirken i Skandinavien og Finland, lige så vel som noget andet sted på denne jord.

Den syndsforladelse, som vi modtager i dåben, kan forblive hos os. Jeg citerer fra Mosiahs Bog: „Ydmyge jer i største ydmyghed, daglig påkalde Herrens navn og være bestandige i troen på det, der skal komme, som blev talt ved engelens mund."

„Og se, jeg siger jeg, at dersom I gør dette, skal I altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed og altid *få syndsforladelse;* og I skal vokse i kundskab om hans herlighed, som skabte jer, eller i kundskaben om det, der er ret og sandt." (Mosiah 4:11-12)

Inspiration kan naturligvis komme fra andre kilder end fra den Helligånd. Hvordan kan vi så kende forskel? Profeten Moroni gav os dette råd:

„Tag jer derfor i agt, mine elskede brødre, at I ikke anser, at det, som er ondt, er af Gud, eller at det, som er godt, og af Gud, er af djævelen."

„Thi se, mine brødre, jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab,

ligesom I skelner dagens lys fra nattens mørke."
„Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme, Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt, og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud."
„Men I kan vide med fuldkommen sikkerhed, at det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen; thi på denne måde virker djævelen; han tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham." (Moroni 7:14-17)

Vejledning af kirkens ledere

Det er til kirkens ledere medlemmerne vender sig, når de endnu ikke har lært at skelne mellem inspirationer. Den Helligånds gave er en stor og kostelig gave. Det er afgørende, at især kirkens ledere holder sig værdige, så de stedse kan blive vejledt af den ånd. At blive kaldet til en stilling i kirken er ikke en lille ting. Vi har så en forpligtelse til at leve så fuldkomment, som vi kan.
Meget ofte står et medlem af kirken for at skulle træffe en afgørelse. Han kan bede om det og stadig føle sig usikker, idet han ikke er helt sikker på, om en given handling repræsenterer en mulighed, eller om det er en fristelse. Hvad gør han så? Han kan søge råd. Han kan søge råd hos kloge og inspirerede ledere.
Først kan han gå til faderen og overhovedet for familien. Derefter kan han efter kirkens orden gå til sin grenspræsident eller biskop. Der vil han få råd af en, som har ret til at modtage inspiration, til at være vejledt af den ånd. Derefter er der en stavspræsident og en missionspræsident, og der er generalautoriteterne, og den højeste autoritet er naturligvis profeten, seer og åbenbarer.
Det sker tit, at mennesker kommer til kirkens hovedkvarter og ønsker at tale med kirkens profet. De har et personligt problem af en eller anden slags, og de ønsker hans råd. De siger: „Jeg ønsker, han skal fortælle mig, hvad jeg skal gøre. Jeg har bedt om denne sag, og jeg ved stadig ikke helt, hvad jeg skal gøre."
Det er ikke nødvendigt for medlemmer af kirken at have et interview med kirkens præsident for at løse disse problemer. Hvis han skulle åbne sin dør for alle kirkens medlemmer, som kommer med problemer, ville han ikke have tid til den gerning, han er blevet ordineret til at udføre.

Jetros beretning

Herren belærte os om dette i Det gamle Testamente; Moses åbnede sit telt for hele Israel. Der kom så mange, at de stod i kø fra morgen til aften og ventede på at kunne tale med Moses om deres problemer. En af dem havde måske en genstridig søn eller datter, han ønskede at tale om.
En anden havde problemer med sin nabo. En anden havde måske problemer med sin arbejdsgiver. Moses lyttede til dem og dømte i disse sager.
En dag så Jetro, Moses' svigerfar, hvad der gik for sig, og sade:
„Hvad er dog det for et arbejde, du har med folket? Hvorfor sidder du alene til doms, medens alt folket står omkring dig fra morgen til aften?"
Moses svarede sin svigerfader: „,Jo, folket kommer til mig for at rådspørge Gud —'"
„Når de har en retssag, kommer de til mig, og jeg dømmer parterne imellem og kundgør dem Guds anordninger og love."
„Da sagde Moses' svigerfader til ham: Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det."
„På den måde bliver jo både du selv og folket der omkring dig ganske udmattet, thi det arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene." (2. Mosebog 18:14-18)
Jetro sagde derefter til Moses, at han skulle „af hele folket udvælge dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på, og hader uretfærdig vinding, og dem skal du sætte over dem som forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti;"
„Lad dem til stadighed holde ret for folket. Alle vigtigere sager skal de forebringe dig, men alle mindre sager skal de selv afgøre. Let dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig." (2. Mosebog 18:21-22)
Og sådan er det i kirken i dag. Når vi er forvirrede og ikke ved, hvilken vej vi skal gå, kan vi vende os til kirkens ledere — til vor grenspræsident eller biskop. De kan så eventuelt rådspørge sig hos stavspræsidenten eller missionspræsidenten, som igen kan rådspørge sig med Generalautoriteterne, som selv stedse rådfører sig med profeten, seeren og åbenbareren, som selv — det kan jeg bære vidnesbyrd om — lever nær til vor Herre og Frelser.
Det er ikke nødvendigt, at kirkens præsident skal høre på alle folkets problemer. Ej heller de andre generalautoriteter i kirken. Det er ikke nødvendigt, at stavspræsidenten eller missionspræsidenten personligt dømmer i alle disse sager.
Det er heller ikke nødvendigt, at biskopperne eller grenspræsidenterne skal høre på alle disse ting, selv om det er sandt, at de vil høre flere af dem end missionspræsidenten eller generalautoriteterne eller kirkens præsident. Lev på en sådan måde, at I kan følge inspirationen fra denne stille, sagte stemme. Hav mod nok til at følge disse følelser. Sådanne inspirationer vil altid lede een til at gøre det rette, til at være aktiv i kirken. Denne inspiration vil altid lære sidste dages hellige at være rigtige sidste dages hellige.
Lad mig slutte med en anden oplevelse:
Da jeg var missionspræsident, interviewede jeg en missionær, som var kaldet til at arbejde i St. Johns, på Newfoundland, der lå næsten 3200 km fra missionskontoret, så vi så ham ikke så ofte.
Det var som om han tøvede med at lade interviewet slutte, og til sidst sagde han: „Jeg føler mig ekstra stærk nu, og jeg er ikke nedtrykt, men du skal jo rejse bort igen."
„Men mine assistenter kommer jo og besøger dig", sagde jeg.
„Ja", sagde han, „de kommer på et kort besøg, men de tager også af sted igen."
„Hvad så med zonelederne?" spurgte jeg.
„Det er det samme med dem", sagde han, „de kommer med nogle få ugers mellemrum, og så tager de af sted

igen. Når de er her, føler jeg mig stærk og inspireret, men det er som om I allesammen tager afsted, og så bliver jeg modløs og ved ikke, hvilken vej jeg skal gå."

Da kunne jeg se, at jeg havde undladt at give denne ældste en meget betydningsfuld belæring. Derfor sagde jeg til ham: „Ældste, ved du ikke, at når vi er borte, og du er her, så er du for folk her det, som vi er for dig? Det vil sige, at du må være en styrke og en inspiration for dem. Vi skulle kun have behov for at besøge dig engang imellem. Du bør *bringe* ånden *med dig* og give ånden til alle, som du arbejder iblandt."

Det havde han aldrig tænkt på.

Lige nu er der her i Stockholm et antal generalautoriteter. Men om en dag eller to vil vi være på vej til nye opgaver andre steder i verden. Husk blot på, brødre og søstre, at I, når vi er taget af sted, og I er her, at I da har ansvaret for at viderebringe inspirationen til dem, I omgås, til jeres familie, til andre medlemmer af kirken, og til ikkemedlemmer.

Hvordan kan I gøre det? I kan simpelthen bringe denne konferences ånd med jer, og I kan bringe evangeliets ånd med jer altid.

I kan blive vejledt, tilskyndet og inspireret. I denne kirke er vi ikke ladt uden trøst.

Herren sagde:

„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!

Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid,

sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser den og ikke kender den; thi den bliver hos jer og skal være i jer.

Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer." (Johannes 14:15-18)

Det er den store belæring, jeg fik af min lille, danske moder. Vi har ret til at blive tilskyndet og inspireret, og hvis vi lever retfærdigt og med en bøn i vort hjerte, vil Herren lede os.

Jeg har lært, at det ikke altid er let at følge disse tilskyndelser. Jeg har også lært, at det er nødvendigt, at vi forbliver trofaste og aktive i kirken og udfører alle vore pligter; og om vi gør det, da bærer jeg vidnesbyrd om, at denne gave kan være hos os.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at det er en Guds profet, der præsiderer over os, og at den stille, sagte stemme, når vi lever retfærdigt, kan vejlede os, så vi virkelig kan være sidste dages hellige. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Howard W. Hunter

af De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre — jeg bruger disse udtryk både i følelsesmæssig og i rent bogstavelig betydning, fordi det er vor tro, at vi er Guds børn, og som sådanne er vi virkelig brødre og søstre.
Hvor velsignede er vi ikke, at vi har brødre og søstre over hele verden af alle racer, hudfarver og sprog. Jeg vil gerne udtrykke min påskønnelse over for Det første Præsidentskab, fordi jeg er blevet inviteret til at overvære denne storslåede område-generalkonference for Skandinavien.
Det bringer mig tilbage til de lande, hvor jeg havde det privilegium at være tilsynsførende for missionerne i tre år, og det giver mig mulighed for at forny bekendtskabet med mange af jer dejlige mennesker, som vi har arbejdet sammen med.

Kirkens start i Skandinavien

En anden grund til, at denne lejlighed er så stor en glæde for mig, er, at jeg nedstammer fra disse nordiske lande, og jeg har herfra arvet kundskaben om Jesu Kristi evangelium. Lad mig bruge en stund til at fortælle jer beretningen om, hvorfor jeg er så taknemmelig.
I de første 13 år efter kirkens grundlæggelse blev missionærarbejdet alene udført med engelsktalende missionærer, med undtagelse af indianerne. I 1843 blev der udsendt missionærer til Stillehavsområdet, men det var først efter, at de hellige var ankommet til Saltsødalen, at missionærerne blev kaldet til at rejse til lande, hvor man talte andre sprog end engelsk. De første af disse lande i Europa var Frankrig, Tyskland, Italien og Skandinavien.
Fra kirkens historie vil I huske, at det var apostel Erastus Snow, der blev kaldet til at åbne missionerne i Skandinavien med Peter O. Hansen til at lede arbejdet i Danmark og med John W. Forsgren i Sverige.
Disse tre brødre, som var kaldet til at tjene i dette område, forlod Saltsødalen i oktober 1849, to år efter at de første hellige var ankommet, og de ankom til Storbritanien i begyndelsen af 1850.
Der mødte de George Parker Dykes, der arbejdede som missionær i England, og de udvalgte ham til at ledsage sig på denne mission, de var udpeget til. Broder Hansen rejste i forvejen, og de andre tre ankom til København den 14. juni 1850.
Det første missionærarbejde blev påbegyndt i Danmarks hovedstad, hvor der for blot få uger siden er blevet dannet den første stav i dette missionsområde. Det skete 124 år efter datoen for disse første missionærers ankomst.
Broder Forsgren blev sendt til Sverige for at påbegynde arbejdet der, og den efterfølgende måned den 26. juli 1850 døbte han sin broder Peter A. Forsgren, der blev den første, der blev omvendt til det gengivne evangelium i Skandinavien.
I løbet af den næste måned blev der udført dåbshandlinger i Danmark, og den efterfølgende måned blev den første gren i missionen oprettet i København. Arbejdet i Norge blev påbegyndt året efter, og i løbet af nogle få år blev disse tre lande den mest frugtbare og produktive missionsmark blandt de af kirken oprettede missioner i ikke-engelsktalende lande. Missionærarbejdet i Suomi, det skønne Finland, blev ikke påbegyndt før meget senere; det var i 1947, den finske mission blev skabt.

Personlig herkomst

Jeg er meget stolt over, at fire af mine oldeforældre tog imod evangeliet i de første år, da der blev udført missionærarbejde i Skandinavien. De var unge, ugifte mennesker, der boede i forskellige områder.
Den ældste var 23 år gammel, da han blev døbt, og de andre var under 20. Alle tog de den beslutning, at de ville forlade deres hjemlande og følge de hellige til indsamlingsstedet i Nordamerika.
En af mine danske oldefædre, som var født i Brændekilde i Odense Amt, sejlede over Atlanterhavet i et af mormon-udvandringsskibene, og han drog over sletterne til dalene mellem bjergene, hvor han mødte og giftede sig med min oldemor, som også var nyankommen.
Hun var født i Gelsted i Odense Amt. Min anden danske oldefader, som var født i Stillinge i Sorø Amt fulgte en lignende ring. På det gamle sejlskib, der var fyldt med hellige, der skulle til Amerika, mødte han min anden oldemor, som var blevet omvendt til kirken i Norge i Skedsmo, der ligger ikke langt fra Oslo. De rejste over sletterne i den samme gruppe og blev gift, da rejsen var afsluttet.
I kan nu forstå, hvor taknemmelig jeg er over for de første missionærer, som kom til disse lande, fordi det var på grund af deres opofrelse og deres bestræbelser, at disse fire mennesker blev vist ind i evangeliets lys.
Det var begyndelsen til en række begivenheder, der skabte en stor arv for mig, og som giver mig det privilegium at være medlem af kirken. Disse fire unge, der blev omvendt til evangeliet, har nu omkring 2000 efterkommere, hvis liv er blevet beriget på grund af deres herkomst.
Jeg har ofte spekuleret på, hvordan mit liv ville have formet sig, hvis missionærerne ikke var kommet, eller hvordan livet ville være blevet, hvis disse fire unge mennesker ikke havde taget imod evangeliet, da det blev præsenteret for dem.
Jeg ved, at jeg ikke er den eneste af os, som er taknemmelig for sådanne velsignelser. Er det ikke sandt, at hver eneste af os er taknemmelig mod en eller anden, som har givet af sig selv for at hjælpe os frem ad vejen? Der er mange ting, vi er taknemmelige for, når vi samles til denne store konference.

Et taknemmeligt hjerte

Filosoffen Plutarchos, som levede omtrent samtidig med Kristus, gjorde denne iagttagelse: „Den tilbedelse, som Gud værdsætter mest, kommer fra et taknemmeligt og muntert hjerte.“
Faste- og vidnesbyrdmøderne er altid åndelige stunder, hvor vi bærer vore vidnesbyrd for hinanden og giver udtryk for påskønnelse af Herrens velsignelser og alt det gode i vort liv. I denne samme ånd er vi kommet til denne konference for at bære vidnes-

byrd for hverandre. Vi kommer med taknemmelighed i vore hjerter for Herrens godhed mod os hver især og mod os alle som et hele — for evangeliet, som er kommet ind i vort liv, for vore familier og for vore hjem, for den åbenbaring, der gives til profeter i disse sidste dage, for kundskaben om, at vi er børn af vor himmelske Fader. Vi kommer sammen i taksigelse og lovprisning, hvilket vi med en bøn i vort hjerte håber vil bevirke, at vor tilbedelse, som Plutarchos sagde, vil blive værdsat af Gud.

De ti spedalske

Lukas genkalder i sine skrivelser en hændelse fra Frelserens liv, da han var på vej fra Galilæa gennem Samaria til Jerusalem. Da han gik ind i en landsby, mødte han ti mænd, som stod lidt på afstand af ham, fordi de var spedalske og ved lov havde forbud mod at kontakte andre mennesker, da sygdommen blev begragtet som værende smitsom. De råbte og sagde: „Jesus, mester, forbarm dig over os!" (Lukas 17:13)

Mesteren havde helbredt andre — havde fået de blinde til at se, havde fået de lamme til at gå, og de døve til at høre — og han havde endog bragt de døde til live. Ved denne lejlighed gav han imidlertid en belæring om tro. „Da han så dem, sagde han til dem: „Gå hen og lad jer syne af præsterne!" (Lukas 17:14) Med andre ord, han henviste dem til at gå til præsterne i templet i overensstemmelse med moseloven.

Det er interessant, at ni af mændene uden tvivl var jøder, og den sidste var samaritaner en, som i henhold til jødernes lov fulgte en falsk religion. De to partier ville sandsynligvis aldrig være kommet i den samme gruppe, hvis de ikke var blevet tvunget sammen på grund af deres fælles sygdom, som havde gjort dem til udstødte.

I tillid til den anvisning, der var blevet givet dem af Jesus — det vil sige, at de havde tro på ham — drog de af sted til templet. „Og det skete, mens de gik derhen, blev de renset." (Lukas 17:14)

Mirakler opnås ved tro, og Herren velsigner dem, som har tro på ham. Den, der ikke vil tro, før han har bevis, vil ikke modtage de velsignelser, som er lovet. Herren sagde: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Mattæus 7:7-8)

At bede, søge og banke på uden ledsagende tro vil ikke bevirke, at man modtager, finder eller får døren åbnet. Lære og Pagter er mere tydelig; den tilføjer ordene *i tro:* „Hvad som helst I beder om i tro, forenet i bønnen efter min befaling, det skal I få." (L&P 29:6)

Og igen i Lære og Pagter siges det: „Kom i hu, at uden tro kan du intet gøre, bed derfor i tro." (L&P 8:10)

De ti mænd blev helbredt for deres frygtede sygdom på grund af deres tro på Mesteren; de gjorde, som han havde anvist dem. Beretningen fortsætter så:

„Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt, og priste Gud med høj røst."

„Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede ham; og det var en samaritaner."

„Da tog Jesus til orde og sagde: „Var der ikke ti, der blev renset? hvor er de ni?" „Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?" „Og han sagde til ham: Stå op, drag bort; din tro har frelst dig!" (Lukas 17:15-19)

Af de ti mænd, som blev helbredt, var der kun een, som vendte tilbage for at give udtryk for sin påskønnelse. Det må have været en skuffelse for Mesteren; men der er mange, der modtager velsignelser, mange, der bliver tildelt alt godt i livet, og som dog aldrig tager sig tid til eller gør sig den anstrengelse at vise sin taknemmelighed mod velgøreren eller udtrykke sin påskønnelse over for Gud. Lykke og glæde over velsignelser bliver aldrig fuldkomne, før der eksisterer en dyb følelse af taknemmlighed hos een, hvilket fremtvinger et udtryk for påskønnelse.

Taknemmelighed

En af vore store ledere i kirken har skrevet: „Hvor rig og strålende er det menneskes sjæl, som har et taknemmeligt hjerte. Dets taknemmelighed forøges, samtidig med, at dets erkendelse af sig selv, universet og dets skaber udfoldes. Påskønnelse beriger — på samme måde som kærlighed — både giveren og modtageren, og når den spontant kommer til udtryk i ord eller handling, åbenbares en stor og fin personlighed . . . De, som har øjne, der kan se, øren, der kan høre og hjerter, der kan forstå, vil opdage Guds gavmilde kærlighed komme til udtryk overalt, og de vil blive tilskyndet til ærbødigt at tage deres sko af og udbryde: „For det klippefort så mægtigt, som vort hjem blev på dit bud, du ledte Israels skarer til fritidshjemmet ud. Glad vor hyldest skal derfor lyde til dig, vor fædres Gud." („Sange", nr. 161) (Hugh B. Brown, „Gratitude is a Spiritual Attribute", *Instructor*, Nov. 1957, p. 332.)

Ved generalkonferencen for nogle få år siden læste ældste Henry D. Taylor denne avisartikel, som rørte mit hjerte:

> „Politiet i District of Colombia afholdt i fredags en auktion over mere end hundrede uafhentede cykler. ‚Een dollar', sagde en dreng på 11 år, da man begyndte at byde på den første cykel.
>
> Men budene kom meget højere op. ‚Een dollar', gentog drengen forhåbningsfuldt, hver gang en ny cykel kom under hammeren. Auktionslederen, som havde solgt stjålne og bortkomne cykler på auktion i treogfyrre år, lagde mærke til, at drengens håb, syntes at være særlig stort, hver gang der blev budt på en racercykel. Der var kun een racercykel tilbage.
>
> Så nåede budene op på 8 dollars. ‚Solgt til den dreng derovre for 9 dollars', sagde auktionslederen. Han tog 8 dollars op af sin egen lomme og bad drengen om hans ene dollar. Den lille dreng betalte i småpenge, tog sin cykel og vendte sig om for at køre bort.
>
> Men han nåede kun nogle få meter. Efter omhyggeligt at have anbragt sin nyerhvervelse gik han tilbage og slyngede i taknemmelighed sine arme omkring halsen på auktionslederen og græd." (Conference Report Apr. 1959, p. 57)

Et af de mest kostelige åndelige fortrin, vi kan opnå i livet er oprigtig taknemmelighed. Det beriger vort liv, når vi på grund af dette fortrin beriger andres liv. Hvis vi har et taknemmeligt hjerte, vil vi få de velsignelser, der kommer gennem bestandig pås-

kønnelse af det, der bliver gjort for os, og af Herrens godhed.

At betale vor gæld

Hvordan kan vi i virkeligheden betale den gæld af taknemmelighed, vi står i til vore forældre, søskende, lærere og dem, der har tjent os på så mange måder? Hvordan kan vi vise påskønnelse for gode hjem, ægtemænd og hustruer, som er standhaftige og sanddru, børn, som har det ønske at leve retfærdigt og tjene Herren?
Hvordan giver vi udtryk for taknemmelighed for vores dåb, fort det privilegium, det er at tage del i nadveren og forny vore pagter, fort det præstedømme, vi bærer, for det gengivne evangeliums lys, for kirkens program, der er tilrettelagt for at hjælpe os at gøre fremskridt mod ophøjelse og evigt liv?
Vi betaler vor gæld af taknemmelighed ved at leve på en sådan måde, at vi ærer vore forældre og det navn, vi bærer, ved at gøre godt mod andre, ved at stå til tjeneste, ved at være villig til at dele det lys og den kundskab, vi har modtaget, så andre også vil finde glæde og lykke, ved at efterleve evangeliets grundsætninger i deres fylde.
Paulus sagde til os, at vi burde være fyldte med ånden „og altid sige Gud, vor Fader tak for alle ting i vor Herres Jesu Kristi navn." (Efeserne 5:20)
Jesus var selv det store forbillede. Han takkede, da han omdelte de syv brød til de 4000 mennesker, da han brød brødet og gav det til de tolv i det øverste værelse, da han gav dem kalken, når han bestandigt bad til sin Fader. Denne taksigelsens og lovprisningens tråd var vævet ind i det stof, den smukke bøn bestod af, som Mesteren bad, efter at han og dem, han elskede, havde spist deres aftensmåltid sammen for sidste gang.
Vi kan ikke forlade emnet påskønnelse og taksigelse uden at huske på Kong Benjamins ord, da han talte til sit folk fra tårnet:

> O hvor meget burde I da ikke takke jeres himmelske konge!
> Jeg siger jer, mine brødre, at dersom I ville yde al den tak og pris, som I formår med hele jeres sjæl, til den Gud, som har skabt jer, og som har bevaret jer, og skænket jer glæde og givet jer lov til at leve i fred med hinanden —
> jeg siger jer, at dersom I skulle tjene ham, som har skabt jer fra begyndelsen, og som bevarer jer fra dag til dag ved at give jer ånde, så at I kan leve og røres og gøre efter jeres egen vilje, ja, som endog tager sig af jer hvert eneste minut — jeg siger jer, at dersom I skulle tjene ham af jeres hele sjæl, ville I dog være unyttige tjenere." (Mosiah 2:19-21)

Med andre ord, ligegyldigt hvor store anstrengelser vi gør os, vil vi stadig forblive i gæld til Herren,
Nu da vi deltager i denne store, historiske konference og tænker nærmere over vore velsignelser, har ordene i den sang, som vi så ofte synger, fået ny og betydningsfuld mening for os:

> Hav tak for profeten, du sendte,
> o Herre, på denne vor dag,
> for sandhedens bavne, du tændte,
> der åbned' vort blik for din sag;
> hav tak for hvert gode, du yder
> dit folk med så gavmild en hånd,
> med jubel og fryd vi dig lyder,
> o, fyld os med ydmygheds ånd!

„Sange" nr. 184.
Må vi altid være taknemmelige for evangeliets lys, der er kommet ind i vort liv, og må det altid bringe os nærmere til vor himmelske Fader.
Jeg ved, at Gud lever. Det er min positive overbevisning, at Jesus er Kristus, og at vi gennem hans forsoningsoffer vil få evigt liv.
Jeg ved uden tvivl, at der er en Herrens profet på jorden, som leder riget, og at han leder os netop nu i denne stund. Herren vil velsigne os, hvis vi fortsætter i enighed, i taknemmelighed for hans godhed og i kærlighed til ham og til hverandre. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste A. Theodore Tuttle

af De halvfjerds' første Råd

Mine kære brødre og søstre, det er et privilegium at deltage i denne område generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i disse nordlige lande. Jeres folk har ydet en betydningsfuld indsats, hvad angår kirkens lederskab både i fortiden og i nutiden. Lyt blot til denne liste: Benson Petersen, Monson, Sonne, Christiansen, Anderson, Simpson, Widtsoe, Fjelsted, Lund, Hunter, Packer og andre.

I har en stor fortid. I har en stor fremtid.

Vi har et budskab at forkynde til folket i verden. Verden må høre det. Det er, at Jesu Kristi Evangelium i sin fylde er blevet gengivet i vore dage. Vort ansvar med hensyn til evangeliet er at lære det, at efterleve det og at dele det.

At lære evangeliet

Vi er blevet opmuntret til at lære evangeliet gennem ædle begreber. „Guds herlighed er intelligens." (L&P 93:36) „Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed." (L&P 131:6) „Et menneske bliver ikke frelst hurtigere, end det tilegner sig kundskab." (Joseph Smiths lærdomme side 261)

I de skrifter, der er blevet åbenbaret i vore dage, er der mere end 50 steder, hvor Herren har rådet os til at studere og lære. „Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse." (L&P 1:37)

Brødre og søstre, studèr skrifterne. De indeholder store lektier til hjælp i vort liv. I dem er oplagret Herrens budskab i vore dage. I vil udvikle en dyb og vedblivende åndelighed ved fællesskabet med Herren gennem dem.

Vi ved meget om vor himmelske Fader, fordi han har åbenbaret meget om sig selv til os. Disse åbenbaringer er nedskrevet i standardværkerne. Gør det til en vane at studere hver dag. Sæt nogle mål. I løbet af kort tid kan I læse kirkens standardværker. Kirken forsøger at hjælpe; læsning af bestemte skrifter ledsager foreskrevne studiekurser.

En anden måde at lære på er at overvære og deltage i alle kirkens møder. „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet." (L&P 107:99)

For at lære, må vi bede og overveje for at modtage den ånd, som bringer forståelse. „Se når I læser disse ting . . . at I overvejer det i hjeret." (Moroni 10:3)

At efterleve evangeliet

Vort andet ansvar er at efterleve evangeliet. Kong Benjamin rådede folk: „Og atter, tro, at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu *tror* alle disse ting, se til, at I *gør* dem." (Mosiah 4:10. Understregninger tilføjet)

Profeten Joseph sagde: „Men vi kan ikke holde alle budene uden først at kende dem, og vi kan ikke vente at kende alt eller mere, end vi nu kender, dersom vi ikke retter os efter og holder de bud, vi allerede har modtaget." (Joseph Smiths Lærdomme side 307)

Vi er velsignet med flere skrifter og flere bud og befalinger end noget andet folk. Vi har modtaget principper, der vil lede os til ophøjelse, men vi må efterleve dem. „Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L&P 59:23)

Der er mange „retfærdigheds gerninger". Ved en gennemgang af Lære og Pagter er der nedskrevet over 60 retfærdigheds gerninger for sidste dages hellige. Hvis dette synes at være en byrde, så tænk på den lovede belønning.

At dele evangeliet

Vort tredie ansvar er at dele evangeliet. Vi kan ikke fuldt ud efterleve evangeliet, med mindre vi deler det. Vi er ikke opsynsmænd, der skal passe på evangeliet. Vi er tjenere, der skal dele det. Frelseren sagde: „I har fået det for intet, giv det for intet." (Mattæus 10:8)

Han har gentaget at lignende råd i vore dage: „Og atter siger jeg jer: Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal anvende hele sin kraft og arbejde med sine hænder for at forberede og udføre de ting, som jeg har befalet. Og lad jeres prædiken være en advarsels røst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed." (L&P 38:40-41)

Profeten Joseph erklærede: „Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og betydningsfuldeste pligt at prædike evangeliet." (Joseph Smiths Lærdomme side 133) Nødvendigheden af det missionærarbejde, som er lagt på kirken i denne forvaltning, er aldrig blevet ophævet. Enhver, som er til stede her i dag, kan takke missionærarbejdet for, at han eller hun kan gøre krav på ophøjelse. Alle er vi et produkt af missionærarbejde.

Præsident Spencer W. Kimball har i høj grad højnet vor forståelse af missionærarbejdet. Han sagde:

„Når vi har øget antallet af missionærer fra de organiserede områder til et tal, der ligger meget nær det højst opnåelige, d. v. s. når hver eneste duelig og værdig ung mand i kirken er på mission, når hver eneste stav og mission ude omkring i verden bidrager med tilstrækkelig mange missionærer til at dække det pågældende lands behov for missionærer, så man kan afløse den hær af unge mænd fra USA og Canada, som rejser herover, når vi har brugt vore velkvalificerede mænd til at hjælpe apostlene med at åbne disse nye arbejdsområder, når vi har udnyttet satelitter og andre beslægtede opfindelser og opdagelser i størst muligt ompfang, og alle andre medier — aviserne, bladene, fjernsynet, radioen — altsammen til det yderste, når vi har organiseret utallige andre stave, som vil blive til hjælp i den videre udvikling, når vi har genvundet de utallige unge mænd, som på grund af inaktivitet ikke er blevet ordinerede og ikke har været på mission og ikke er blevet gift — først da, og ikke før kan vi påbegynde vor Herres og Mesters indtrængende formaning om at gå ud i al verden og forkynde evangeliet for al skabningen."

Han fortsætter: „Brødre, jeg er sikker

på, at Herrens velsignelser vil komme til hvert eneste land, som vil åbne sine porte for evangeliet. Deres velsignelser vil tilflyde dem i form af uddannelse, kultur, tro og kærlighed, på samme måde som det skete med Enoks by, som blev optaget til himlen, og der vil blive ligesom de 200 års fred på det amerikanske fastland i nephiternes dage.

Der vil komme velstand til nationerne, velvære og velstand til menneskene, glæde og fred til alle, som tager imod, og evigt liv til alle, som accepterer og ærer evangeliet.“ (Tale givet ved regionalrepræsentanternes seminar, 4. april 1974.)

Jeg betages af disse ord fra en profet. De lovede velsignelser vil komme gennem lydighed. Under De Tolvs ledelse administrerer De halvfjerds' første Råd enkelthederne i missionærarbejdet. Det er vor hensigt at gennemføre de direktiver, der kommer fra disse brødre tillige med den store kundgørelse, som vor nutidsprofet har givet os angående missionærarbejdet.

For at fuldføre dette arbejde har vi brug for meget større delagtighed i missionærarbejdet fra medlemmernes side end nogensinde før.

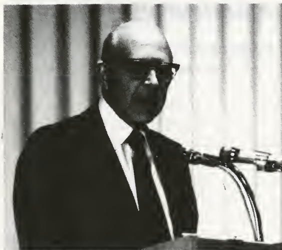
I kirken lærer vi, at vi skal undgå gæld. Har I betalt, hvad I skylder for jeres dåb? Har I været missionær for en anden? Har I frigjort jer fra jeres missionærforpligtelse? Hvordan giver I udtryk for oprigtig taknemmelighed? Betalingen er lige til, men den kræver mod og indsats.

Familiens fremgangsmåde i forbindelse med missionærarbejdet

Du, som er familiefader, du er den, der skal tage ledelsen. Lad din familie med en bøn i hjertet udvælge en eller to familier, som ikke er medlemmer af kirken, og som din familie kan blive gode venner med.

Beslut jer for, hvem af jeres slægtninge, forretningsforbindelser eller andre venner og bekendte, I vil præsentere kirken for. Så skal I sørge for at søge kontakt med familien og aftale et eller andet arrangement, som har forbindelse med kirken mindst een gang om måneden.

Inivtêr dem til at være med til en familiehjemmeaften. Mandag aften er

beregnet til jeres egen familie; rør ikke ved den. Måske kan I planlægge en familiehjemmeaften på et andet tidspunkt. Deltag i en social- eller religiøs aktivitet, eller tag del i andet — blot I er sammen.

Når disse familier er interesserede i at lære om evangeliet, inviterer I dem sammen med missionærerne til jeres hjem for at delagtiggøre dem i budskabet om gengivelsen. Dette aftales meget nemt gennem jeres grens missionsleder.

Hvis I blot vil følge denne fremgangsmåde, vil I på ganske kort tid bringe flere gode familier ind i kirken. De nye missionærlektier lægger vægt på familier. Almindeligvis bliver familier, som ikke er medlemmer af kirken, præsenteret for kirken gennem familiens hjemmeaften. Over hele verden, ikke blot her i jeres missioner kommer flere (fuldstændige) familier ind i kirken end nogensinde før.

Vor missionærstatistik „fortæller os om jeres situation. I disse fire lande er der omkring 15.000 medlemmer af kirken. Derudover er der omkring 500 fultidsmissionærer, der arbejder her.

I 1972 blev der omvendt 648 mennesker til evangeliet. Sidste år fik I 325 mennesker ind i kirken. Det er færre end een omvendt pr. fultidsmissionær pr. år. Det er ikke fordi missionærerne ikke har arbejdet flittigt. Det skyldes mangel på samarbejdsbestræbelser fra medlemmernes side.

I de missioner, hvor medlemmerne opfylder deres missionærforpligtelser, ved at skabe venskaber fra familie til familie, viser vor statistik klart den største fremgang angående nyomvendte. Det vil sige: „I må prædike evangeliet for dem.“ (L&P 84:76)

Brødre og søstre, I kan med bestemthed gøre mere for at opfylde Herrens befaling.

„Sandelig, sandelig siger jer jer: De, der ikke tror på jeres ord og ikke bliver døbt i vand i mit navn til syndernes forladelse for at få den Helligånd, skal blive fordømt og ikke indkomme i min Faders rige, hvor min Fader og jeg er.“

„Og denne åbenbaring og dette bud til jer træder i kraft fra selve denne stund over hele verden, og evangeliet er for alle, som ikke har modtaget det.“

„Men sandelig siger jeg til alle dem, hvem riget er blevet givet: *I* må prædike evangeliet for dem.“ (L&P 84: 74-76. Understregninger tilføjet)

Og videre:

„Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.“ (L&P 88:81)

Det er urealistik at antage, at 18.000 missionærer kan advare de milliarder af mennesker, der lever på jorden. Det er ligeledes urealistisk at antage, at 500 missionærer alene kan advare 20.000.000 mennesker i jeres lande. Dette hverv kræver hjælp fra alle kirkens medlemmer.

En kaldelse til at være missionærer

I har 37 skandinaviske fultidsmissionærer, som arbejder enten her eller andre steder i kirkens missioner. I har desuden 28 distriktsmissionærer, som arbejder i jeres forskellige lande. I har mange unge mænd mellem 19

og 25 år, som er valgbare til at gennemføre en fultidsmission.
Kan vi ikke forvente, at I unge mænd vil tage imod en levende profets udfordring og modtage de lovede velsignelser? Forældre, har I frigjort jer fra jeres missionærgæld ved at sende en søn på mission til en anden? Kan vi ikke forvente, at I mangefold vil forøge antallet af fultids- og distriktsmissionærer?
Vi henvender os til jer, ædle fædre. I mænd, som har visdom og erfaring, som har indset værdien af lydighed og tjeneste i Guds rige. Vi henvender os til jer om at styrke jeres egen familie og samarbejde om at sende jeres sønner ud i missionsmarken, idet hvert enkelt familiemedlem bringer et offer for at støtte dem økonomisk og for at styrke dem i tro og med bønner.
I kan blive en godheds kraft og et redskab i Herrens hænder ved at frelse jeres land og jeres folk.

Værdien af sjæle er stor

Der er en grund til, at der lægges så stor vægt på missionærarbejde: „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne . . . og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L&P 18:10,15)
Nogle vil måske undre sig over, hvorledes *een* sjæl kan være et helt livs arbejde værd. Denne verdens ting forgår så hurtigt. Vi kan ikke forstå menneskets sande natur. Dets sjæl er evig! Menneskets evige sjæl er et livs arbejde værd at frelse. En anden ting: Det er lovet, at den, der frelser sjæle, sammen med den, der er frelst, skal komme i vor Faders rige.
Vor stilling er klar. Vi skal lære Jesu Kristi evangelium. Vi skal efterleve det. Vi har en guddommelig forpligtelse til at dele det med andre.
Jeg ved, at Gud lever, at han er vor Fader, og at han elsker os. Jeg ved, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser. Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg ved, at Præsident Spencer W. Kimball er Guds levende profet på jorden idag.
Må vi leve op til de store missionærpræstationer, som vor levende profet har beskrevet for os, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Don L. Christensen

Regionalrepræsentant

Mine kære brødre og søstre! Det er med stor påskønnelse til Det første Præsidentskab, at min hustru og jeg overværer denne historiske konference. Vi er meget glade for at være sammen med jer her. Vi er meget lykkelige over at have mange venner, der ikke tilhører kirken, til stede her også. Min hustru og jeg nærer stor kærlighed i vore hjerter for sådanne vidunderlige mennesker. Må Gud velsigne dem.
Som jeg har rejst omkring i forskellige dele af verden, har jeg truffet mange mennesker, der synes at være forvirrede og i vildrede med sig selv. At stå alene i dag som menneske er meget forvirrende.
I og jeg er velsignede, fordi vi ikke står alene. Gud lever og er med os. Han velsigner os hver dag. Han behøver jer, og o, hvor vi behøver ham.
Der vil aldrig komme fred til noget menneske, førend vedkommendes hjerte forandres, og det ikke længere ønsker at gøre ondt.
Herrens fuldkomne plan og ønske om at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for hvert menneske er blevet givet os. I ved, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her og hvor vi går hen. Det er planen — en skøn og herlig livsform, ja, evigt liv.
For at hjælpe os med at erindre vore følelser og vor kundskab, havde vi en vigtig oplevelse. I en lille by i Danmark blev der født et lille Guds barn for blot nogle få dage senere at afgå ved døden.
Med sorgfuldt hjerte over barnets død gik forældrene hen til deres præst: „Hvor er vort barn?" spurgte de. Da de ikke havde fået barnet døbt, sagde præsten: „Deres barn er dødt, i helvede og fortabt for evigt."
Endnu mere sorgfulde og bedrøvede forlod forældrene deres præst. Da de ikke var i stand til at acceptere, at deres nyfødte barn var i helvede, søgte de et andet svar. Kort efter blev de undervist af et andet trossamfund. De stillede atter spørgsmålet „Hvor er mit barn?" Stadigt ikke noget svar. Igen søgte de efter et svar — hos et andet trossamfund; men disse havde heller intet.
Nogen tid efter bankede nogen på deres dør, og da den unge mor åbnede døren, så hun to unge mormonmissionærer. „Mormonismen, en falden sekt, er ikke noget for mig", havde hun sagt, men så blev hun fyldt med sandhedens Ånd, og hun stillede spørgsmålet: „Hvor er mit barn?" Ved, I hvor mit barn er?"
Svaret var ikke noget problem for disse Guds mænd. De forkyndte hende evangeliets sandheder. Der kom fred til sjælen. Himmelsk kundskab blev gengivet. Sorgen forlod forældrenes hjerte. Nogle få ugers nidkær og oprigtig studium og bøn resulterede i fuldstændig omvendelse og dåb. „Ja, jeres barn er også et Guds barn — og lever, endskønt det er dødt."
Hvor taknemmelig er vi ikke for, at en af disse missionærer og sandhedens budbærere, der bankede på denne dejlige families dør, er vor søn, den fjerde generation til at forkynde evangeliet i Danmark, oldebarn af ham, der vovede at modtage mormonismen i 1870 og efterleve sandheden.
I, mine brødre og søstre, har den samme overbevisning og kundskab om, hvordan vi kom, hvorfor vi er her, og hvor vi går hen.
I, som er her, har haft modet til at blive mormon. Dette er jeres største velsignelse. Vær tapre.
Det er sandt, at vi alle vil få prøvelser; men med den rette indstilling kan de resultere i større åndelig vækst.
Tidligt på foråret oplevede vi i Bountiful, Utah en meget voldsom snestorm — det sneede hele natten, og det resulterede i, at der lå 61 cm sne på jorden.
Da det blev lyst, så vi til vor undren, at et af vore yndlingstræer var blevet rykket op med rod. Grene af andre træer var brækket af. Det skønne, hvide snetæppe havde krævet sit offer.
Jeg sagde til mig selv, at jeg aldrig ville have troet, at det træ ville være

faldet, ej heller, at disse grene kunne have brækket.
Men så begyndte jeg at tænke. Ja, jeg er sikker på, at det er noget lignende med os. Heftige storme vil ganske afgjort opstå i vort liv; men jeg håber, at de aldrig vil få os til at sige: „Jeg ville aldrig have troet, at han eller hun kunne være faldet eller slået omkuld eller brudt ned på jorden på grund af verdens veje og fristelser."
Vi må heller ikke tillade, at Lucifer får et hvidt, overfladisk tæppe til at indfange os for kun at finde det tungt besværende.
Jeg beder, at når stormene kommer og måske bøjer jer, at I ved Guds præstedømmes kraft og jeres vidnesbyrd om den sande og fuldkomne plan vil ranke jer igen og forblive urokkelige i Jesu Kristi evangeliums lys og sandhed, ham, som vi elsker at ære og tjene.
Dette er hans værk, og han er stolt af jer trofaste medlemmer i Finland, Sverige, Norge og Danmark. I har givet noget, ved jeg; men til gengæld har I også modtaget meget.
I er og må være missionærer i ordets sande betydning. Hvis I er det, vil disse ord være højst betegnende:
Hvor dejligt ville det ikke være en aften, dersom du og jeg kan sige:
Gode Mester, vi har søgt efter lammene, der vandrede bort.
Tung om hjertet og plaget af sult hører vi dem stønne;
Men sagte kommer vi ved mørkets frembrud og bringer dem hjem i sikkerhed.
Gud velsigne os alle med stadig fremgang og vækst. Må kirken blive stærk og velsigne folket i disse lande. Jeg har et vidnesbyrd om denne guddommelige kirke. Jeg elsker den, og hvad den står for og lærer. Jeg elsker den for den hjælp, den giver mig. Jeg ved, at præsident Kimball er en Guds profet, og dette vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Bo G. Wennerlund

Rådgiver i det svenske missionspræsidentskab

Mine kære brødre og søstre! Dette er Guds kirke og rige på jorden. Dette er Guds folk, som er samlet for at lytte og lære af Herrens tjenere . . . „for han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier". (Esajas 2:3)
Jeg bærer mit vidnesbyrd, at jeg ved, at Gud, vor himmelske Fader, lever, at Jesus Kristus, hans enbårne Søn, lever, og at de åbenbarede sig for den unge profet Joseph Smith som svar på hans bøn.
Gennem den Helligånds vidnesbyrd ved jeg også, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds sande kirke på jorden, og at Guds kraft til frelse er virksom inden for denne kirke.
Jeg ved også, at Spencer W. Kimball er Guds profet på jorden i dag, og at de ord, råd og formaninger og den undervisning, vi allerede har fået og vil få under denne konference, er Guds ord til sit folk idag, i året 1974.

Beslutningens kraft

Sikkert er de fleste af os kommet til denne konference med store forventninger og forhåbninger om fra vore præsiderende brødre at høre lige de ord, vi medlemmer i Nordens lande har behov for at høre for at gøre os bedre skikkede til at opbygge Guds rige i vore lande, og for at blive bedre motiverede i vore anstrengelser for at leve vort liv i overensstemmelse med Guds vilje.
Da dette er formålet med, at vi er samlet, og årsagen til, at mange har ydet store ofre for at komme hertil, tror jeg, at det er af stor betydning, at vi nu, hvis vi ikke allerede har gjort det, beslutter os til af al kraft at efterleve og følge alt, hvad vi vil få at høre fra Herrens udvalgte tjeneres mund.
Jeg tror, at dersom vi træffer den beslutning, hvis vi virkelig i dybet af vore hjerter bestemmer os for dette een gang for alle, da vil vi finde, at Guds kraft er med os i at holde fast ved vort forsæt.
Det synes, som om de onde kræfter, der prøver at friste os, og hindrer os i vor udvikling mister deres magt over den, som har taget en alvorlig og definitiv beslutning om at leve rigtigt, og at vi gennem beslutsomhed maner de kraftresourcer frem, der er i vort indre, og som vi tidligere ikke har været os bevidst.
Den unge Nephi sagde: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet. (han havde altså truffet sin beslutning) thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Nephi 3:7)
Jeg tror, at Bengt Höglund, præsident for søndagsskolen i den svenske mission, havde erhvervet det samme vidnesbyrd, da han engang sagde: „Jeg ved, at jeg kan klare, hvad som helst, jeg har sat mig for." Sat sig for, d. v. s. besluttet sig til.
Venner til Elis Pettersson, rådgiver i Stockholm tredie gren, har fortalt, hvordan Broder Elis, på den tid, da han blev undervist af missionærerne, pludselig en aften sagde, idet han slukkede sin cigaret: „Det var min sidste cigaret." Kort tid derefter tømte han sin kaffekop og sagde: „Det var min sidste kop kaffe." Han har hverken røget eller drukket kaffe siden. Hans beslutsomhed gav ham kraft.
For flere år siden var der en mand her i Stockholm, som blev undervist af missionærerne og (som) blev overbevist om Joseph Smiths guddommelige mission, men også han havde problemer med visdomsordet. Han kunne simpelthen ikke fungere uden kaffe! Han begyndte dagen med kaffe, han sluttede dagen med kaffe, og han drak kaffe, varm eller kold, det spillede ingen rolle, næsten uafbrudt hele dagen.
Missionærerne havde forklaret for ham, at hvis han fulgte sin tro, og blev medlem af kirken, så skulle Guds kraft hjælpe ham, men han troede dem ikke. En søndag aften havde han igen været til nadvermøde og blev på ny tilbudt at lade sig døbe, men hvis han i det hele taget skulle

være medlem af kirken, ville han være et 100 % medlem. Han forlod mødet og gik i dybe tanker derfra, men han gik ikke hjem.
Han gik omkring i kvarteret og kom tilbage igen. I mellemtiden havde han truffet sin beslutning. Han vidste, at kirken var sand, og han blev døbt samme aften. Dagen efter gik han til sit arbejde uden engang at tænke på kaffe. Da hans arbejdskammerater bød ham på kaffe, fandt han ud af, at han ikke engang kunne tåle lugten af kaffe, og hvad mere var, han følte sig ikke engang fristet til at drikke den. Der ligger virkelig stor kraft i beslutsomhed.

Beslutning om at udbrede evangeliet

Josua opfordrede Israels folk til een gang for alle at beslutte sig, da han sagde: „. . . vælg idag, hvem I vil tjene." Samtidig tilkendegav han sin egen beslutning: „Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15)
I årenes løb har Herrens profeter gentagne gange opfordret de hellige til at forblive i deres egne lande og opbygge kirken blandt deres egne landsmænd. Det er derfor for os medlemmer af kirken her i Norden en hellig pligt at sætte vore skuldre til hjulet og med al vor kraft etablere Zion i vore nordiske lande.
Dette kan vi ikke gøre, hvis vi ikke følger den samme opfordring, som Josua gav det gamle Israel. Så lad os da her i Norden vælge een gang for alle, hvem vi vil tjene, og når vi har truffet den beslutning, da lægge vor hånd på ploven.
På samme måde som de hellige i Sydamerika har ansvaret for at udbrede evangeliet og opbygge Guds rige i deres respektive lande, og på samme måde som de hellige i Australien har ansvaret for rigets tilvækst i deres land, så har vi hellige her i Norden samme ansvar i vore lande. Ingen anden kan eller vil gøre det for os.
Præsident L. Ronald Folkersen, Sveriges missionspræsident, illustrerede dette princip på en udmærket måde, da han fortalte om bondemanden, som stolt foreviste sin ejendom for en ældre mand. Manden så ud over de bølgende, velplejede kornmarker og kunne godt forstå bondens stolthed. I den hensigt at give bonden lidt stof til eftertanke sagde han: „Det er virkelig nogle smukke marker, du og Vorherre har frembragt her." Bondemanden nikkede istemmende og sagde: „Men så skulle du have set, hvordan de så ud, dengang Vorherre var alene om at passe dem."
Jeg er overbevist om, at vi forstår moralen i denne lille historie. Ligesom bonden var henvist til at arbejde med sin jord og derefter stole på, at Herren ville velsigne hans anstrengelser og give ham en god høst, således må vi også med flid og arbejde udføre vor kaldelse til at opbygge Guds rige i vore lande og hele tiden bede vor himmelske Fader om at velsigne vore anstrengelser med fremgang.

Kirken vil vokse

Jeg ved lige så sikkert, som jeg står her, at vi sidste dages hellige i Norden endnu har uudnyttede kraftresourcer i os, som vi med tro og beslutsomhed kan bringe for dagen. Dette sammen med den store skare af dejlige unge mennesker, som vi har iblandt os, gør, at vi med fortrøstning kan se fremtiden i møde. Det er min overbevisning, at ingen af os kan genkende forholdene i vore missioner i løbet af bare nogle få år.
Alle disse gode, rene, fine, unge mennesker, som idag giver os så stor glæde, vil blive vore ledere, og vore små børn vil snart blive unge mennesker, rede til at tjene vor himmelske Fader. De vil rejse ud som missionærer, de vil styrke vore grene, og de vil opbygge Guds rige.
Alt dette vil ske, hvis vi gør vor pligt idag. Da vil vi bedre forstå Esajas' ord: „Deres æt skal kendes blandt folkene, deres afkom ude blandt folkeslag; alle, der ser dem skal kende dem som slægten, Herren velsigner." (Esajas 61:9)

Ældste J. Thomas Fyans

Assistent til De Tolvs Råd

Hvilket storslået syn, at se kirkens kræfter fra fire nationer forsamlet til denne konference er åndeligt gribende, og det er en bevægende oplevelse!

En enorm flod af kundskab

Engang stillede Herren profeten Joseph Smith et fængslende spørgsmål: „Hvilken magt kan standse himlene?" Og derpå svarede Herren: „Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder." (L&P 121:33)
Vi, der er forsamlede her, kunne måske tænke på at standse Gudenåen i Danmark med en arm eller ændre Glamaelvens løb i Norge, eller vende strømmen i Klarälven i Sverige, eller hindre Kemijokielven i Finland i dens løb, altsammen ved hjælp af een arms svage anstrengelser.
Når jeg nu igen læser dette spørgsmål og dette svar fra Herren, prøv så at indsætte navnet på åen eller elven fra jeres land i stedet for Missouriflodens navn, for at I kan begribe den fulde betydning af Herrens budskab: „Hvilken magt kan standse himlene? Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Gudenåen i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder."
Brødre og søstre, kundskab strømmer ned fra himlen mange steder i verden. Vidunderlige lokale ledere som dem, vi har hørt fra idag, og som dem, vi endnu skal høre fra, fremviser virkelig kraft til at lede, hvilket er et resultat af denne kundskab fra himlen.

Den måde, hvorpå I dejlige sidste dages hellige, er forsamlet her idag og modtager og forvalter for hinanden frelsens velsignelser, er et resultat af denne kundskab.
Har I nogensinde tænkt over, hvad Herrens endelige mål er angående denne kundskab fra himlen? Jeg har — og det har I også — læst svaret mange gange: „Hør, o, I min kirkes folk siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker.
Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle. Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores.“ (L&P 1:1-2)

Gennem mine disciples mund

„Men“, spørger vi os selv, „hvordan skal det ske? Hvordan skal det gå til, at øjne skal se, og øren skal høre, og hjerter skal gennembores?“ Og så læser vi Herrens svar: „Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.“ (L&P 1:4)
Idag er her forsamlet mere end 4000 disciple, som er blevet advaret. Vore øjne har set, vore øren har hørt, og vore hjerter er blevet gennemboret.
I dag står vi blandt de mange, som er blevet kaldet til at advare deres næste. Spørgsmålet er: Vil vi gøre det? Vi erindrer, at det var Herren, som sagde: „Se, mange er kaldede, men få er udvalgt; og hvorfor er de ikke udvalgt? Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne.“ (L&P 121:34-35)
Herrens bøn og udfordring til os i vor tid er, at løfte vort blik højere og videre end til det verdslige, for at vi kan skue evighedernes vidder, og for at vi skal advare, velsigne og glæde vor næste, så at også han kan opnå fred i dette liv og evigt liv i den kommende verden.
Hver enkelt af os må nødvendigvis spørge os selv: „Vil jeg på grundlag af mine nylige missionærerbestræbelser være blandt de få udvalgte?“ Jeg har mistanke om, at svaret på dette spørgsmål delvis vil afhænge af, hvordan vi reagerer på Præsident Spencer W. Kimballs, Herrens profet, seer og åbenbarers, kald, i hvilket han har bedt os om at gå ud og komme i gang med at dele den himmelske kundskab, som vi besidder, med andre.

Fordobling af medlemstallet gennem missionærarbejde

Lad os en stund undersøge den virkning, Herrens belæringer kunne få på os. Vi ser på den dejlige Nord-Helsinki gren i Finland med dens 337 medlemmer. Hvis medlemmerne i den gren virkelig vil reagere positivt på profetens og Herrens kald, og hvis hvert eneste medlem blot een gang i løbet af de næste tolv måneder er en missionær med succès, så vil den grens størrelse ikke være 337 medlemmer, men 674 medlemmer.
Og hvis hver af de fem andre grene i Helsinki distrikt vil reagere positivt, vil medlemstallet i distriktet om et år ikke være 1196, men 2392.
Lad os gå til Stockholms tredie gren her i Sverige. Medlemmerne her vil bevirke, at man her kommer op på 574 medlemmer om et år i stedet for de 287, der er her i dag. Og hvis alle medlemmerne i distriktet var lydhøre — åh, så tænk på de 2192 sjæle mere, der ville modtage kundskab fra himlen, hvilket ville velsigne dem og deres kære for evigt.
Hvad med Trondheims gren i Norge? Tænk på, hvor pragtfuldt det ville være at øge deres medlemstal med 240 medlemmer. Og alle grenene i Trondheims distrikt vil med sikkerhed blive grebet af den samme ånd, og i august 1975 vil distriktet tælle 828 medlemmer.
I Danmark tæller Odense gren i Fyn-Jylland distrikt 382 medlemmer. Hvis Odense reagerer positivt på profetens og Herrens kald, vil Odense tælle 764 medlemmer næste år. Denne smittende ånd vil naturligvis brede sig til hele distriktet.
Forestil jer, hvilken glæde det vil være at nå op på 2682 medlemmer i distriktet om et år!
Prøv at tænke over, hvor mange af Herrens programmer, der virkelig kunne sættes i værk, hvis medlemstallet i alle disse landes grene og distrikter — i alle distrikterne, og i alle grenene — således blev forøget.
Ja, mine brødre og søstre, kirken kan fordoble sin størrelse i disse fire lande, men det afhænger i første række af vort svar på spørgsmålet: „Er jeg villig til at advare min næste?“

At delagtiggøre andre i Mormons Bogs budskab

Lad os omtale en måde, hvorpå vi virkelig kan reagere på denne kaldelse. Det sker ved at delagtiggøre andre i vidnesbyrdet om Jesus Kristus, som indeholdes i Mormons Bog. Hovedformålet med Mormons Bog er at „overbevise (hele menneskeheden) om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk.“ (Mormons Bogs titelblad), og det gælder også Finland, Sverige, Norge og Danmark.
Nephi, den første skribent i Mormons Bog, beretter, at „så vist som Gud Herren lever, er der intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, uden navnet Jesus Kristus . . .“ (2. Nephi 25:20)
Og hvilket vidnesbyrd kunne være vigtigere end ordene i 3. Nephi, hvor den opstandne Herre er steget ned fra himlen og siger: „Stå op og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side og føle naglegabene i mine hænder og i mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder.»
„Og mængden trådte frem og stak hænderne i hans side og følte arrene efter naglerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, den ene efter den anden, indtil de alle

var gået frem, og de så med deres egne øjne og følte med deres egne hænder, og nu vidste de med sikkerhed og bar vidnesbyrd derom, at det var ham, om hvem profeterne havde skrevet, at han skulle komme." (3. Nephi 11:14-15)
Mormons Bog er et vidne om Jesus Kristus for os alle og for alle vore medmennesker. Du og jeg er kaldet til at advare vore medmennesker, og den Helligånd vil gennem Mormons Bog bære vidnesbyrd for vore medmennesker om, at Jesus er Kristus, hvis de oprigtigt vil søge denne kundskab gennem bøn. Jeg vidner for jer i dybeste alvor, at disse løfter fra Herren er sandfærdige.
Brødre og søstre, han har sagt: „Dog skal mit værk have fremgang." (L&P 3:16) Han har også sagt: „Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.
„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L&P 1:37-38)
Må Herren velsigne os alle her, så vi må erkende, at store floder ikke kan vendes i deres løb af en svag menneskearm, at kundskab fra Herren vil komme ned over vore lande, og at, når denne kundskab sænker sig over os, kan grene, distrikter, missioner, warder og stave i denne del af hans vingård fordobles i størrelse i løbet af et år, hvis vi virkelig reagerer positivt på Herrens udfordring, så at hvert øje skal se, hvert øre høre og hvert hjerte gennembores.
Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd: Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at hans Søn, vor Forløser, Jesus Kristus, kom i tidernes midte og er vendt tilbage i vore dage. Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at Præsident Spencer W. Kimball er en profet, seer og åbenbarer i alle disse hellige ords betydninger. Og dette vidnesbyrd bærer jeg for jer med hver eneste fiber i min krop og i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Bernard P. Brockbank

Assistent til De tolvs Råd

Det er en særlig velsignelse at være til denne historiske konference sammen med de hellige og sammen med Herrens levende profet. Præsident Spencer W. Kimball er Guds talerør på jorden i dag.
I er i den mands nærhed, som er Herrens profet for alle denne jords mennesker, d. v. s. mere end 4 milliarder mennesker; den mand er midt i blandt jer i dag. Det er en stor ære. Jeg kan tilføje, at jeg aldrig har kendt en mand med større kærlighed til Gud og til hele menneskeheden end Præsident Kimball.

At fuldkommengøre mennesket ved at forkynde evangeliet

Formålet med Herrens kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og dens medlemmer er at forkynde Jesu Kristi lære og bud. En stor del af denne konference er bygget op omkring denne opgave. Vor opgave er at frelse sjæle til himmerigets rige.
I, som er af Israels hus, besidder evnen til gudfrygtighed; og det samme gør jeres næste, jeres medmennesker. Formålet med kirken er at gøre de hellige fuldt beredte. (Se Efeserne 4:12) Ingen anden kirke eller organisation på denne jord har det fulde ansvar for, at forkynde Jesu Kristi evangelium for hele Israels hus.
Jesus befalede sine disciple: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn." Og derefter tilføjede han dette betydningsfulde bud, angående hvad folket og de døbte medlemmer af hans kirke bør belæres om.
Han sagde: „Idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Mattæus 28:19-20)
Vi skal belære om Jesu Kristi bud, som han gav dem som Jehova i Det gamle Testamente og som Jesus Kristus i Det nye Testamente og de øvrige af kirkens skrifter. Jeg vil gerne i korthed tale om nogle af Herrens belæringer og befalinger.
At kende Gud og Jesus Kristus.
Jesus sagde: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Johannes 17:3)
At kende den eneste sande gud og Jesus Kristus er den mest frugtbringende og kostbare kundskab af alle. Hvis du blev spurgt: „Kender du den eneste sande Gud og Jesus Kristus?" Hvad ville du svare? Det er vigtigt at vide, at skrifterne indeholder guddommelige prøver til at hjælpe os at fastslå rækkevidden og virkningen af Herrens befalinger i vort eget liv. Igen, kender du Gud? Hvad er dit svar?
Apostlen Johannes sagde: „Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud. Den, der siger: Jeg kender ham", og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke."
(Johannes' Første Brev 2:3-4) Skrifterne indeholder en fremgangsmåde for at afprøve sig selv, ikke sandt? Vor kundskab om Gud afspejler sig i den måde, hvorpå vi holder hans bud. Tilskynder dit kendskab til Gud til at lære hans bud at kende og holde dem?
Det er uærligt og respektløst mod Gud at sige, at man kender ham, og derefter undlader at holde hans befalinger. „Se, det er din gerning", sagde Jesus, „at holde mine bud med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind." (L&P 11:20)
De helliges gerning er at holde Jesu Kristi bud. Herren sagde også, at vi kunne lære den eneste sande Gud og Jesus Kristus at kende ved at holde deres befalinger.

Du skal elske Herren, din Gud

Et andet af Herrens bud, velkendt af alle — vi kunne alle fremsige det udenad — men vanskeligt at indpasse i den menneskelige sjæls egenskaber, lyder således: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, at hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det

største og første bud." (Mattæus 22:37-38)
Det første og største bud er at elske Gud først. Hvis du blev stillet over for det spørgsmål: „Elsker du Gud først?" hvad ville dit svar så blive? Her er skriftens prøve: Frelseren sagde: „Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud." (L&P 42:29)
Vi har følgende ord fra Herren: „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." (Johannes 14:21)
Livet bliver mere meningsfyldt og målbevidst, når du behersker evnen til at elske den eneste sande Gud og Jesus Kristus „af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind". Som et Guds barn kan du blive lig Gud ved at elske Gud først og ved at holde alle hans bud.
Herren tvinger ikke mennesket til at elske ham. Men Herren har lovet alle dem, som virkelig elsker ham og holder hans bud denne guddommelige velsignelse: „Vær tro og nidkær i at holde Guds bud, og jeg vil slutte dig i min kærligheds arme." (L&P 6:20)
Hvilket stort, guddommeligt løfte! Hvis du holder hans bud, vil Gud slutte dig i sine kærligheds arme. Han lovede også følgende: „Og dersom du holder dem (budene) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver." (L&P 14:7)

Hvor stærk indflydelse har din kærlighed til Gud på dit liv? Med hvor stor virkning sætter din kærlighed til Gud sit præg på din dagligdag? De handlinger, du udfører i dit daglige liv, den blidhed, der kendetegner dine karakteregenskaber, åbenbarer den kærlighed, du har til din Skaber. „Som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er han." (Ordspr. Bog 23:7. Oversætter usikker)

Du skal elske din næste

Engang spurgte Jesus apostlen Peter tre gange, om han elskede ham, og tre gange svarede Peter: „Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær." Og Jesus befalede: „Vogt mine lam . . . Vogt mine får." (Se Johannes 21:15-17)
I dag er der millioner af Herrens lam og får, der åndeligt sulter til døde, fordi nogle af de hellige ikke elsker Herren tilstrækkeligt til at vogte hans åndeligt, hungrende lam og får, lam, der er sultne og døende i åndelig forstand. Og de eneste mennesker, som kan mætte Herrens sultne lam og får med frelsens evangelium, er de hellige. Elsker du dine medmennesker på en verdslig måde eller på en himmelsk måde? Elsker du dem tilstrækkeligt til at hjælpe dem at lære at kende den eneste sande Gud og Jesus Kristus og Guds plan for livet og for frelse?
Jesus befalede: „Det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste." (L&P 88:81) Det er blevet gentaget adskillige gange under denne konference. Der er brug for jer.

I Bibelen finder vi disse ord: „Hvis nogen siger: „Jeg elsker Gud" og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set." (Johannes 1. Brev. 4:20-21)
Ved befaling er vi af Herren blevet bedt om at lade evangeliets lys skinne i vort liv. Han sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Mattæus 5:16)
Ved at elske Gud og holde hans befalinger vil I få livets lys, det guddommelige lys, det gudfrygtige lys, til at udstråle fra jeres liv, og det vil ses og føles af jeres medmennesker; alt hvad I skal gøre er at holde Herrens befalinger.

Du skal elske Skaberen mere end skabningen

Det første store bud er at elske Gud. Det andet store bud er at elske sin næste som sig selv. Vi må være forsigtige, for det er meget let at forbytte rækkefølgen i disse to store bud. Nogle elsker sig selv og mennesket først. Nogle elsker skabningen mere end Skaberen. Nogle glemmer Gud og elsker hans skaberværk først. Nogle elsker fornøjelse mere, end de elsker Gud. Nogle elsker magt, penge og verdslige besiddelser mere end Skaberen.
Gud fordømte de mennesker, der elskede skabningen mere end Skaberen. Igen læser vi i Skriften:
„Thi de kendte Gud, ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men deres tanker blev tomme, og deres uforstandige hjerte blev formørket."
„Mens de påstod, at de var vise, blev de dårer . . ."
„Derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed, så de vanærede deres legemer indbyrdes;"
„de ombyttede Guds ord med løgnen, ærede og dyrkede skabningen fremfor Skaberen, han som er højlovet i evighed!" (Romerne 1:21-22, 24-25)
(I skulle læse hele kapitel I i Romerbrevet.)
Det er let at blive offer for dette at elske Guds skabninger først. Det er det andet store bud. Gudfrygtighed i menneskets sjæl bliver lagt øde, når

kærlighed til det skabte, til de verdslige ting, er større end kærligheden til Skaberen. Allerførst bør vi plante rødderne til kundskab om og kærlighed til Gud dybt i vore hjerter, så vi kan føle hans kraft og hans indflydelse.

Bøn

Ikke alene bør vi kende og elske vor himmelske Fader, men vi bør bede til ham. Jesus gav denne vigtige befaling. (I hellige, I bør kende Fadervor; det er en befaling om, hvordan vi skal bede.) „Derfor skal I bede således: ‚Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn; komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere; og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde; thi dit er riget og magten og æren i evighed! Amen.“ (Mattæus 6:9-13)

Denne befaling angående bøn er fyldt med guddommelige mål og bør beherskes og følges af hvert eneste medlem af Herrens kirke.

Den rette bøn forpligter dig til at gøre Guds vilje og til at deltage i opbygningen af hans kirke og rige på jorden, ligesom i himlen.

Evigt liv i Guds rige fortjenes ved at kende og bede til den eneste sande Gud, og ved at kende Jesus Kristus og ved at elske og tjene dem af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind, og ved at elske din næste som dig selv.

Som et Guds barn, i hans skikkelse og i hans lighed kan du føle kraften fra din guddommelige natur og den i dig boende gudsfrygt, når du elsker Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Måtte vi leve vort liv, som om vi var i vor himmelske Faders og vor Frelsers, Jesu Kristi nærhed. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Spencer W. Kimball

Mine kære brødre og søstre, det er virkelig en glæde at have forældrene forsamlet. Det, I lærer jeres børn idag, vil afspejle sig i livet i kirken imorgen.

Høst i hvirvelvind

Vi lever i en urolig og oprørt tid. Avisernes forsider fortæller om stadigt stigende antal voldshandlinger, og ugebladene ofrer hele sider på omtale af den voksende trussel. Sådanne historier er oprørende i deres verdslighed og fordærvethed, og de minder os om, at der skal komme en regnskabets dag, som profeten sagde: „Dersom mit folk sår urenhed, skal de høste frugten deraf i hvirvelvinden.“ (Mosiah 7:30)

Ulydigheden regerer. Studerende gør oprør mod tvang og begrænsninger, og de kræver såkaldt frihed på det seksuelle område og i samfundslivet. Ungdommen, som tilsyneladende ikke lader sig afskrække hverken af lovens håndhævere, den offentlige mening eller af straf, farer sommetider vild.

Der synes at eksistere et stadigt stigende opsving i oprøret blandt de unge. Vandalismen lever videre i åben trods mod autoriteterne, og der foregår et stadigt stigende antal voldshandlinger.

Profeten Nephi så frem til disse sidste dage og fremsatte nogle bemærkelsesværdige udtalelser: „Thi se, på den dag skal han, Satan, rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt . . . og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede.“

Derefter advarer han: „Ve alle dem, som skælver og er vrede på grund af Guds sandhed!“ (2. Nephi 28:20-21, 28)

Kan det standses? Kan vi vende tidevandet og igen tilvejebringe anstændighed og orden i stedet for kaos? Svaret er ja, et positivt, eftertrykkeligt ja. Men løsningen er ikke let. Hvis problemet kunne løses med penge, ville folk lægge byrder på sig selv for at tøjle det.

Hvis straffe- eller opdragelsesanstalter var tilstrækkelige til at løse det, ville der blive påbegyndt et stort byggeprogram. Hvis flere ansatte inden for socialforsorgen ville kunne sejre over problemet, ville universiteter og andre læreanstalter oprette kurser i socialforsorg.

Hvis domstole og dommere, advokater og politifolk, fængsler og straffe- eller opdragelsesanstalter kunne standse kriminalitetens fremstormen, ville sådanne institutioner ligge strøet ud over hele landet. Men noget sådant er ikke den rette behandling af sygdommen; de virker kun som en midlertidig balsam på såret, men de frembyder ikke nogen varig kur mod sygdommen.

Herrens fredsplan: familier

Men Herren har givet os en plan, som er enkel og billig! Den kræver kun en ændring af indstillingen og en forandring i levevis. Svaret har altid været her, men er blevet ignoreret af masserne, fordi det kræver den opofrelse og den hengivenhed, som mennesker er utilbøjelige til at give.

Skrifterne skitserer dette virkningsfulde program:

„Derfor skal en mand forlade sin fader og sin moder og holde sig til sin hustru, og de skal være ét kød.“ (Abraham 5:18)

„Du ikke skal begære din næstes hustru eller stræbe din næste efter livet.“ (L&P 19:25)

„Opfylde alle deres huslige pligter.“ (L&P 20:47)

„Opdrag dem (jeres børn) i Herrens tugt og formaning.“ (Efes. 6:4)

I 1833 advarede Herren os gennem sin profet: „Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner.“ (L&P 93:39) Og derefter gav han løsningen: „Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.“ (L&P 93:40)

Tidernes ånd er verdslighed. Bøllementaliteten florerer.

Unge mennesker fra familier, der må

erkendes som gode familier, og som derfor også skulle antages for gode unge mennesker, giver udtryk for deres oprørske holdning gennem ødelæggende og nedbrydende handlinger. Mange trodser og modarbejder lovens håndhævere. Respekt for autoriteter — det være sig verdslige, religiøse eller politiske — synes at ligge på et meget lavt niveau. Umoralitet, hang til narkotiske stoffer, almindelig moralsk og åndelig forringelse synes at tage til, og verden er i oprør.

Men Herren har givet os et gammelt program i nyt tilsnit, og det giver os det løfte, at det kan få verden til at vende tilbage til sund og normal levevis, til et sandt familieliv, til indbyrdes afhængighed inden for familien. Det går ud på, at familiefaderen igen skal stå på sin retmæssige plads i spidsen for sin familie; moderen skal hjem fra sin tilværelse ude i samfundet og på arbejdsmarkedet, og børnene holde sig borte fra alt for megen fornøjelse og morskab.

Belæringen i hjemmet med dens fornemste aktivitet, familiens hjemmeaften, vil kun neutralisere de syge virkninger, hvis folk vil gøre brug af dette programs redskaber.

En profet i det gamle Amerika sagde: „Jeg, Nephi er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom . . . ja, jeg har fået stor kundskab om Guds godhed og hemmeligheder, hvorfor jeg skriver en beretning. (1. Nephi 1:1)

Denne unge historieskriver var stor af vækst, stor i forståelse, stor i sine ønsker og mægtig i kraft og retfærdighed. Hans store ønske var at kende Guds vilje, formålet med livet og at overtale mennesker til at komme til Kristus. Han erklærede: „Jeg troede alle de ord, som min fader havde talt.“ (1. Nephi 2:16)

Fædrenes rolle

I den guddommelige plan har hver eneste sjæl fået en fader, hvis ansvar ikke blot er at være fader og sørge for livets nødtørftigheder, men også at belære for jordelivet og for det evige liv. Der er ingen tvivl om, at Saria arbejdede sammen med Lehi, men det var faderen, som kaldte sin familie sammen for at lære dem retfærdighed.

Fædrenes undervisning af børnene er det grundlæggende fra begyndelsen. Herren ordinerede det på denne måde. Selv om Enos havde strejfet om en tid, sejrede hans faders belæringer, og han vendte tilbage til værdigheden. Enos begynder sin del af beretningen således:

„Se, jeg, Enos, ved, at min fader var en retfærdig mand, thi han underviste mig . . . i Herrens tugt og formaning; og velsignet være min Guds navn derfor.“

„Og jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde med Gud, førend jeg fik forladelse for mine synder.“

„Se, jeg gik ud i skoven for at jage dyr; og de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.“ (Enos 1-3)

Det fremgår tydeligt, at Enos modtog sin største inspiration og belæring gennem sin egen trofaste fader. Belæringerne foregik hyppigt og med eftertryk angående det evige liv. De havde gjort et stort indtryk på ham, for han sagde, at disse belæringer fra hans fader sank dybt i hans hjerte — så dybt og med så stor virkning, at da bevidstheden om hans fejltagelser pressede sig ned over ham, var han rede til at betale en høj pris for at få tilgivelse.

Enos' bøn om syndsforladelse er skrevet med en pen af kval og pine og på papir af tro og med villighed til fuldstændigt at underkaste sig, for at han kunne modtage tilgivelser. Hans ord er vægtige og definitive.

Han kunne have nøjedes med blot at sige: „Jeg ønskede oplysning.“ Men han sagte: „Min sjæl hungrede.“ (Enos 1:4). Han kunne blot have bedt til Gud, som så mange beder, men i sin iver efter at få tilgivelse sagde han: „Jeg knælede ned for min Skaber og anråbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl.“ (Enos 4)

Hvilke virkningsfulde ord: „Kraftig bøn og påkaldelse“ er ikke den sædvanlige bøn. Herrens kval i Gethsemane, så lang så alvorlig, var en kraftig bøn.

Enos anråbte Gud i bøn og sagde: „Herre, hvorledes er dette sket?“ (Enos 7) Og svaret kom: „På grund af din tro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set. Og der vil gå mange år, førend han åbenbarer sig i kødet; gå derfor bort, din tro har frelst dig.“ (Enos 8)

Hvilken tro! Og hvad var kilden til denne store vished, hvis ikke den udsprang fra hjemmet, fra faderen, fra forældrene? Dette kan på en måde sammenlignes med familiens hjemmeaften. Han sagde: „. . . de ord, som jeg ofte havde hørt min fader sige angående det evige liv og de helliges glæde.“ (Enos 3) Kan I skimte optegnelsen om familiens hjemmeaften der?

I forbindelse med dette inspirerede program vil forældrene, og navnlig faderen, belære børnene. Det er tilgængeligt for mennesker i hele verden, uanset hvilken kirke de tilhører. Det foreskriver en formel sammenkomst, et planlagt program og en konsekvendt undervisning i Kristi evangelium, hvor børnene og forældrene deltager i oplæsningen af skriftsteder og i programmet i det hele taget. Hvert barn har sin egen bog. Undervisningen i organisationerne kan fuldende hjemmets undervisning.

Skrifterne antyder, at Jakob kan have haft noget, der svarede til familiens hjemmeaften. for det berettes: „Jakob sagde da til sit hus og alle sine folk: „Skaf de fremmede guder der findes hos eder, bort, rens eder og skift klæder.“ (1. Mosebog 35:2)

En appel til forældre

Kong Benjamin gav fra sit tårn følgende appel til forældrene:

„Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens herre . . .

„Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden. (Mosiah 4:14-15)

Esajas følger efter med en bøn, en befaling og et løfte: „Alle dine børn bliver oplært at Herren, og stor bliver børnenes fred.“ (Esajas 54:13)

I Moses' befaling til det omvandrende folk indgik afgjort hjemmeundervisningens grundbegreber: „Disse bud . . . skal du tage dig til hjerte; og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op.“ (4. Mosebog 6:6-7)

Her var afgjort tale om familietilbedelse af Gud.

Sæt igen faderen i spidsen for familien

Jeg mindes den stærkt virkende tale, som præsident Stephen L. Richards holdt for nogle år siden, da han kaldte alle mændene til at komme hjem og indtage deres retmæssige plads som overhoved for familien.
Må jeg citere fra hans veltalende prædiken: „Termitter gennemtrænger rigets grundvold — menneskenes hjem — og de er endnu mere ødelæggende og snu end de næsten mikroskopiske smådyr, som bryder vore mure ned . . .“ (Konference rapport april 1958 pp. 93-94)
Han citerede fra en dengang aktuel ugebladsartikel, hvori den fremragende dommer og skribent gav en syvordskur mod ungdomskriminalitet. Da han havde været advokat i straffesager i 21 år af sit liv og dommer i kriminalsager i 16 år, var han en anerkendt autoritet.
De udfordrende syv ord var: „Sæt igen faderen i spidsen for familien.“
Det er grundlaget for virkeligt familieliv. Artiklen fortalte, at kriminelle lovovertrædere under 18 år i Italien, Frankrig, Belgien, Tyksland og Storbritanien var ansvarlige for fra 2 til 16 procent af sexforbryderne, hvor procenten for U.S.A.'s vedkommende var 35.
Dommeren konkluderede, at den primære årsag til den lavere procentdel af ungdomsforbydelser i de europæiske lande var respekt for autoriteter, navnlig for autoriteten i hjemmet, som normalt ligger hos faderen som overhoved for familien. (Se konference rapport april 1958. p. 94)
Præsident Richards forklarede begreberne hjem, det at være fader og det at være moder, og nævnte, at denne kirke altid har belært om denne ophøjede lov, at man bør sætte faderen som overhoved for familien og bevare ham som sådan.
Det er en skam, at han ikke levede længe nok til at se denne guddommelige kirke gå i gang med dette udfordrende, nyligt fremhævede program for familiens hjemmeaften, hvor man forsøger at gøre huset til et hjem og hjemmet til en himmel.
En af de mest udfordrende og mest dybsindige udtalelser i den hellige skrift er den, hvor Paulus vejleder ægtemænd og hustruer i deres pligter over for hinanden og over for deres familie.
Først befaler han kvinderne: „I hustruer skal underordne jer under jeres mænd som under Herren; thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved, han som er sit legemes frelser.
Ja, ligesom kirken underordner sig under Kristus, skal også hustruerne underordne sig under deres mænd i alt.“ (Efeserne 5:22-24)
Hvis man analyserer dette meget omhyggeligt, vil man se, at Herren ikke forlanger, at kvinderne skal underordne sig under deres ægtemænd, hvis deres ægtemænd er onde, slette og krævende.
Der er ikke tale om en intetsigende morsomhed, heller ikke om nogen overfladisk spøg. Meget siges med de få ord: „som under Herren“. På samme måde som Herren elsker kirken og tjener den, således bør mænd elske deres hustruer og tjene dem og deres familier.
En kvinde behøver ikke frygte for at blive udnyttet eller udsat for diktatur eller for noget som helst andet uberettiget krav, når ægtemanden er selvopofrende og værdig. Det er sikkert, at ingen forstandig kvinde vil tøve med at underordne sig under sin egen virkeligt, retfærdige ægtemand i alt.
Vi bliver sommetider chokerede over at se, hvordan hustruen overtager ledelsen af familien, idet hun udpeger den, der skal bede, bestemmer hvor man skal være, hvad der skal gøres, o.s.v.
Ægtemændene har fået følgende befaling: „I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den.“ (Efeserne 5:25) Det er et højt mål.
Åh, her er svaret: Kristus elskede kirken og menneskene i den så højt, at han frivilligt udholdt forfølgelse for deres skyld, led ydmygende nedværdigelser for deres skyld, stoisk udholdt smerte og fysisk mishandling for deres skyld og endelig gav sit dyrebare liv for deres skyld.
Når ægtemanden er rede til at behandle sin familie på den måde, vil ikke blot hustruen, men hele familien underordne sig hans lederskab. Det er sikkert, at hvis fædre skal respekteres, må de nødvendigvis fortjene at blive respekteret.
Hvis de skal elskes, må de nødvendigvis være konsekvente, kærlige, forstående og venlige, og de må ære deres præstedømme.
Præsident Richards nævnte videre: „(Deres hustruer) ved, at det præstedømme indeholder sand dyd — kraften til at velsigne, kraften til at helbrede, kraften til at rådgive, kraften til at lade fred og harmoni sejre.“ (Konference rapport april 1958, p. 95)
Hvilket stort motiv har moderen ikke til at ære og opbygge sin værdige ægtemand i børnenes agtelse, når hun ved, at dette bidrager til at bevare hendes børns liv velafbalanceret og harmonisk.
Og hvilket stort motiv har faderen ikke til at hæve sig højst muligt for at gøre sig fortjent til alle sine familiemedlemmers kærlighed og respekt!

Faderen er ansvarlig

Derfor beder vi indtrængende fædrene om at vende tilbage til deres små riger og med venlighed, retfærdighed, rigtig disciplin at inspirere deres familie; og vi appelerer til mødrene om at hjælpe med til at skabe dette lykkelige familieforhold.
I det storslåede program for undervisning i hjemmet og familiens hjemmeaften, ligger ansvaret først og fremmest hos faderen. Hustruen assisterer. Hvilken virkelig fader vil skulke fra dette privilegium?
Hvilken fader vil flytte planlægningen, organiseringen, ledelsen af sådanne familieprogrammer? Hvilken pligtopfyldende fader vil undgå denne lejlighed til og dette ansvar for at undervise?
Nephi gav sin fader takken for sin undervisning, på samme måde som Enos gjorde det. Det var de ord, han så ofte havde hørt sin fader sige, der rørte Enos så meget, at hans sjæl hungrede, hvilket bragte ham tilbage til åndelig sundhed, og han endte med at ligge på sine knæ en hel dag og en hel nat i samtale med sin Skaber. Det fremgår af skrifterne at det var Jakob, der oplærte sin familie og gav dem deres velsignelser.

Forsømmelsens frugter

Lad os nu se på den anden side. Skrifterne fordømmer mænd og kvinder, når de forsømmer deres pligter.

Herren straffede tempelarbejderen Eli, idet han gjorde ham ansvarlig for hans sønners alvorlige synder. Og Herren hviskede gennem Samuel: „På den dag vil jeg lade alt, hvad jeg har talt om Elis slægt, opfyldes på ham . . . Fordi han vidste, at hans sønner ringeagtede Gud, og dog ikke talte dem alvorligt til." (1. Samuel 3:12-13)

I nyere tid har Herren sagt: „Jeg Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed." (L&P 68:31)

Til Frederick G. Williams sagde han: „At du ikke desto mindre er under denne fordømmelse. Du har ikke lært dine børn lys og sandhed . . . og den onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din sorg . . . om du vil hjælpes, må du sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus." (L&P 93:41-43)

Henvendt til Sidney Rigdon sagde Herren: „Sandelig, siger jeg til min tjener Sidney Rigdon, at han ikke i alle forhold har efterkommet befalingerne angående børnene. Derfor, sæt først dit eget hus i orden." (L&P 93: 44)

Og derefter sagde Herren: „Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle. Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads." (L&P 93:49)

Hvor ville det være sørgeligt, hvis Herren skulle anklage nogen af os forældre for ikke at have undervist vore børn. Det er i sandhed et kolossalt ansvar, der lægges på et forældrepars skuldre, når de bringer børn til verden.

Der kræves ikke blot føde, klæder og husly for dem, men også kærlighed, venlighed, disciplin og belæring.

Jeg gad vide, hvordan denne verden ville se ud, hvis hver eneste fader og moder samlede deres børn hos sig i det mindste hver mandag aften, forklarede evangeliet og bar brændende vidnesbyrd for dem.

Hvordan ville umoralitet kunne fortsætte? Og hvordan ville utroskab kunne opløse familier? Og hvordan ville kriminalitet kunne opstå?

Antallet af skilsmisser ville gå ned, og sådanne retssager kunne afsluttes. De fleste af livets lidelser skyldes forældrenes undladelse af at belære deres børn og børnenes undladelse af at lytte.

Naturligvis vil dere være nogle få ulydige sjæle uanset undervisning og belæring, men det store flertal af børnene ville reagere positivt på en sådan forældrevejledning. Skriften siger: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordspr. 22:6)

Hvis han afviger fra den, vil han sandsynligvis vende tilbage, hvis han er blevet opdraget på den rette måde.

Og så tænkte jeg: Hvis Israels fædre og mødre havde gjort deres fulde pligt over for deres børn, ville Palæstinas skove så være blevet udryddet og deres højdedrag være blevet lagt øde? Ville de være blevet dræbt af deres fjender, da sværdet fòr gennem deres land?

Ville deres magt være blevet brudt, deres himmel være blevet som jern og deres jord som malm? Ville hunger have listet sig ind i deres land? Ville mødre have fortæret deres egne børn? Ville folket igen være blevet taget til fange?

Hvis hver eneste fader i Babylon, med hjælp fra moderen, havde lært og undervist deres børn i „Herrens tugt og formaning", ville den store by så være blevet dækket af sand og dens fordærv begravet i jorden, dens kilder tørret ind, dens templer vaklet? Ville drikkeri og solderi have dysset dem i søvn, så de ikke var på vagt over for faren, der lurede over dem? Ville palmer og piletræer være visnet, og ville landet være tørret ind og lagt øde?

Ville Babylon være blevet til blot en hvislen og en fabel, og ville ulven og sjakalen, uglen og de bedrøvelige skabninger være blevet dens eneste indbyggere, og ville hyrden og araberen have undgået det plagede sted?

Hvis hver eneste romersk fader havde lært sine sønner retfærdighed i stedet for krig, og hvis hver eneste moder havde skabt et hjem til sine børn; hvis alle forældre havde forsamlet deres børn i deres hjem i stedet for i cirkus og i de offentlige bade; hvis de havde lært deres børn kyskhed, hæderlighed, retskaffenhed og renhed — ville Rom så stadig have været en verdensmagt?

Det var bestemt ikke barbarerne fra nord, men de lumske moral-termiter, der indefra undergravede det romerske kejserrige.

Hvis forældrene i verden fra Adams dage havde gennemført deres hjemmeundervisning, deres hjemmeaftener, deres hjemmesammenkomster og deres gode familieliv, som det er ordineret af Herren, ville der så være kommet en syndflod, et Babelstårn, et Sodoma og Gomorrah?

Ville Samarias gader nogensinde være blevet pløjet op, eller Jerusalems mure være blevet jævnet med jorden?

Ville der idag være østlige og vestlige fjender, som etablerer militærbaser, som oplagrer ammunition, som opfinder missiler, som forbereder atomvåben? Ville de ligge på lur som katten efter musen og vente på, at forrådnelsesprocessen skal udvikle sig til et punkt, hvor der ikke findes nogen vej tilbage?

Ville den tiltagende kriminalitet og oprør få dem til at vente, medens den fremadskridende, blødgørende sygdom gør denne død uundgåelig.

Der er to måder at sprede lys på: Enten er man selv et lys, eller også er man det spejl, det reflekterer det. Vi forældre kan være begge dele. Gud er vor Fader, og vi er hans børn.

Han har givet os instruktioner. Vi må følge den anviste vej.

Jeg ved, at evangeliet er sandt. Jeg ved, at dette er et åbenbaret program. Det er ikke et nyligt åbenbaret program; det er kommet til os med fornyet friskhed på et tidspunkt, hvor vi virkelig har brug for det.

Og derfor beder vi indtrængende medlemmerne af denne kirke om ikke at sætte børn i verden blot ved en tilfældighed, men om at sætte børn i verden, fordi de ønsker dem; og derefter skal I tilbringe alle resten af jeres dage med at oplære dem og undervise dem i retfærdighed. Det er sandheden. Gud ved, det er sandt.

Du og jeg ved, det er sandt, og vi må følge det. Må Herren velsigne os, at det ikke skal mislykkes for os, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Howard W. Hunter

Af De tolvs Råd

For nogen tid siden havde jeg som generalautoritet fået til opgave at overvære konferencer i to stave på Brigham Young Universitet.
Konferencernes hovedmøder blev begge holdt søndag formiddag, det ene efter det andet. Medlemmerne i den første stav var alle ugifte studerende, og mødet var roligt og ærbødigt.
Der var ikke en lyd, der kunne forstyrre, og ingen rørte sig. Det var så stor en kontrast til mange af vore møder, at det gjorde et stærkt indtryk på mig.
Så kom det modsatte. Det andet møde foregik i den stav, hvis medlemmer var gifte studerende, studerende, som ikke blev borte, fordi de havde små børn; de havde taget deres små børn med sig. Aldrig har jeg været til et møde, hvor der var større forvirring, men det var kun, hvad man kunne forvente af små børn.
Det glædede mig at se disse unge mennesker i kirken, og det glædede mig at erkende, at der findes studerende her i verden, som kender de virkelige værdier i livet, og som ikke er under indflydelse af vore dages påstand om, at befolkningstilvæksten skal være nul.
Medens jeg sad der og iagttog disse unge mennesker og deres børn, spekulerede jeg på, hvad det var, der havde øvet indflydelse på deres liv, som gjorde dem anderledes end andre unge mennesker på deres alder, der kun havde ringe interesse for religion og familie liv.
Jeg kunne blot formode, at størsteparten af dem kom fra gode hjem, hvor der var blevet belært om de virkelige værdier og de korrekte principper, og hvor en faders og moders værdige eksempel havde skabt et ønske i dem om at følge den vej, deres forældre havde fulgt.
Måske var der nogle blandt dem, som ikke kom fra sådanne hjem, som et eller andet bevirkede, at de ønskede den form for familieliv.

Forældrenes eksempel

For ikke så længe siden talte jeg med en ung missionær, som fortalte mig, at hans forældre ikke var medlemmer af kirken. Jeg er altid interesseret i at høre, hvad der får en ung mand til at komme ind i kirken og gå ud som missionær og tjene Herren.
Denne unge mand fortalte mig om sin familie. Der var ikke noget interessefællesskab i hjemmet. Hans fader drak, og der var altid skænderier mellem hans fader og moder. Børnene var frustrerede, da de blev større, og de prøvede på at finde interesser uden for hjemmet.
Hans ældre brødre havde været i konflikt med loven, og hans søster var impliceret i en gruppe, hvor man hengav sig til indtagelse af narkotika, og hun var i alvorlige vanskeligheder. Faderen og moderen revsede børnene, hvilket kun drev dem endnu længere ud.
Denne unge missionær fortalte mig så om den begivenhed, der forandrede hans livsløb. Han følte sig tiltrukket af en anden ung mand i skolen, en af medlemmerne af elevrådet, som var meget populær, desuagtet han levede et rent liv og havde høje moralstandarder.
De blev gode venner. En aften inviterede denne kammerat ham hjem, for at han skulle møde hans familie og blive til deres familie-hjemmeaftensprogram. Efterhånden som han iagttog ægtemandens kærlighed til sin hustru og hustruens kærlighed til manden, deres kærlighed til børnene, og den gensidige kærlighed mellem børnene og forældrene, åbnede der sig en ny verden for ham.
Han havde aldrig før hørt religion diskuteret inden for en familie, og heller ikke forældre tale med deres børn om moralprincipper og kærlighed. Han ønskede at vide mere om deres tro, og efter at have gennemgået en række samtaler blev han medlem af kirken og den pågældende familie støtter ham på hans mission.
Når jeg tænker tilbage på disse gifte studerende på Brigham Young Universitet, og når jeg tænker over beretningen om denne unge missionær, og når jeg har mulighed for at møde dejlige familier rundt om i verden, bliver jeg betaget ved tanken om de store fordele, vi har som medlemmer af kirken, så vi kan lære livets sande værdier at kende, som de er blevet udpeget for os af Herren.
Det virker skræmmende på samvittighedsfulde forældre at erkende det ansvar, de har for at forme børnenes liv og give dem ønsket om at følge retfærdighedens stier.

At stræbe efter de verdslige glæder

Vi lever i en vanskelig tid, i en alt for tolerant tidsalder — en vanskelig tid for forældre og en overordentlig vanskelig tid for unge mennesker. Der har aldrig været nogen tid, hvor Satans ondskab har været mere fremherskende i verden.
Forældrene bliver forvirrede i deres forsøg på at dæmme op for fordærvets tidevandsbølge. Børnene bliver forvirrede, når indflydelse udefra foreskriver dem, at deres forældre er gammeldags, og at denne dag er en ny dag med såkaldt moderne frihed.
De får at vide, at i denne ny tid, skal de ikke føle sig bundet af en tro på Gud, på Bibelens fabler eller på noget hinsides døden; de får at vide, at idag lever man livet uden restriktioner.
Kan der gives noget andet svar, end at disse belæringer kommer fra Satan? Millioner af mennesker stræber idag efter de verdslige glæder. De søger i fortvivlelse efter lykken, men deres ituslåede liv bliver ofret på et moderne samfunds affaldsbunker. På den anden side lægger vi mærke til, at de, der er villige til at holde Herrens bud, finder de virkelige glæder, som Herren har lovet vil bringe glæde og lykke.

Den partriarkalske orden

Efter at jorden var blevet skabt og plante- og dyrelivet var sat på den, blev mennesket anbragt på jorden: „Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem; og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den.“ (1. Mosebog 1:27,28)

Således bragte Gud sin egen slægt til jorden og indstiftede ægteskabet, ikke blot for at mangfoldiggøre, sådan som det blev befalet de øvrige af verdens dyr, men med det mere ædle og ophøjede formål, hvorved mennesket kan opnå evigt liv. Ægteskabet, sådan som det blev indstiftet af Gud, er begyndelsen til familien, det mest seriøse, man kan foretage sig i livet.

For at en familie kan have heldet med sig på den måde, som det er antagelig for Gud, må der bestå et opofrende lederskab og en stærk familieorganisation i hjemmet. Herren har foreskrevet en patriarkalsk orden i sit rige, og familien, som er den grundlæggende enhed i riget, må derfor være patriarkalsk i sin organisation.

Under denne orden bliver faderen overhoved for familien, idet han handler i præstedømmets ånd, og moderen har en forpligtelse til at opretholde, støtte og være i harmoni med dette retfærdige lederskab. I forbindelse med en udtalelse om præstedømmets myndighed i hjemmet sagde præsident Joseph F. Smith: „Denne myndighed er hævdvunden, og blandt Guds folk i alle forvaltninger er den blevet højt respekteret og ofte fremhævet i profeternes belæringer, som var inspireret af Gud.

Den patriarkalske orden er af guddommelig oprindelse, og den vil fortsætte i tid og evighed." („The Rights of Fatherhood", *Juvenile Instructor,* Marts 1902, p. 146.)

Kvindernes rolle

Selv om hustruen ikke bærer præstedømmet, har hun del i dets goder og velsignelser, ligesom det er tilfældet med børnene i familien. Som kommentar til dette emne sagde John A. Widtsoe: „Kvinden holder ikke præstedømmet, men hun har del i præstedømmets velsignelser.

Det vil sige, at manden holder præstedømmet, udfører præstedømmets pligter i kirken, men hans kone nyder sammen med ham ethvert privilegium, som udspringer af besiddelsen af præstedømmet. Dette gøres for eksempel klart i kirkens tempelarbejde.

Tempelordinancerne er tydeligvis af præstedømmelig karakter, og dog har kvinder adgang til dem alle, og templets højeste velsignelser gives kun til en mand og hans hustru i fællesskab." *(Program of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* Salt Lake City MIA, 1938, p. 81)

For at få succes i familien må forældrene have kærlighed og respekt for hinanden. Ægtemændene, børnene af præstedømmet, må nødvendigvis agte deres hustruer højt i deres børns øjne, og hustruerne bør elske og støtte deres ægtemænd. Til gengæld vil børnene have kærlighed for deres forældre og for hinanden.

Hjemmet vil da blive et helligt sted, hvor evangeliets principper bedst kan efterleves, og hvor Herrens ånd kan dvæle. At være fader eller moder med succès er noget langt større end at stige til en ledende eller overordnet stilling inden for erhvervslivet, i regeringen eller i andre verdslige ting. Hjemmet kan til tider forekomme at være et trivielt sted med dets rutineprægede pligter, men trods det bør dets succès være målet for alle vore største bestræbelser i livet.

Evigt ægteskab

Med den forståelse og den kundskab, Herren har åbenbaret os, ved vi, at jordelivet er af kort varighed, og at vore virkelige mål bør koncentrere sig om evigheden. Ægteskabet og familieforbindelsen vil fortsætte ud over livet her på jorden og gennem evigheden, hvis vi følger den kurs, der er udpeget af Herren.

Hvis ægteskabet udføres med menneskets myndighed, ender det ved døden, men de, der gør sig værdige dertil, har det privilegium at kunne gå ind i Guds templer og modtage de beseglende ordinanser, som gør ægteskabet og familien evig på betingelse af trofasthed.

Jeg så levende eksempler på disse principper den dag på Brigham Young Universitet — en ny generation af unge ægtepar og deres små børn holdende sig nær til kirkens program. De findes ikke blot der, men overalt inden for kirken. Disse unge ægtepar, som vi er så stolte af, kommer hovedsageligt fra gode sidste dages hellige hjem, hvor forældrene er gode lærere og gode eksempler. Ingen større velsignelse kan blive forældrene til del end at se deres bestræbelser bære frugt i næste generation, når deres børn følger retfærdige belæringer.

Belønningerne er store; velsignelserne er ubegrænsede, hvis vi kan få øjnene op for forståelsen af disse ting; og Herren vil velsigne os, hvis vi deler vor kundskab om disse ting med andre, når vi går gennem livet.

Evangeliet er sandt. Jeg ved, Gud lever, og at vi er hans børn. Vi bør være taknemmelige for vor Herres og Mesters, Jesu Kristi sonoffer. Jeg ved, at han lever. En af de største velsignelser i disse sidste dage er at vide, at der er en Herrens profet på jorden.

Jeg vidner for jer, at Guds profet er ibland os og præsiderer over og leder det, der foregår ved denne konference, og vi vil blive velsignede ved at følge hans råd til os.

Jeg beder, at Herren vil velsigne os som ægtemænd og hustruer, når vi bestræber os på at gøre tingene bedre, leve bedre og føre vore familier frem til ophøjelse. I Jesu Kristi navn. Amen.

Broder Harald P. Dahlo

Vi har mange store hverv at udføre som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og hvert eneste af dem er af stor betydning. De angår både vor egen ophøjelse og vor næstes.

At opfostre Guds børn

Et af de hverv, vor himmelske Fader har givet os som medlemmer af Herrens kirke og som forældre er at tage imod de ånder, han har planlagt at iklæde legemer, tage imod dem som vore børn og oprage dem i „Herrens tugt og formaning". (Se Efeserne 6:4)
Dette store hverv har været overdraget til mennesket siden Adams dage, og det hviler på os i dag og bærer med sig det samme ansvar nu, som det havde i skabelsens dage.
De børn, som fødes ind i vore familier, vort eget kød, er også Guds børn, og han forventer, at vi giver dem sådanne livsbetingelser, at de sammen med os kan finde vej tilbage til vor himmelske Fader og opnå evigt liv.

Eksemplets magt

Et godt eksempels magt er stor, og den vej, vi følger, og den sti, vi baner, vil i de fleste tilfælde blive fulgt af børnene.
Jeg husker en hændelse i min egen barndom. Blandt andre husdyr havde min fader nogle får. En dag købte min moder et får af en, vi kendte. Det var et udmærket får, men det havde en tilbøjelighed, som generede os lidt. Hver gang det kunne se sit snit til det, gik det tilbage til det sted, hvor det var kommet fra.
Det gik ikke altid den lige vej tilbage; nej, det gik over lyngklædte bakker, over klippefyldte bjergskråninger og gennem sumpet terræn, op ad bakke og ned ad bakke, men ligegyldigt hvilken vej det fulgte, nåede det altid tilbage til dets oprindelige hjem.
I hælene på fåret fulgte det lille lam; det foretog nogle få sidespring her og der og et letsindigt hop engang imellem, men det holdt sig altid nær nok til moderen til ikke at miste kontakten.
Skete det alligevel af en aller anden grund, at de blev skilt fra hinanden, var både mor og barn ivrige efter at finde hinanden igen, hvilket tilkendegaves ved fårets dybe brægen og lammets spæde svar.

Den celestiale vej

Alle mennesker, eller i det mindste de fleste af dem, har en længsel mod noget, som de tror eksisterer efter døden, selv om de måske ikke er i stand til at definere, hvad dette noget er.
Vi sidste dages hellige har kundskab om et hjem hos vor himmelske Fader, før vi kom her til jorden, og gennem dåben har vi fundet vejen, som vil føre os tilbage til hans nærhed. Det får, min moder købte, søgte også tilbage til det sted, det kom fra, og lammet kom med; det fulgte efter sin moder. Den vej, vi følger mod det celestiale rige, er måske ujævn og besværlig, men vi kender vejen. Spørgsmålet er, om vi vil følge den, og om hvorvidt vi er villige til at lede vore børn frem ad den samme vej.

"Væn drengen til den vej"

Den vise Salomon sagde: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordspr. 22:6)
Lad os som forældre gå til Herrens hus og overvære præstedømmets møde sammen med vore sønner, som holder præstedømmet, og lad os som en familie — mor, far, sønner og døtre — gå sammen til kirke, til søndagsskole og til nadvermøde — børnene fra de er ganske små, ikke fra de er otte år gamle og skal døbes, ikke når de bliver tolv år. De skal komme til Herrens hus, fra de er født. De skal vokse op i evangeliets atmosfære. De skal nyde og glædes ved Åndens nærværelse. Det vil give dem styrke, ligesom den pleje, deres moder giver dem.
Vi har eksempler fra skriften på, at selv de bedste forældre ikke var i stand til at øve indflydelse på deres børn. Ikke alle Lehis sønner var villige til at følge deres fader, og Adam og Eva havde ikke glæde i alle deres børn. Det, der betyder noget, er, at vi som forældre gør alt, hvad vi kan for at få vore børn til at gå på Herrens veje, så at vi på den store regnskabets dag kan vide, at vi på rette måde har passet vor forvaltning for vor Gud og Skaber.
Vers 25 til og med 28 i afsnit 68 i Lære og Pagter er strenge påmindelser om vort ansvar:
„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved."
„Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave."
„Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålæggelse."
„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren."

At sørge for åndelig næring

Vi har en høj levestandard her i de nordiske lande, og det kommer til udtryk i den måde, hvorpå vi sørger for vore børn med hensyn til fysisk velbefindende. De bliver klædt på i overensstemmelse med årstiden, enten det er sommer eller vinter. Det er en given ting, at de får god mad at spise hver dag. Sædvanligvis har vi råd til at give dem den uddannelse de ønsker.
Men hvad med deres åndelige pleje og ernæring? Er vore børn sunde og raske på dette område? Har vi i vor opdragelse af dem forsynet dem med den styrke, de har brug for for at kunne leve som får blandt ulve? Holder vi familie-hjemmeaftten sammen med vore børn?
Og har vi gennem familiebøn lært dem at kende den store kraft, der ligger i bønnen, så de kan klæde sig i en beskyttende kappe mod den onde og hans hær af bedragere? Og har vi

givet dem al den støtte, de behøver i deres arbejde med hjemmestudie-seminaret, dette fantastiske program, som kan gøre vore børn til åndelige kæmper?

Kære forældre! Lad os gøre alt, hvad vi kan for vore børn, så at de, når de forlader vort hjem for at etablere deres egne familier, må have et vidnesbyrd, der er stærkt nok til at modstå alle vanskeligheder.

Hvis det slægtled af sidste dages hellige, der er blevet opfostret af os, vil lade den kundskab, de har modtaget fra os, og som de har opnået ved deres eget arbejde, gå videre til deres børn, vil den profeti, som Daniel nedskrev, om stenen, der skulle opfylde hele jorden, gå i opfyldelse. (Se Daniel 2:31-45)

Må Herren styrke og lede os i vort ansvar som forældre, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Søster Ritva Marja-Liisa Muhonen

Da jeg blev gift for omkring 14 år siden, græd min moder, fordi hun og min fader ikke var i stand til at give deres børn passende bryllupsgaver. Der var seks børn i mit hjem, og min fader havde været meget syg. På en eller anden måde lykkedes det min mor at give mig nogle klude, der var klippet til, så de kunne syes sammen til et kludetæppe, så at hun kunne hjælpe os med at etablere vort hjem.

Jeg sagde så til min mor, at jeg ikke havde forventet at få nogle bryllupsgaver. Jeg havde fået en kærlig pleje i hjemmet og havde fået lejlighed til at lære at prøve at gøre tingene selv. Jeg havde også fået mulighed for at bo hjemme og gå i skole.

På grund af mangel på penge havde jeg lært mere, end jeg måske ville have gjort, hvis vi havde været velstående. Blandt andet havde jeg lært at sy tøj, også frakker, og selv som barn havde jeg mod til at sælge vilde blomster og tomme flasker.

Da jeg blev større, tjente jeg penge til at gå i skole for, ved at synge som solist. Jeg sagde til min mor, at hvis vi ikke havde været i nød, ville jeg næppe have lært at sy.

Ligesom min mor sørger vi for vore børns velfærd. Det er forældrenes ansvar; men åndelig og mental velfærd er endnu vigtigere, fordi disse ting er rettet mod evigheden, og de er en forudsætning for materielt velvære.

Moderens plads i hjemmet

I vore dage er leveomkostningerne høje, i hvert fald i Finland. I mange familier finder man det nødvendigt, at moderen går på arbejde. Imidlertid lærer vore ledere i kirken os, at moderens plads er i hjemmet; Hvis vi vil se os lidt omkring, bare en lille smule, vil vi lægge mærke til, at det er sandt.

Kære brødre og søstre! I mine forældres hjem var der stor mangel på materielle ting, men jeg husker ikke, at jeg nogensinde, end ikke som barn, har beklaget mig over det. Jeg så, at mine forældre forsøgte, og det var nok.

Min fader arbejdede hårdt på trods af en brækket ryg, og han klagede ikke. Min moder var hjemme om dagen og tog sig af børnene og hjemmet, men hun gik på arbejde i den tid, da man sover bedst, om natten.

Selv om hun kunne have tjent mere ved at arbejde om dagen, betragtede hun hjemmet som værende af større vigtighed. Hun tjente til vort udkomme om natten på et avistrykkeri. Sommetider, når der var travlt op til jul, og min moder arbejdede om dagen, kan jeg huske, hvor tomt det føltes at komme hjem fra skole, selv om jeg allerede var 16-17 år gammel.

Det gjorde det ikke lettere, at jeg vidste, at dag-arbejde blev betalt bedre, og at der var såkaldt „finere“ kontorarbejde.

Vor tidligere præsident har sagt, at hjemmet bør være et stykke af himlen. Hvis vore børn er i daginstitution eller hos naboer, føler de ikke nogen himmel i hjemmet. På samme måde kan vi ikke være noget eksempel for dem, hvis vi næsten kun ser dem, når de sover.

Vort eksempel er heller ikke det bedste, når vi har travlt med at lave mad og er trætte efter dagens arbejde. Hvis vi er sammen med vore børn, kan vi give de ting, som vi har beriget os selv med i vort liv.

Mine kære brødre og søstre! For 20-30 år siden var det kun meget få mennesker, i hvert fald i min hjemby, der havde indlagt vand og kloak; endnu for 10 år siden var det kun få mennesker, der havde bil, for slet ikke at tale om at have to biler i familien. Ikke detsto mindre var folk lykkelige og klarede sig.

En personlig oplevelse

Da min mand og jeg hørte kirkens lederes råd angående moderens plads i hjemmet, bad vi næsten hver dag om, at min mand måtte være i stand til at tjene til vort udkomme alene, eller at jeg kunne finde et arbejde, som jeg kunne udføre i hjemmet.

På det tidspunkt havde vi tre børn. I mange år havde jeg været hjemmegående husmor, men så havde jeg accepteret at gå på arbejde om dagen af økonomiske grunde.
En dag talte jeg med min mand i telefonen. Han havde taget et lille lån for at kunne hjælpe med bygningen af kirkebygninger for kirken, og han arbejdede på en kirkebygning i Turku, der ligger 340 km fra vort hjem. Jeg fortalte ham om en avisanonce, hvori der blev tilbudt hjemmearbejde til folk i min branche. Min mand spurgte, om jeg havde sendt min ansøgning ind. Jeg sagde, selvfølgelig ikke, jeg ville alligevel ikke få det. De ville sikkert have nogen med en bedre uddannelse. Min mand bemærkede, at vi havde bedt om det i lang tid.
Den næste dag telefonerede jeg til arbejdsgiveren. Jeg fik jobbet, selv om der før mig havde været næsten 40 ansøgere, som jeg senere fik at vide.
Arbejdet var nyt i vores by. Jeg fik en god betaling og megen anerkendelse, men det bedste af det hele var, at jeg kunne udføre det hjemme og samtidig passe vore børn. Senere fik vi endnu to børn. Jeg holdt op med at arbejde for næsten et år siden, da min mand følte, at han selv kunne forsørge os, og det var på samme tid, man havde mere brug for mig i kirkens arbejde.

Lydighed bringer velsignelser

Ud fra dette eksempel og ud fra mange andre erfaringer, jeg har haft, har jeg fået et vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader giver os velsignelser, hvis vi er lydige og kæmper for at holde budene.
Jeg kender en søster, som har båret vidnesbyrd om, at hun har fået himmelsk inspiration til at kunne gå på indkøb netop på det rette tidspunkt i de forretninger, hvor det tøj og andre nødvendigheder, som hendes store familie manglede, var på udsalg. Denne søster er hjemmegående husmor. Efter at have bedt, fik en anden søster i en familie med fem børn, på samme måde som jeg et godt betalt job at udføre hjemme.

Det bedste valg

Når vi træffer beslutninger, har vi altid mindst to valgmuligheder. Det er sjældent, at vi skal vælge direkte mellem godt og ondt. Men hvis vi ikke desto mindre skal vælge mellem godt og det bedste, så bør det bedste sejre. Vor Faders bud og vore profeters vejledninger giver os altid det bedste valg. Ved at følge dem kan vi have fred i sindet.
Vor Fader vil måske prøve os. men han har lovet ikke at give os større byrder, end vi kan bære. Når vi følger budene, kan vi også forvente velsignelser. Vi kender ikke velsignelserne ved alle budene, så det er ikke vor opgave at vælge vore velsignelser. Vi er ikke værdige børn, hvis vi gør Faderens vilje, blot for velsignelsernes skyld.
Alligevel er det en trøst at vide, f. eks. at ved at følge kyskhedsloven har vi fået løfte om materielle velsignelser. Hvis vi holder sabbatsdagen hellig, har Herren lovet os at velsigne os i vort arbejde på de andre dage i ugen. Gennem profeten Malakias' mund har Herren sagt angående tiendeloven: „Sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarernes Herre, om jeg da ikke åbner Eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål." (Malakias 3:10)
Kære brødre og søstre! Jeg føler, at vi har en kærlig Fader i Himlen. Fordi han er kærlig, har han opstillet betingelser. Ved at opfylde disse betingelser, vil vi altid nå det bedste resultat. På denne måde kan vi komme tilbage til vor Fader i Himlen. I Jesu Kristi navn. Amen.

Søster Spencer W. Kimball

Mine kære søstre og brødre! Det er et stort privilegium at være sammen med jer ved denne første områdekonference for de skandinaviske lande og Finland.
For nitten år siden havde jeg den glæde at ledsage præsident Kimball på en rejse til alle de europæiske missioner, der varede et halvt år. På det tidspunkt var det muligt at besøge næsten hver eneste gren og mødes med de fleste af medlemmerne.
Det er dejligt at se, at missionerne er vokset i medlemstal og i organisationsstyrke, så at der nu er mange stave i de europæiske lande.
Året 1955, da vi foretog denne minderige rejse, har en særlig betydning for os, fordi vi under rejsen fik breve hjemmefra, der meddelte os, at vi havde fire nye børnebørn, et for hvert af vore fire børn, tre drenge og en pige. Nu nitten år senere arbejder to af disse vore sønnesønner som missionærer, den ene i Korea, og den anden i Japan. Det er en af de største glæder, som kan komme til forældre og bedsteforældre, at se deres born holde Guds bud og påtage sig deres ansvar for at udbrede Jesu Kristi evangelium.
For hvert år, der går, forstår vi mere fuldstændigt, at familien er af største vigtighed. De materielle ting bliver af mindre og mindre betydning i vort liv, efterhånden som vi bliver ældre. Det er vor bestandige bøn, at vore børn, børnebørn og oldebørn må lære at kende den tryghed, der findes i broderskabet og fællesskabet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

At belære gennem eksemplet

Jeg vil gerne citere fra præsident David O. McKay's skrivelser, hvis belæringer angående familien var af største virkning. Han sagde:

„Den mest virkningsfulde måde at undervise i religion i hjemmet på er gennem eksemplet, og den mest virkningsfulde måde at undervise børn på, er at leve sammen med dem. Hvis du vil belære dem om tro på Gud, må du selv udvise tro på ham; hvis du vil belære om bøn, så bed selv: vil du have dine børn til at være ærlige, så vær selv ærlig; vil du have dem til at være mådeholdne, så afholdt dig selv fra umådehold; hvis du vil have, at dit barn skal leve et dydigt liv, have selvkontrol og et godt ry, så sæt ham eller hende et værdigt eksempel på alle disse områder. Et barn, der er blevet opdraget i et sådant miljø i hjemmet, vil stå stærkt i forholdet til den tvivl, de spørgsmål og de forhåbninger, som vil bringe uro i hans sjæl, når den virkelige religiøse erkendelse vågner i tolv-fjortenårsalderen.

Det er i den alder, barnet har brug for positiv belæring angående Gud og sandheden og dets forhold til andre. Aktivitet i kirken er et godt sikkerhedsnet gennem ungdomsårene. Et fortsat fravær fra kirken gør fortsat fravær let. Andre interesser i tilværelsen gør den opvoksende ungdom ligegyldig over for religion . . .

Det er forældrenes ansvar at belære deres børn om religion . . .

Der er tre fundamentale ting, som ethvert barn er berettiget til, 1) Et respekteret navn, 2) tryghedsfølelse, 3) udviklingsmuligheder.

Familien giver barnet dets navn og dets ståsted i samfundet. Et barn ønsker, at dets familie skal være lige så god som dets kammeraters familie. Barnet ønsker at kunne pege på sin fader med stolthed og altid føle inspiration, når det tænker på sin moder.

Det er en moders pligt at leve sådan, at hendes børn vil samarbejde med hende i alt, hvad der er smukt, godt og rent, og faderen bør leve sådan, at det barn, der søger at efterligne hans eksempel, vil blive en god borger, i kirken en sand sidste dages hellig." (David O. McMay, *Treasures of Life,* comp. Clare Middlemiss [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1962] pp. 75, 67.)

Familiens hjemmeaften

Jeg tænker ofte på den formaning, der er givet til os som forældre og som findes i afsnit 68 i Lære og Pagter. Den er allerede blevet citeret to gange, og jeg vil ikke gentage den, bortset fra, at jeg vil sige, at vi bør lære vore børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.

Det er i den bestemte hensigt, at kirkens ledere så indtrængende anmoder os om i største alvor at helligholde mandag aften som hjemmeaften.

En ugentlig hjemmeaften har været et direktiv fra kirken i mange år. Vi overholdt dette direktiv i mit hjem, da jeg var barn. Men i vore dage, da opretholdelsen af familieenheden og -samhørigheden bliver stadig vanskeligere på grund af de mange dragende interesser uden for hjemmet, som har tilbøjelighed til at trække børnene bort fra hjemmet, bør den fastsatte hjemmeaften om mandagen betragtes som værende af lige så stor betydning som andre instruktioner, der kommer til os fra vore ledere i kirken.

Hjemmeaftenen bør planlægges omhyggeligt, så man tager den enkelte families omstændigheder og behov i betragtning.

Det bør være en dejlig og hyggelig tid, som alle familiens medlemmer ser hen til med glæde. Evangelisk belæring bør naturligvis indgå ved enhver lejlighed. Med tilfredshed mindes jeg vore børns planlægning og forventning, når vi så hen til denne aktivitet sammen, dengang de var små og boede hjemme.

Familietraditioner

Familietraditioner er af stor betydning i forbindelse med udvikling og opretholdelse af familiesolidaritet. Når mine søskende samles, hvilket ikke sker så tit nu, da vi er spredt over store områder, er det stadig en glæde for os at tænke på og snakke om vore familieaktiviteter for længe siden, da vi boede sammen hjemme.

Ja, ved en af vore familiesammenkomster, hvor der var mange af vore børn og børnebørn med, genopførte mine søskende en familieaften for længe siden. Vi citerede igen de enkle vers, vi havde sagt, sang børnesangene og havde det morsomt sammen, medens vi genoplevede vor barndom.

For et par uger siden, da nogle af os var samlet hos min broder, foreslog han, at vi sang vor faders yndlingssang: „Nu Israels genløser, vor eneste lyst." Vi kendte den udenad og sang med begejstring, idet vi især tænkte på vor Fader.

Vi mindedes hans egenskaber og udtrykte over for hinanden, hvordan vi holdt mindet om ham i ære. Bagefter knælede vi allesammen ned og udtrykte vor påskønnelse over for vor himmelske Fader på grund af vor gode herkomst og for den kærlighed, der eksisterer i vor familie.

Ingen af os er under halvtreds, og vi elsker og respekterer hinanden.

Jeg kunne berette om mange familietraditioner, hvoraf mange stammer fra vore forældre tre eller fire slægtled tilbage i tiden.

Juleaften har vi en særlig familiesammenkomst. Jeg har den glæde at læse juleevangeliet, som det findes i Lukas Evangeliet, og bagefter opfører børnene og børnebørnene fortællingen som et lille skuespil.

Børnene elsker at spille disse roller. Sidste jul klædte Præsident Kimball sig i en dragt, vi havde haft med hjem fra Palæstina og forestillede Josef, medens jeg klædte mig i en jødisk kvindes typiske dragt, som vi også havde haft med os hjem fra Jerusalem, og jeg forestillede Maria.

Jeg er sikker på, at vore børnebørn og oldebørn længe vil huske den beretning, de spillede som skuespil ud fra den første juleaftens begivenheder.

Når familien kommer til bedsteforældrenes hjem, får vi bestemte, særlige retter, som vi ved, at børnene er glade for. Der er andre særlige aktiviteter, vi har fundet værende af særlig virkning i forbindelse med dette at bringe hvert eneste familiemedlem i aktivitet.

Din personlige historie

Det kunne være interessant at høre om de traditioner, I har i jeres familier. Disse traditioner bør leve videre i erindringen, og det er også vigtigt, at familiens historie skrives ned. Ville I ikke ønske, at jeres bedsteforældre havde skrevet om deres aktiviteter i deres unge år?

Jeg ville ønske, at jeg kunne spørge mine bedsteforældre, som kom fra Tyksland, Schweiz og England, ud angående deres erfaringer fra deres unge år for længe siden.

Jeg vil gerne opfordre hver enkelt af jer til at nedskrive især beretningen

om jeres omvendelse til kirken. For mig er der ikke nogen mere interessant og trosfremmende fortælling end mange af disse beretninger, som er blevet nedskrevet og udgivet.
I skylder jeres efterkommere at nedskrive jeres historie.

Familiesolidaritet

Somme tider er det muligt at vende et vanskeligt problem til en aktivitet, der vil øge familiens solidaritet. Et dødsfald i familien er noget, der kan resultere i noget sådant.
På et sådant tidspunkt er hjertene formildede, og kærlighed og medlidenhed træder i forgrunden. På et sådant tidspunkt trøster og støtter vi hinanden.
Et bryllup er en lykkelig begivenhed, og det kan også tælles med som en mulighed for at samle familien i et fællesskab.
Jeg vil gerne fortælle jer om et ideelt eksempelt på et sådant bryllup, som fandt sted i Salt Lake Templet for nylig. En ung hjemsendt missionær og hans yndige brud var omgivet af bedsteforældre, som var 91 og 86 år gamle, hvis syv børn med deres ægtefæller var til stede.
Nogle af dem var kommet langt borte fra for at være til stede ved denne særlige lejlighed. Brudgommens forældre var ikke til stede, alene fordi de arbejdede i en fjerntliggende mission.
Hvilken større glæde kan forældre have end at være omgivet af trofaste børn, som hengiver sig til Herrens arbejde og holder hans bud.
Ferier bør man, hvis det er muligt, holde sammen om en familie. Vi havde en oplevelse, da vore børn var mindre, som nødvendiggjorde, at vi lavede et vanskeligt sygdomsproblem om til en mulighed for en fælles familieferie.
Vor yngste søn blev ramt af polio, da han kun var tre år gammel. Det var nødvendigt, at han kom til en specialist i en by, som lå omkring 1.300 km borte for at blive behandlet og opereret.
Derfor ordnede vi det, så vi kunne gøre det om sommeren, medens de andre børn havde fri fra skole. Hver sommer i syv år tog vi denne tur i bil. Vi lejede et sommerhus ved kysten og medens Eddie blev behandlet på hospitalet, var de andre børn sammen med os og fik den oplevelse at kunne svømme i havet. Det vigtigste var, at vi var sammen og kunne dele vore bekymringer og glæder med hinanden.
Det ville være umuligt at stille forslag til hver enkelt familie, men hver for sig må vi være vågne over for situationer, som kan benyttes til at opdrage og belære. Hver eneste familie har forskellige omgivelser, forskellige interesser, forskellige økonomiske forhold.
Men det mål at styrke og sammentømre familien bør være det, man altid har for øje.
Familiens genealogiske efterforskningsarbejde er et vigtigt og spændende ansvar, og alle familier bør være ivrige, så at dette formål at udføre arbejdet i templet for vore døde vil bringe vore kære ind i Guds rige, så at familien kan være bundet sammen i evigheden. Vi ved, at familieenheden er en evig organisation.

Evangeliske mål

Evangeliet peger klart på de mål, som bestandigt bør være i vore tanker, medens vi støt gennemfører vor rejse mod vort endelige mål, evigt liv hos vor himmelske Fader og Jesus Kristus, vor Forløser. Jeg kender ikke noget bedre direktiv end det, der findes i den trettende trosartikel, som hvis vi overholder den fuldt og helt, vil hjælpe os til med held at nå frem til vort bestemmelsessted, hvilket vi ønsker os så højt:
„Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt."
Som forældre har vi en tanke, der altid bor i vort sind, nemlig den, at vi bestandigt bør stræbe efter at øge vor egen tro og vore familiemedlemmers tro på evangeliets betydning i vort liv.
Evangeliet er en livsform. Det er en lykkelig livsform, en fredfyldt livsform, en glædelig livsform. Et sørgmodigt ansigt og en bedrøvelig skikkelse er ikke nogen forudsætning for et religiøst liv.
Vi er børn af vor himmelske Fader; han elsker os. Jeg ved, at Kristus døde for vor skyld, så vi kunne vende tilbage for at leve evigt sammen med dem. Han og vor Fader har udpeget for os den rette vej, vi skal følge, for at vi kan nå dette bestemmelsessted i sikkerhed.
Jeg udtrykker min dybe taknemmelighed for medlemsskabet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg udtrykker min kærlighed til jer alle, og jeg er glad for denne mulighed: og jeg beder om, at vi alle må have sund dømmekraft og karakterstyrke til at holde budene, som vil sikre os, tilligemed vore familier, de lovede velsignelser, hvis vi er trofaste indtil enden.
I Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident N. Eldon Tanner

1. Rådgiver i Det første Præsidentskab

Mine kære brødre og søstre! Dette har været en lang, frugtbar og indbringende dag. Jeg er så glad for at være sammen med jer her i aften og for at have lyttet til de dejlige taler, der er blevet holdt af broder Hunter og søster Kimball tilligemed de inspirerende og opmuntrende budskaber, der også blev givet af broder Dahlo fra Norge Mission og søster Muhonen fra Finland Mission her i aften, og jer har også været glad for at lytte til dette dejlige kor og for at have det privilegium at lytte til præsident Kimball, en Guds profet her midt iblandt os.
Vi er i højeste grad lykkelige, fordi vi ved, at han er en profet og den levende Gud; fordi vi er medlemmer af Jesu Kristi kirke, Guds Søns kirke; fordi vi i bogstavelig forstand er Guds børn; fordi vi takket være Kristi død og opstandelse også skal oprejses fra de døde, og hvis vi holder hans bud, vil vi komme tilbage til Guds nærhed og nyde evigt liv.
Jeg beder ydmygt om, at Ånden og Herrens velsignelser fortsat vil være iblandt os, medens vi sammen tænker over disse ting.

Ansvaret for at oplære vore børn

At være forældre er et stort privilegium og en stor velsignelse fra Herren, som medfører et stort ansvar, nemlig dette at undervise og oplære vore børn til at gøre disse ting, der vil bringe dem varig glæde og succès, og som vil hjælpe dem til at forberede sig til udødelighed og evigt liv. Som præsident Kimball og andre har sagt her i aften, har Herren givet følgende instruktion.
„Og atter; Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved . . .
De skal også lære deres børn at bede og vandre retskaffent for Herren." (L&P 68:25,28)
Jeg vil gerne sammen med jer gennemgå nogle af de privilegier, ansvar og velsignelser, der følger med at være forældre. Først vil jeg gerne citere en meget meningsfyldt udtalelse, som blev fremsat at afdøde præsident David O. McKay, og som er blevet gentaget i kirken verden over mange, mange gange: „Ingen anden succès kan opveje fiasko i hjemmet." (Conference Report, Apr. 1964, p. 5) Denne udtalelse bør brænde i vore hjerter.

Formålet med skabelsen

Hele formålet med skabelsen var, som Herren sagde til ånderne i rådet i Himlen:
„Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo."
„Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem."
„Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige, som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abraham 3:24-26)
Det er derfor vigtigt, at vi har fået jordiske legemer, og at vi viser os værdige til at kunne komme tilbage i vor himmelske Faders nærhed, samt at vi gør det muligt for andre at få legemer, og at vi underviser dem, så de kan forberede sig til at komme tilbage sammen med os som en evig familie.

Eksemplets betydning

Der er ikke overdraget os noget større ansvar, noget større privilegium eller nogen større velsignelse end at være værdige forældre. Siden jeg er blevet voksen har jeg været meget taknemmelig mod min himmelske Fader, fordi jeg blev „født af retskafne forældre", som lærte mig, at jeg var et åndeligt barn af Gud, selv om jeg var deres jordiske barn; som lærte mig, at Gud så vel som de, forventede af mig, at jeg skulle leve værdigt, tilstrækkelig værdigt til at kunne tilhøre både dem og ham.
De gav mig eksemplet, idet de altid prøvede på flittigt at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme. De var ærlige, hæderlige og oprigtige på enhver måde, og de forventede af mig, at jeg skulle være ligesådan.
Jeg vidste, at de vidste, evangeliet var sandt, og at de ønskede og var besluttet på at efterleve og holde Guds bud. De forventede aldrig, at jeg skulle gøre noget, de ikke selv var rede til at gøre. De forventede virkeligt, at jeg skulle handle ret til alle tider, og at jeg skulle vandre retskaffent for min himmelske Fader, at jeg skulle leve sådan, at jeg havde mine venners og bekendtes tillid, at jeg holdt mig selv moralsk ren, at jeg holdt sabbatsdagen hellig, at jeg holdt visdomsordet strengt, at jeg betalte mine tiende- og offerydelser, at jeg bad regelmæssigt og vidste, at min Fader i himlen var til stede for at høre og besvare mine bønner og for at styrke mig og vejlede mig, hvor jeg behøvede det.
Jeg vidste, at jeg altid kunne stole på, at mine forældre gjorde det rigtige og var retfærdige i deres behandling af mig og deres medmennesker. Hvor lykkeligt er ikke det barn, der har sådanne forældre, til hvem det frit tør komme med ethvert problem.

Skab tillid

Jeg vil gerne læse op fra et brev, der er blevet skrevet til redaktøren af vort kirkelige tillæg i avisen *Deseret News* i Salt Lake City, og understrege dele af det.
Brevskriveren fortæller, et han og hans kone havde tilbragt en aften sammen med nogle venner i en hytte oppe i bjergene. På vejen hjem fandt de det nødvendigt at ringe tilbage til deres venner, og de brugte en halv time med at lede efter en telefon.
Medens manden ringede, henvendte en pæn, ung pige sig til hans kone, som sad i den parkerede bil, og pigen spurgte, om de kunne have hende med i bilen tilbage til byen. De fandt ud af, at hun var blevet generet og

skræmt af sin ven på et udflugtssted længere nede i dalen, og hun havde forladt hans bil og var begyndt at gå ud af den mørke bjergvej og ledte efter en telefon, så hun kunne ringe til nogle venner, der kunne komme og hente hende. Hun var så skræmt, at hun, da hun så min kone i bilen, henvendte sig til hende — en fuldstændig fremmed — og bad om hjælp.
Hun sagde, at hun var bange for at ringe til sine forældre, da de ville blive dybt chokerede, hvis de vidste, at hun var i denne situation. Hun sagde: „Vi er meget religiøse. Jeg regner ikke med, at I er SDH, vel?"

„Da min kone fortalte hende, at jeg var biskop, udbrød hun lettet: ‚Å, sa fandt jeg den rigtige bil, ikke sandt?'"
Manden fortsatte med at sige: „Det gjorde et vist indtryk på mig, at hun var bange for at ringe til sine forældre. Her var der en pige, der øjensynlig var i besiddelse af et vist mod, idet hun havde turdet forlade sin vens bil og gå ud ad den mørke bjergvej og henvende sig til en fremmed om hjælp, men alligevel uden tilstrækkelig mod til at lade sine forældre vide, at hun var i fare og trængte til hjælp."
Han opmuntrede redaktøren til at skrive en ledende artikel, hvori han indtrængende anmodede forældrene om at lade deres børn vide, at de elskede dem, at de var rede til at hjælpe dem under enhver omstændighed.
Og han opfordrede indtrængende børnene til at have tillid til deres forældre og tilkalde dem, når som helst de trængte til hjælp, og at de skulle føle sig sikre på, at de elskede dem, og at de stod rede til at gøre deres bedste og være deres bedste ven i nødens time.

Naturligvis bør unge mennesker i første række advares om at undgå at komme i en sådan situation. Redaktøren fremsætter så denne udtalelse:
„Jernhårde regler kan ikke gøre det ud for tillid og fortrolighed . . . Den rette forståelse og gensidig kærlighed og tillid mellem forældre og børn er af livsvigtig betydning for gode familieforhold.
Når det mislykkes for forældre at opbygge denne fortrolighed i deres børns sind, så glider der dem noget af hænde, som er af langt mere vidtrækkende betydning end engleagtig fromhed i det ydre." (*Church News*, 10. Sept. 1966, p. 16)

Hykleri

Man kan ikke lægge for megen vægt på betydningen af et godt eksempel og kærlighed. Et barn vil, hvis det ved, at det er elsket, gøre hvad som helst, vi forventer, at det skal gøre, hvis vi virkelig forventer, at det skal gøre det i en sådan udstrækning, at vi er rede til selv at gøre det og være et eksempel hele tiden.
Vi kan ikke være hyklere. Lad mig citere fra „Modern American Fable" af Al McIntosh:
„En dag, da junior var 14 år, så han sin far komme hjem fra kontoret med et stort smil på ansigtet. ‚Jeg fik en bøde for at køre for hurtigt', indrømmede han, ‚men jeg fik Jake nede på politistationen til at ordne det med den bøde for mig.'"
„Da junior var 15 år, var han ude at køre sammen med sin mor i familiens bil, da hun bakkede ind i et træ. Skaden kunne med lethed komme op på 500 kr. ‚Vi siger, at der var en eller anden, der ramte ind i os, medens vi holdt parkeret nede i byen', sagde moderen. ‚Så kan vi få forsikringen til at betale for det, for det er jo det, man i virkeligheden har forsikringsselskaber til.'"
„Da junior var 16 år, sad han og lyttede til bedstefar, der mindedes de ‚gode gamle dage', da han solgte biler på det sorte marked og tjente masser af penge."
„Da junior var 17 år, sad han en aften og lyttede til sin onkel, der var advokat; han pralede af, hvor smart han havde været til at få sin klient frikendt under en retssag. ‚Det krævede, at man lagde lidt pres på det ene vidne', pralede han, ‚og da vi kom til retssalen, var vi sikre på at vinde. Selv om man ved, de er skyldige, ønsker man aldrig at erkende skylden, for det kan man ikke tjene penge ved', sagde onklen."
„Da junior var 18 år, brugte hans familie personlig indflydelse for at skaffe et legat til ham, så han kunne studere på et anset universitet. De løj endog angående familiens indtægt for at få det til at se ud, som om Junior trængte til økonomisk støtte."
Han havde ikke heldet med sig der, men ved et lykketræf redede han sig adgang til en anden højere læreanstalt.
„Junior havde vanskeligheder med sin uddannelse. En student i en højere klasse solgte ham besvarelserne til eksamensopgaverne i matematik; junior blev opdaget og bortvist."
„Da han kom hjem, brast hans mor i en heftig hysterisk gråd på grund af vanæren. ‚Hvor kunne du gøre det mod os?' snøftede hun. ‚Det er ikke den måde, vi har opdraget dig på.'"
„‚Utroligt', sagde hans far. ‚Jeg kan ikke forstå det!'" (Første gang udgivet i *Western Voice*, Englewood, Colorado.)
Det er vigtigt, at vi lever hver dag, som vi ønsker, at vore børn skal leve. Derefter er det også vigtigt, at vi gennem kærlighed og disciplin sørger for, at de lever på den måde. Vi kan ikke være eftergivende og samtidig forvente, de resultater vi ønsker.

Eftergivenhed

Forleden dag læste jeg en artikel med titlen „Eftergivende forældre er noget enestående for mennesket" skrevet af James Clarke fra Johannesburg, Sydafrika, hvori han siger:
Ingen pattedyrearter kunne gøre sig håb om at overleve uden disciplin — streng og ofte rå disciplin... De fleste pattedyr er i henhold til nyligt afsluttede afrikanske studier af dyrenes adfærd i naturen, i stor udstrækning ligefremme i opdragelsen af deres unger.
De bruger megen hengivenhed, men de er også rundhåndede, når det gælder fysisk afstraffelse.
„Adfærdspsykologer kommer til den konklusion, at begge dele er af livsvigtig betydning, når dyreunger skal opdrages i kunsten at overleve. Men det ene uden det andet er nytteløst."
Mennesket, det mest intelligente af alle skabninger må med sikkerhed erkende vigtigheden af kærlighed og disciplin og den store fare, der ligger i eftergivenhed. Den verdensomspændende mani med eftergivenhed og tolerance blandt unge mennesker er zoologisk uforsvarlig. Vor Fader i Himlen, hvis store kærlighed til os er uovertruffen, har altid tugtet sine børn, som vi lærer det ud fra kirkehistorien.

Stol på skrifterne

Læs og studèr disse skrifter sammen med børnene, og forklar dem. Hjælp dem at finde svar på de spørgsmål, de stiller, og som kan besvares af skrifterne. Lær dem også principperne for og velsignelserne ved den rette levevis ved at læse for dem eller fortælle dem om personer fra Mormons Bog eller Bibelen.
Hvor interessant og trosfremmende er det ikke at høre beretningen om Lehis sønners oplevelse, da de blev sendt ud for at skaffe Labans optegnelser. Fremhæv Nephis mest betydningsfulde og magtfulde udtalelse, som den står i 1. Nephi 3:7, hvor vi læser: „Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem. (1. Nephi 3:7)
Der findes ikke nogen bedre oplevelser, fortællinger eller eksempler på velsignelser og fortjenester ved at leve godt og rigtigt, end dem, der findes i skrifterne.

Stå fast — vær bestemt

Tænk også over en artikel, der er skrevet af afdøde J. Edgar Hoover, tidligere leder af det amerikanske statslige undersøgelsesbureau. Artiklen bærer titlen „Skal jeg tvinge mit barn?".
„Skal jeg få mit barn til at gå i søndagsskole og i kirke? *Ja!* Ikke mere diskussion om den ting. Forskrækket? Hvorfor? Hvordan svarer I når junior kommer ind til morgenbordet mandag morgen og meddeler, at han ikke vil gå i skole mere? Det ved I godt! Junior kommer til at gå i skole alligevel.
Hvordan svarer I, når junior kommer ind helt oversmurt af snavs og siger: „Jeg vil ikke i bad." Junior kommer i bad alligevel, ikke sandt?
„Hvorfor så al denne frygtsomhed, når det drejer sig om hans åndelige vejledning og udvikling? Vil I lade ham gå og vente på at bestemme sig til, hvilken kirke han vil gå i, når han er gammel nok? Hold op med det pjat! I ventede ikke, til I var gamle nok. I venter ikke med at påbegynde hans uddannelse, til han er gammel nok til at bestemme, om han vil gå i skole eller ej."
I venter ikke med at vaske ham, til han er gammel nok til at bestemme, om han vil være ren eller snavset, vel? Venter I, til han er gammel nok til at bestemme, om han vil tage sin medicin, når han er syg, gør I det?
„Hvad skal vi gøre, når junior meddeler, at han ikke ønsker at gå i søndagsskole eller i kirke? Det er let at svare på. Man skal være konsekvent. Sig til ham: ‚Junior, her i *vores hus* går vi *allesammen* i kirke og i søndagsskole, og det gælder også dig.' Deres fasthed og eksempel vil skabe en bro, hvorover ungdommelige oprørere kan vandre ind i rige og tilfredsstillende oplevelser i et personligt religiøst liv. .
Amerikas forældre kan rette et virkningsfuldt slag mod de kræfter, som bidrager til vor ungdomskriminalitet, hvis vore mødre og fædre vil *tage* deres børn med til søndagsskole og i kirke *regelmæssigt.*" (*American Mercury,* Feb. 1958, p. 19)

Bevar de høje standarder

Forældre må gøre sig klart, at hvert eneste ord, de siger hver eneste handling, hvert eneste svar, hver indstilling, ja, endog ydre fremtoning og klædedragt vil have indflydelse på deres børns og hele familiens liv.
Det er medens barnet er i hjemmet, at det vinder — mere fra moderen end fra faderen — den indstilling, de forhåbninger og den tro, som vil være afgørende for, hvilken form for tilværelse, det vil komme til at leve, og for hvad det vil komme til at bidrage til samfundet med.
Hvor stor en styrke er det ikke for et barn at vide, at det kan stole på, at dets forældre altid vil gøre det, de giver sig ud for at stå for, og at de altid vil leve, som de ønsker, deres børn skal leve.
Efterlev altid vidsdomsordet strengt, og belær om dets store betydning. Det er forfærdende at tænke på det store antal mennesker ud over jorden, hvis liv bliver ødelagt eller går tabt på grund af alkohol, tobak og narkotika. Brugen af disse ting fører til andre alvorlige overtrædelser — tyveri, uærlighed og, værre end alt andet, umoralitet.

Hjælp børnene til at forberede sig

Lær dem om skønheden og værdien i missionærarbejde og tempelægteskab. I en tidlig alder bør din dreng føle et ønske og belæres om, hvordan han kan forberede sig til at gå på mission.
Tempelægteskab bør skildres som noget forbilledligt for alle dine børn, og de bør forstå den nødvendige forberedelse til at gøre sig værdig til denne store velsignelse. Lær dem om det evige liv og om velsignelserne ved en fortsættelse af familieenheden i evigheden.
Det ville være meget nyttigt og gavnligt, hvis forældrene kunne sætte sig ned og diskutere med hele familien, hvad hver især ønsker at få ud af livet, hvad hver enkelt ønsker at opnå, og hvordan de kan hjælpe hinanden til at nå deres mål.
Efter at man har truffet sin beslutning, vil det være nødventigt at besvare spørgsmålene: „Er det anstrengelserne værd? Er jeg parat til at gøre min del? Har jeg selvdisciplin nok, eller har jeg viljestyrke nok?
Så må hver enkelt beslutte sig til at påtage sig sin forpligtelse og gå fremad med målbevidsthed i erkendelse af, at det vil bringe ham eller hende den største glæde, tilfredshed og medgang her i livet.
Hvilken styrke ligger der ikke i at vide, at alle familiens medlemmer er interesserede i hinandens fremgang.

Gør jer fortjent til respekt

Børn bør også undervises og oplæres til at ære deres fader og deres moder. Deres forældre gav dem livet og tog sig af dem, da de ikke selv kunne klare sig. Ethvert barn i enhver alder bør elske og ære sine forældre.
Det er imidlertid meget lettere for børnene at gøre dette, hvis forældrene lever, så de er værdige til, at børnene ærer dem, og så de altid er et eksempel for dem, og øver en virkelig god indflydelse på deres liv.
Husk på, at det er den måde, vi lever på, ikke de ord, vi bruger til at forklare vor levevis, som danner vore børns moralbegreber, vore børn, som Gud har givet os. Vi bør aldrig blive overraskede, når vore børn vokser op og kommer til at ligne os.
Derfor må vi tage os tid til at være

den slags mennesker, som vi gerne vil have vore børn til at være.

Guds åndelige børn

Som præsident Lee sagde: „I ægtemænd, husk på, at det vigtigste af Herrens arbejde, som I nogensinde vil komme til at udføre, er det arbejde, I udfører inden for jeres eget hjems fire vægge." (Strenghtening the Home, p. 7)
Ved områdekonferencen i München, Tyskland, sagte han: „Hvis I vil styrke jeres familiebånd og have jeres opmærksomhed rettet mod jeres børn . . . så vær sikker på, at hjemmet bliver den stærke fæstning, som børnene kan holde sig til; det vil blive det anker, de har brug for i vore dages oprørte og urolige verden; da vil kærligheden være til stede i overflod, og jeres glæde blive større." (Conference Report, Aug. 1973, p. 112)

Glem aldrig, at I har at gøre med Guds åndelige børn, og at deres muligheder derfor som sådanne er ubegrænsede. Måske har I inden for jeres hjems mure en fremtidig biskop, stavspræsident, missionspræsident eller generalautoritet.
Tror I, at søster Widtsoe nogensinde var klar over, at hun opdrog John til at blive en af Herren Jesu Kristi apostle?
Lad os aldrig glemme, at Satan og hans tilhængere gør alt, hvad der står i deres magt for at ødelægge kirken, og de prøver ved hjælp af radioen, fjernsynets og bladenes virkningsfulde redskaber, hvor pornografien florerer, at ødelægge menneskenes sjæle.
I mange områder af verden betragtes kyskhed som noget gammeldags og uden betydning i vore dage. Det er af største vigtighed, at vi som forældre anerkender Herrens ord, lytter til vor profets advarsler og underviser og oplærer vore børn til at holde sig moralsk rene, og hvilken velsignelse vil det ikke være, at de er værdige til at have Herrens Ånd til at ledsage sig.
Jeg kan ikke forestille mig noget smukkere end et hjem, hvor en mand efterlever sin religion og ærer sit præstedømme, hvor hustruen støtter ham på enhver måde, hvor kærlighed og harmoni virkelig eksisterer og kommer til udtryk, hvor de beder sammen og holder familiehjemmeaften regelmæssigt, og hvor de sammen opdrager en familie af retfærdige sønner og døtre, som de kan bringe med tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Må det blive vor fælles skæbne, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Ezra Taft Benson

af De tolvs Råd

Mine unge brødre og søstre. Det er med en følelse af ydmyghed og taknemmelighed, jeg står foran jer og ser på jer, vel vidende, at I er Guds udvalgte sønner og døtre — ædle sjæle, som er sendt til jorden i denne særlige tid og ved et særligt formål.
Gud elsker jer, han elsker hver eneste et af sine børn, og hans ønske og formål og herlighed er at få jer til at vende tilbage til ham, rene og ubesmittede, idet I har bevist at I er verdige til at tilbringe evigheden i hans nærværelse.

Kirkens fremtid

I er kirkens fremtid, de kommende ledere, frugterne af gode forældre og god opdragelse i jeres hjem, og i kirkens programmer. Stå fast i troen, stå uden vaklen imod det onde, og som Paulus sagde: „Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke med kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabernes åndemagter i himmelrummet. (Ef. 6:11-12)
I aften vil jeg gerne tale helt åbent og ærligt til jer. Jeg går ud fra, at I ved, vi elsker jer. Som ledere af kirken er der intet i verden, vi ikke vil gøre for ungdommen i denne kirke, som er rigtigt. Vi har stor tillid til jer. I er ikke bare almindelige unge mænd og kvinder. I er udvalgte ånder. Mange af jer er født i Pagten. Mange af jer er sendt hertil nu, i denne tid, hvor fristelserne, ansvaret og mulighederne er størst.

Ingen lykke i ondskab

Først og fremmest ønsker vi, at I skal være lykkelige. Men der er ingen lykke i ondskab. Man kan ikke gøre det forkerte og føle godt ved det. Det er umuligt!
Det betaler sig at leve et godt liv. Det betaler sig, at I holder jer rene og uplettede af verden — rene i sind og krop. Forspild ikke års lykke for et øjebliks spænding. Hold jer rene.
Nogle af de sørgeligste breve, som kommer til kirkens hovedkontor, er fra unge mennesker, som har gjort alvorlige fejltagelser. Der kom et, som jeg vil delagtiggøre jer i, selvfølgelig uden at nævne navne. Denne søde mormonpige, for det var hun bestemt, skrev følgende:
„Jeg skriver dette fra bunden af et knust hjerte, idet jeg håber, at det kan være en advarsel til andre piger, så de aldrig behøver at opleve samme smerte, som jeg.
Jeg ville give alt, hvad jeg har, eller nogensinde håber at have, hvis jeg bare kunne vende tilbage til de lykkelige, sorgløse dage før den første lille plet kom på mit hjerte.
Jeg lagde knap nok mærke til, at jeg var ved at glide ind i noget, som kunne bringe en sådan sorg og ødelæggelse ind i et menneskes liv.
Jeg ønsker, at jeg for jer kunne åbenbare den kval og anger, som fylder mit hjerte nu, den mangel på selvrespekt og erkendelsen af, at livets største gave er gledet mig af hænde. Jeg rakte for ivrigt ud efter spænding i livet, og den blev til aske i mine hænder.
Piger, lær at leve enkelt og nyd i fuldt mål det gode venskab med såvel veninder som med din mor, samt fællesskabet i din egen familie. Hvis I holder jer søde og kærlige, vil livets glæder og spænding komme til jer i deres egen passende tid.
Løb ikke alt for ivrigt ud for at finde dem, for så vil de visne i jeres hænder, ligesom en blomst, der er blevet ødelagt af frosten, endnu før den fik mulighed for at blomstre.
Åh, hvis piger dog blot kunne se, når deres forældre prøver at advare dem."

Kun èn moralsk standard

Præsident David O. McKay sagde: „Prøven på sand kvindelighed ses, når kvinden står uskyldig for kyskhedens domstol. Alle egenskaber krones af denne, den ædleste dyd i smuk kvindelighed.
I Jesus Kristi kirke er der kun een moralsk standard. Ingen ung mand har mere ret til at „løbe hornene af sig", end nogen ung pige har det. Den, som kommer til sin biskop for at bede om en anbefaling til at tage en ren ung pige til alteret (i templet), forventes at give den samme renhed, som han håber at modtage." (Gospel Ideals p. 410)
Det er Guds plan, vi skal bekymre os om, og hans plan giver samme standard for mænd og kvinder, og den standard er moralsk renhed. I kirken og i Guds rige vil kyskhed aldrig gå af mode, ligemeget hvad verden siger eller gør.
Derfor, I søde, unge piger, bevar jeres selvrespekt. Indlad jer ikke i intime forhold, som kun bringer hjertesorg. I kan ikke opbygge lykkelige hjem på umoral. Det er umuligt!
I unge mænd, som bærer Guds præstedømme, I skulle være kvindens beskyttere. Tro ikke, det er jeres ret at tage jer friheder over for den søde pige, I inviterer ud. Forbehold for ægteskabspagten de smukke og intime forhold, som Gud netop bestemte for ægteskabet og for et vist og herligt formål. Det er den måde, hvorpå i skal leve, hvis I vil være lykkelige. Det ved jeg lige så sandt, som jeg ved, jeg lever.

Vidnesbyrd fører til glæde

Ja, vi ønsker, I skal være lykkelige. „Menneskene er til for at kunne nyde glæde." (2. Nephi 2:25)
Herren forventer, at I lever et indholdsrigt, nyttigt og lykkeligt liv. For at gøre det, må I have det anker, som er i et vidnesbyrd.
Åh, det er herligt at have et vidnesbyrd om sandheden! Jeg har set så mange beviser på, at vidnesbyrds styrke under de mest ugunstige, økonomiske og samfundsmæssige forhold, at jeg i mit hjerte er kommet til den konklusion, at mænd og kvinder kan udholde hvad som helst og dog holde deres ånd ren og levende, forudsat at de har et vidnesbyrd om dette værks guddommelighed.
Så hvis I ønsker at leve et indholdsrigt, formålstjenligt og lykkeligt liv, må I have et vidnesbyrd om sandheden og dette store værks guddommelighed. I må søge efter det, bede om det og leve for det.

Sandelig, det vil komme, for Gud i himlen ønsker, at hvert eneste af hans børn skal vide, at han lever, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith er en profet.
Det vil I hver især vide, hvis I lever for det.

Kravene for ophøjelse

Endvidere tror jeg, at han forventer af enhver ung mand, som ønsker at blive fuldt ud lykkelig, at han nyder præstedømmets velsignelser. Jeg kan ikke forestille mig, at en ung mand i denne kirke vil være helt lykkelig uden præstedømmet, Det melkisedekske Præstedømme.
Jeg tror ikke, at Herren velsigner sine børn, som er medlemmer af kirken, med fuld lykke, hvis de ikke modtager præstedømmet, et uvurderligt eje. Der er så meget af dette livs såvel som evighedens glæde, som er forbundet med præstedømmet.
Hvis I vil være fuldt ud lykkelige, er det nødvendigt, at I bliver gift i Guds tempel. Ægteskabet kan aldrig blive det samme, når det er indgået uden for templet, som det kan, når det er indgået i templet.
Det er Guds måde, hvorpå det skal gøres. Jeg kan give jer mange grunde, hvorfor jeres vielse bør foregå i et Guds tempel, men den vigtigste grund er den, at det er Guds forudsætning for, at vi kan dvæle hos ham i den højeste herlighed i Det celestiale Rige sammen med vore forældre og vore børn, som er værdige dertil.
Jeg tror, at vor himmelske Fader forventer, at ungdommen og alle medlemmer af hans Kirke skal ophøjes i Det celestiale Rige. Vi stræber ikke efter de lavere riger. Vi er ikke ansøgere til det telestiale eller det terrestriale Rige.
Ungdommen i denne kirke stræber efter Det celestiale Rige og den højeste herlighed i dette rige. Det kræver en hel del. En hel del, som har at gøre med vore standarder, nemlig vore standarder i hverdagen.
Det betyder ikke blot at gå i kirke, ikke blot at bære præstedømmet, ikke blot at være lykkelig, målt med verdens målestok. Det betyder, at efterleve enhver af kirkens standarder fuldt og helt.

Hold jer rene

For jer, som er unge, betyder det, at I holder jer rene, rene i krop og sind. Det betyder, at I skal gå rene til alteret for at blive gift. Det betyder, at I vil forbeholde for ægteskabet de smukke og intime forhold, som Gud i himlen har bestemt skal være i ægteskabet og ikke gives frit løb udenfor ægteskabspagten.
Og ikke blot det, men når tiden for disse forhold kommer, så lad den først og fremmest ske med formålet om formering, for det at skabe en familie. For jeg siger jer: Det er ikke godt i Herrens øjne, at man nyder disse forholds glæder, hvis man ikke påtager sig forældreværdighedens ansvar.
Jeg er ligeglad med, hvad verden siger, men sådan er standarderne i Guds rige. Forbandelsen i vore dage er ukyskhed, som er den værste forbrydelse næst efter mord. I kan ikke opbygge et lykkeligt hjem, og I kan ikke opbygge et lykkeligt ægteskab på umoralens grundvold.
Altså, at udsætte forældreværdigheden unødvendigt længe må nødvendigvis bringe skuffelse, og det er ikke godt i Guds øjne. I kan altid finde på undskyldninger, men udsæt ikke urimeligt længe de velsignelser, som findes i en respektabel forældreværdighed, som igen er følgen af en korrekt vielse.
Da Gud i himlen sagde, at det var vort ansvar at formere os og opfylde jorden, og at ægteskabet først og fremmest blev indstiftet med det formål, tilføjede han ingen forbehold.
Nej, I må ikke slække på jeres standarder. I kan ikke hengive jer til tilfældige forbindelser udenfor ægteskabspagten uden at lide under følgerne af dem. Når som helst I bryder en af Guds love, så må I bøde for det med hjertesorg, med bedrøvelse, med anger og mangel på selvrespekt, og på den måde fjerner I jer fra forbindelsen med Guds Ånd.

Tilgivelse

Jeg ønsker ikke, I skal tro, at der ikke er noget håb, hvis der er nogen af jer, som nu hører på mig, som har gjort en sådan alvorlig fejltagelse. Omvendelse og tilgivelse er også dele af evangeliet. Tak Gud for det!
Men det skal være en sand omvendelse. En sådan omvendelse er en dybfølt inderlig sorg over synden, og den fører til en forbedring af livsførelsen. Det er ikke kun det, at man tilstår, fordi man føler sig skyldig. Somme tider tager vi alt for let på dette princip om omvendelse, idet vi tror, at det kun er et spørgsmål om tilståelse, og det kun vil sige, at vi har ondt af os selv.
Men det er meget mere end det. Det er en inderlig og brændende og oprigtig sorg over synd, og den vil drive os ned på knæ i ydmyghed og tårer.
Ja, en inderlig og oprigtig sorg over synder, som vil skabe en virkelig forbedring af vores livsførelse. Kun da vil Gud i Himlen i sin nåde og godhed finde det passende at tilgive os. Han, og ikke præstedømmet på jorden, er dommeren.

En ugudelig tid

Vi lever i en vanskelig tid. Satan er opmærksom på jer, mine unge brødre og søstre. Han ønsker kun jeres fordærv. Det er hans største fornøjelse at lægge snarer ud for at forføre jer.
Han vil ikke opdrage jer med nogen påbud. Han vil give jer frihed til at gøre, hvad I har lyst til — frihed til at ryge, til at drikke, til at misbruge narkotika eller til at blive slaver af jeres tilbøjeligheder ved at føre et udsvævende liv.
Satan ved, at I er unge og på højden af jeres fysiske formåen, at I er begejstrede for verden og ofre for nye følelser.
Jeg tror aldrig, der så vidt jeg kan huske, har været en tid, hvor Djævelen har været så vel organiseret, og hvor han har haft så mange tilhængere til at arbejde for sig. Det er min overbevisning, at hans angreb nu hovedsagelig sker på ungdommen og på vore grundlæggende principper i hjem og familie.
I kan se beviser på det allevegne. Fristelserne er så snigende, så lumske, så talrige og så uventede. Fristelser, som jeres forældre aldrig kunne drømme om, ser vi nu alle steder hver eneste dag.
Præsident Joseph Fielding Smith har fastslået, „aldrig før i kirkens historie har der været så mange fristelser, så mange faldgrubber og så mange farer beregnet på at narre kirkens medlem-

mer væk fra pligtens og retfærdighedens sti". Han sagde også: „Denne verden bliver ikke bedre, men ugudeligheden forøges." (Take Heed to Yourselves, pp. 127, 207)
Ja, vi lever i en ugudelig verden. Vi kan ikke mindes, at de onde magter nogen sinde før har været opmarcheret i så truende formationer. Overalt ser vi sørgelige og hjerteskærende resultater.
De djævelsk inspirerede ødelæggende kræfter findes i vores litteratur, i vores kunst, i film, i radioen, i vores påklædning, i vores danse, på TV skærmen og også i vores moderne såkaldte populære musik. Satan bruger mange redskaber til at svække og ødelægge hjemmet og familien og særligt vore unge mennesker. Nu, som aldrig før, er Djævelens anstrengelser henvendt på jer, vore dyrebare unge.
Præsident J. Reuben Clark sagde: „Jeg vil gerne have jer til at tænke et øjeblik over, at en enorm stor del af den moderne kunst, den moderne litteratur og musik, og de skuespil, vi har i dag, er absolut demoraliserende.
Jeres musik! Ja, jeg ved ikke, hvor højt den står over junglens tam-tam, men det er ikke ret højt! I skal være opmærksomme på disse ting." (Home and the Building of Home Life, R. S. Magazine, Dec. 1952, p. 792)
I, som er vores storartede ungdom, bliver omringede og bombarderede fra alle sider af Djævelens forfærdelige, ødelæggende, onde egenskaber, som åbenbares i moderne musik, i moderne kunst, i sex-perversioner og såkaldt sex-undervisning i skolerne, i ødelæggende sensitivitetstræning, som er en magtfuld form for *Pavloviansk* hjernevask.

Disse onde egenskaber er fremherskende i det, at der sælges narkotika (hash, LSD og mange andre) i ledende ugeblade og i undergrunds publikationer for ungdommen, i fjernsyn, i film og radioprogrammer, i pornografisk litteratur og i moralsk ødelæggende billigbøger som alle kan købes i kioskerne.
Det synes, som om næsten alt, hvad der er godt, helligt, opløftende og rent bliver vraget og næsten kastet for vinden. Gårsdagens standarder bliver kasserede som aldrig før i min tid. Jeg siger dette som en, der har rejst i de fleste af verdens nationer. Aldrig før har fristelserne været så mægtige og så vel organiseret som i dag.
Aldrig før har en gruppe unge mennesker haft sådan en udfordring og sådanne muligheder. Aldrig før har der været et sådant behov for unge mænd og kvinder med styrke, mod og tro.
I det 28. kapitel af 2. Nephi sagde Herren følgende gennem sin profet: „Thi se, på den dag (og jeg tror, han hentydede til vores tid), skal han (Djævelen) rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt.
Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omyggeligt ned til helvede.
Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen — og således hvisker han dem i øret, indtil han har fanget dem i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe." (2. Nephi 28: 20-22)
Disse ord beskriver forholdene i verden i dag temmelig godt.

Et lys for verden

I ved, mine brødre og søstre, at der ikke er noget, som denne verden trænger mere til, end at alle mennesker, unge som gamle, knæler ned aften og morgen i erkendelse af deres behov for guddommelig vejledning og guddommelig støtte.
Herren har formået os til at „stå op og lade vort lys skinne", så vi kan være „et banner for folkene" (Se L& P 115:5). Han sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Mattæus 5:16)
Ja, Herren vil, at vi skal være et lys for verden. Hvilken vidunderlig kaldelse, og hvilket vidunderligt ansvar og hvilken mulighed, I har som unge mennesker til at være et lys for verden, til at stå op og lade jeres lys skinne, som Herren har bestemt det.
Vi er meget ivrige efter, at kirkens unge mennesker på enhver måde står mål med det, Herren forventer af dem. I er en udvalgt gruppe, I unge mennesker. I er også en særegen gruppe. I husker, at Peter sagde, da han skrev til de første hellige: „Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk." (1. Peter 2:9)
Vore unge mennesker i dag de efterlever evangeliet.
Husk på, mine unge brødre og søstre, I vil aldrig behøve at skamme jer blandt mennesker med karakter, mennesker, der regnes med, virkelige mænd og kvinder, hvis I lever i overensstemmelse med kirkens standarder, belæringer og idealer.

Glæde gennem styrke

Derfor, mine kære brødre og søstre, kirkens dyrebare ungdom, elsket af Herren, tænk over disse ting. Bed om dem. Fast om dem. Herren vil give jer svaret, fordi han ønsker, I skal gå fremad.
Han ønsker, I skal være lykkelige. Og derfor håber vi, at I vil blive lykkelige. Det er muligt at være lykkelig,

selv i en ond verden. Nej, jeg ønsker ikke, I skal have et mageligt liv.
I vil få jeres problemer, jeres skuffelser, jeres hjertesorger. Det er ikke på succes'ens og magelighedens tinder, at mænd og kvinder udvikler sig mest. Det er ofte nede i hjertesorgens, skuffelsens og modgangens dal, mænd og kvinder udvikler en stærk karakter.
Men Gud bestemte, at dette liv hovedsageligt skulle være et tilfredsstellende, lykkeligt liv. Vi ønsker, at I skal være lykkelige. Det er muligt. Gud har vist vejen gennem sine tjenere, såvel forhenværende som nutidige.
Der kunne siges meget mere, men til slut vil jeg gerne udtrykke det håb, som vi alle har for jer, at I vil blive ophøjede i den højeste herlighed i Det celestiale Rige. Hvad vil det sige?
Det vil sige, at I vil indtræde i den nye og evige ægteskabspagt for tid og al evighed — en absolut betingelse for at opnå den højeste grad af herlighed i Det celestiale Rige. Det betyder, at I vil gifte jer indenfor kirken. Det betyder, at I vil gifte jer i Guds tempel.
Det er altsammen så ligetil. Herren har talt gennem sine tjenere. Vi får hele tiden vejledning om den vej, vi skal følge. Gud velsigne både jer, mine unge brødre og søstre, og os alle, at vi kan følge den vej, uanset hvad verden siger eller gør, at vi må holde fast ved jernstangen, at vi må være tro mod vores overbevisning, at vi må følge de standarder, Herren har sat for Kirken, at vi må gå på den lige vej og blive ophøjet til hans nærhed.
Døren er åben. Planen er her. Myndigheden og magten er her. Det er op til jer, hvis I lever i overensstemmelse med den plan, vil I være lykkelige, I vil have succes, I vil blive ophøjet i Det celestiale Rige sammen med alle dem af jeres kære, som er værdige.
Dette er min bøn for os alle og særligt for jer, I unge mennesker, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Biskop Vaughn J. Featherstone

Anden rådgiver i

Det præsiderende Biskopråd

Mine elskede unge venner, I har lige hørt fra en af de store, hellige profeter på jorden. Hvad vil I stille op med det, han har sagt til jer?
Siden jeg fik denne opgave, har jeg spurgt mig selv masser af gange: „Hvad ville Frelseren sige, hvis han var her og havde lejlighed til at tale til jer? Hvad ville han have, I skulle høre, og hvad ville han have, I skulle tage med herfra? Jeg har bedt meget, og jeg håber, at jeg må kunne give jer det, I skulle modtage.
Jeg tror, at Frelseren først og fremmest ville have, I skulle vide, at han har omsorg for jer, jeg tror, han ville have, at I skulle tage ved lære og få styrke fra ham, og at I skulle give jeres sjæl til ham.

Til Getsemane og tilbage

For lidt over et år siden var jeg i Mesa, Arizona, og der, ved en stavskonference havde jeg lejlighed til at interviewe en ung mand. Den unge mand havde begået en stor overtrædelse, og det var nødvendigt, at han blev interviewet af en general autoritet, før han tog på mission.
Det er nemlig sådan, at enhver, som har begået en større overtrædelse, og som skal på mission, skal interviewes af en general autoritet. Derfor interviewede jeg denne unge mand. Før jeg gjorde det, spurgte jeg stavspræsidenten: „Samtykker du i, at denne unge mand tager på mission?“ Og han svarede ja. Jeg spurgte så: „Anbefaler biskoppen ham fuldt ud?“ Og da han svarede ja, begyndte jeg interviewet.
Da jeg indledte interviewet, sagde jeg til ham: „Min kære unge ven, der må have været noget i dit liv, som er skyld i, at du skal have dette interview. Har du noget imod at fortælle mig, hvad det var? Jeg ønsker, du skal være helt ærlig og oprigtig mod mig.“
Han lo lidt og sagde så, at der ikke var noget, han ikke havde gjort. Jeg sagde: „Javel, lad mig da være mere nøjagtig, har du haft seksuelle forhold?“ Han svarede ret overlegent: „Ja, jeg sagde jo, at jeg havde prøvet alt.“
Jeg spurgte: „Hvor mange gange?“ Og han sagde sarkastisk: „Tror du, jeg har tal på dem?“ Og jeg sagde til ham: „Det vil jeg ønske, du har overfor Gud, hvis du ikke har det overfor mig.“
Jeg spurgte så: „Hvad med homoseksualitet?“ Han svarede igen: „Ja, jeg har fortalt dig, at jeg har prøvet alt.“ Jeg spurgte atter: „Narkotika?“ Han svarede: „Alt.“
Så sagde jeg: „Hvorfor tror du, du skal på mission?“ Han sagde: „Jeg skal på mission, fordi min patriarkalske velsignelse siger, at jeg skal på mission. Jeg har omvendt mig. Jeg gør ikke de ting mere. Jeg har ikke gjort dem i det sidste år. Jeg har efterlevet tiendeloven. Jeg har deltaget i møderne, og jeg har omvendt mig. Og jeg ved, at jeg skal på mission.
Jeg sagde: „Min kære unge ven, tror du virkelig, at vi kan sende dig ud i missionsmarken sammen med alle de gode, unge mænd, som aldrig har krænket moralens regler? Tror du virkelig, at vi kunne sende dig ud og have dig til at prale og skryde højt om de ting, du har gjort? Du har ikke omvendt dig. Du er bare holdt op med at gøre det. For vort vedkommende, kan vi simpelthen ikke tillade dig at tage ud i missionsmarken.“
Og så begyndte han at græde, og jeg tror, han græd i flere minutter. Endelig, da han var holdt op med at græde (og jeg sagde ikke et ord, mens han græd), sagde han: „Jeg tror, det er første gang, jeg har grædt, siden jeg var fem år gammel.“
Jeg sagde: „Hvis du bare havde grædt sådan den første gang, du blev fristet til at bryde den moralske standard, så ville du måske kunne tage på mission nu. Men det gør mig ondt, vi kan simpelthen ikke sende dig ud nu. Det er nødvendigt, at du først går til Getsemane og tilbage igen.
Når du een gang har været i Getsemane og forstår, hvad Frelseren led for de ting, du så overlegent lo ad og så sarkastisk reagerede overfor på mi-

ne spørgsmål, så vil du forstå, hvad omvendelse er.
Du har ikke omvendt dig, og jeg er overrasket over, at de har ordineret dig til ældste med det synderegister, du har. Forøvrigt er jeg ikke sikker på, at de ikke skulle have holdt kirkeret over dig."
„Men", sagde jeg, „de har ordineret dig, og alle disse ting er sket, og omvendelse er mulig. Find dig en pige og glem alt om en mission. Find dig en pige, og forhåbentlig vil hun gifte sig med dig. Men fortæl hende først om din fortid, for den er ikke særlig behagelig.
Efter du så er blevet gift og har fået børn, prøv så at tilbringe resten af dit liv med at bevise overfor Herren, at du har omvendt dig."
Han så op på mig og spurgte: „Er der ingen måde, hvorpå jeg kan komme på mission?" Jeg svarede: „Nej, ikke for øjeblikket, det gør mig ondt, men sådan er det bare. Jeg ønsker, du skal vide, at vi elsker dig og har omsorg for dig.
Engang vil du takke mig, fordi jeg fortalte dig, at du skal gå til Getsemane og tilbage." Vi tog afsked, og jeg er sikker på, at han syntes, at jeg var et af verdens grusomste mennesker, fordi jeg havde forment ham det, han havde ønsket sig.
Han havde fortalt sine venner, at han skulle på mission, og jeg havde berøvet ham denne store ting. Jeg sagde til stavspræsidenten og biskoppen, at de skulle tilbageholde hans missionærkaldelse, og at de skulle finde andre måder, hvorpå denne unge mand kunne aktiviseres. Derefter rejste jeg.
Omkring seks måneder senere var jeg igen i den samme menighed. Jeg husker, jeg talte om *Henry Byring lektierne* i Institut programmet. Da jeg var færdig, kom mange af de unge hen til mig, og jeg stod og trykkede hænder i flere minutter. Pludselig så jeg op, og jeg så den unge mand lige ud for mig.
Nu huskede jeg ham, og jeg huskede hans sarkasme, jeg huskede hans overlegenhed, jeg huskede, hvordan han lo og morede sig over disse ting. Alle disse tanker, hver lille del af dette interview, vendte tilbage til min hukommelse. Hvis jeg interviewede en af jer nu, og I oprigtigt havde omvendt jer, og jeg så jer igen om to eller tre uger, så ville jeg ikke tænke på interviewet.
Jeg ville ikke kunne huske det, for Herren siger: „Og jeg, Herren, kommer dem (deres synder) ikke mere i hu." (L&P 58:42) For dem, som har omvendt sig, tager han dem væk fra vore hjerter, og han tager dem væk fra ledernes hjerter.
Og han vil tage dem væk fra jeres hjerter. Men netop det, at denne unge mand ikke havde omvendt sig, tror jeg er grunden til, at jeg huskede, hver eneste lille detalje, som om det var sket for kun nogle få øjeblikke siden.
Da han kom hen til mig, bøjede jeg mig ned fra forhøjningen og trykkede hans hånd. Han fik tårer i øjnene, og de løb ned ad hans kinder, der var næsten en hellig glød i hans ansigt. Jeg sagde til ham: „Du har været der, ikke sandt?" Og han svarede grædende: „Jeg har været i Getsemane og er kommet tilbage, og jeg er mere taknemmelig over for dig, end jeg kan udtrykke. Mange tak for det, du har gjort for mig."
Jeg græd indvendig. Hvis det ikke havde været for Frelseren og for tilgivelsens mirakel, så ville denne unge mand have taget disse overtrædelser med sig ind i evigheden. Vi burde elske Frelseren. Vi burde tjene ham alene af den grund. Hvis I nu begår en alvorlig overtrædelse, ligesom denne unge mand, så kan I bebrejde jer selv det.
Men I kan også bebrejde jeres mor det, for hun har fejlet. I kan også bebrejde jeres far og biskoppen, såvel som stavspræsidenten, fordi hver eneste af dem har fejlet og svigtet jer, og de har alle ansvar over for jer.

Kirken nævner synden ved dens rette navn

Jeg er taknemmelig for kirken, fordi den nævner synden ved dens rette navn. Udenfor kirken, såvel i mit, som i jeres land, henviser de til „fri kærlighed". De taler om at „eksperimentere". Og de taler om „normal seksuel adfærd". De mener, at før-ægteskabelige seksuelle forbindelser er helt i orden, og at homoseksualitet er acceptabelt og normalt.
De taler om alle disse ting, nemlig pornografiske materialer. Det er ting, de kan proppe ind i jeres tanker. De siger, at dette er adfærd for et voksent menneske. Hvor er det latterligt, og hvor er det noget sludder!
Jesu Kristi Kirke kalder det stadig hor, og vi kalder det stadig homoseksualitet, og det er en alvorlig overtrædelse, som er lige stillet med hor. Og vi kalder det stadig utugt ligestillet med hor. Vi erklærer atter, at disse ting er virkelig alvorlige overtrædelser.
Vi taler også om narkotika, alkohol og tobak, og den, som nyder disse ting, viser en alvorlig brist i sin karakter.
Jeg kan godt lide den udtalelse, præsident Dallin Qaks fra Brigham Young universitetet kom med. Han sagde: „Sindet er ikke ligesom maven. Hvis vi spiser fordærvede ting, vil vi kaste det op igen. Systemet afviser det. Hvis vi fodrer sindet med affald, såsom pornografiske billeder, vovede historier og andre smudsige ting, så vil sindet katalogisere og opbevare dem, ligesom en computer.
De er der og kan genkaldes, når man ønsker det — og somme tider når man ikke ønsker det." (Speeches of the Year, Sept. 1973) Disse billeder og historier kommer tilbage i jeres tanker. Vi må gøre noget for at få kontrol over dette.

Vi har indflydelse på andre

Lad mig vejlede jer, som jeg tror, Frelseren ville have gjort det, hvis han var her. Vi må tage en beslutning èn gang for alle: Der er nogle ting, vi aldrig nogen sinde kan gøre. For eksempel må I aldrig ryge eller drikke spiritus. I sig selv tror jeg ikke, disse ting er så forfærdelige. Men jeg tror, at de kunne blive det.
For flere år siden hørte jeg præsident McKay fremsige et digt, og det vil jeg gerne dele med jer i dag. Han sagde:

„Det kommer ikke nogen ved,
hvad jeg drikker.
Jeg er ligeglad med, hvad naboen
tænker eller hvor mange love,
de vælger at følge.
Jeg siger til hele verden, at jeg vil
have lov til at tage mig et glas."
„Et menneskes frihed kan ikke
begrænses,
så han fik lov til at drikke i fred.
Han drak da på trods af lov og
mennesker,
og hoppede så ind i sin gamle
skramlekasse.

Han gav den gas og lod den trække
ud ad motorvejen — ud og ind.
Han tog svingene med 80 i timen,
med sløret blik og et fordrukkent grin.
Lidt efter prøvede han at passere en bil,
og der skete et sammenstød.
Et skrig — og lyden af glas, der splintrer,
og den anden bil med hjulene i vejret.
Der var omkring 15 km til den nærmeste by.
Manden kom fri, men hustruen sad fast,
og hun trægnte til hjælp fra den drukkenbolt,
som sad fortumlet i en drukken døs
og hørte skriget og så flammerne.
Men han var for langt ude til at kunne redde et liv
og hjælpe kvinden ud af bilen.
Ja, bilen brændte, og moderen dødeen ægtemand græd og ligeså barnet.
En drukkenbolt sad tilbage. Og så er der stadig nogen som siger:
Det kommer ikke nogen ved,
hvad jeg drikker."

Er det ikke tankevækkende? Man kan simpelthen ikke gøre noget, som ikke påvirker andre.

Forpligtelse

I må aldrig nogen sinde så meget som tænke på at bruge narkotika. I skulle også hellere opgive jeres liv end miste jeres dyd. Intimt kæleri er umoralsk og leder til tab af dyden.
Gør som Josef gjorde, da han blev fristet af Potifars kone. Han var en prægtig, ren og ædel ung mand — alt, hvad en ung kvinde kunne ønske sig af en virkelig åndelig, ung mand. Da hun fristede ham, sagde han: „Hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud."
(1. Mos. 39:9)

Det er let nok at være dydig,
når intet frister dig til at strejfe.
Når der hverken udenfor eller
indenfor er en syndens stemme,
som lokker din sjæl på afveje.
Men det er kun en negativ dyd,
indtil den er prøvet med ild.
For det liv, som er værdig til verdens ære,
kan modstå de selviske ønsker."

(Ella Wheeler Wilsox,
Poens of Sentiment, p. 11)

Om at gå sammen

Gå ikke ud parvis før I er seksten. Vi har den regel i vor familie. Jeg husker for år tilbage, da vore to ældste sønner kom til mig og fortalte, at de ønskede at invitere en pige ud, før de var seksten, og jeg sagde nej. Vor tredie søn kom også, men vi lod ham ikke gå ud med nogen, før han var seksten.
Vor fjerde søn kom aftenen før, han fyldte seksten og sagde: „Far, jeg har en aftale. Det er sådan, at pigerne har fået den mulighed, at de kan udvælge, hvem de gerne vil have med til skolebal, og der er altså en, der har valgt mig."
Jeg sagde: „Scott, hvornår er det?"
„Ja, det er aftenen før, jeg fylder seksten, men en dag kan da ikke gøre nogen forskel." Og jeg sagde: „Selvfølgelig kan èn dag ikke gøre nogen forskel, så du kan ikke komme med."
Og han gik ikke med.
På en eller anden måde kom han over det, og det var ikke en særlig vigtig ting i hans liv.
Bare jeg kunne forklare jer, hvor vigtigt det er, at man ikke går ud parvis, før man er seksten. Lad mig fortælle om en ung pige, hvis forældre kom til mig og sagde: „Vi vil lade vores datter gå ud med unge mænd. Det er tydeligt, at hun er mere moden, end de andre, så vi vil lade hende gå ud med de unge mænd.
Vi tror, hun kan klare det." Forældrene var ikke med to år senere, da den samme unge pige kom ind til mig og sagde: „Jeg skurer og skrubber mig, og jeg føler mig alligevel snavset. Jeg kan ikke blive ren. Kan du dog ikke hjælpe mig, præsident?"
Og jeg ønskede, at jeg kunne sige til de forældre: „Dette er jeres skyld — ikke blot hendes, I har jeres del i det."

Anstændighed og renhed

Som præsident Benson sagde: Lyt ikke til hård rock musik, denne uoriginale og uophørlige beat. Disse ting ødelægger jeres sind — eller sætter jer i hvert fald i en tilstand som gør, at I hverken kan sanse eller samle. Hold jer væk fra disse ting.
Og piger, vær sømmelige i jeres påklædning — gå ikke med mini skørter eller stramme, afslørende nederdele og kjoler. Hold jeres nederdele så lange, at I ikke er en fristelse for Det aronske Præstedømme.
Hvordan tør I friste kirkens Aronske Præstedømme? Det ville være en stor synd. Forstår I, vi ved godt, at grunden til, I går med korte skørter, er den, at I er rene af hjertet.
„Jeg gør alt det, jeg skal, hvilken betydning kan det så have?" Ved I hvad? Det har stor betydning. Vil I ikke nok være anstændige i jeres påklædning.
I unge mænd — for at I ikke skal tro, at vi kun skal tale til pigerne. Vi ved godt, at grunden til, at I af og til lader jeres hår vokse for langt, er den, at I er rene af hjertet. Men lad være med det. Lad ikke jeres hår vokse så langt, at I ligner piger — ikke på grund af forholdene rundt omkring, men fordi Herrens hellige profeter har sagt: „Lad os følge brødrenes eksempel, lad os klæde os, som de gør."
Vær anstændige.
Jeg interviewede en ung mand for ikke så længe siden. Han var homoseksuel, og han sagde: „Jeg har et problem, men ved du hvad? Når jeg går ned ad gaden, kan jeg udpege dem, som har det samme problem." Jeg spurgte: „Hvordan kan du det?" Og han svarede: „På samme måde: Jeg ser aldrig efter dem, som ikke har langt hår."
Jeg siger jer: Bare af den grund ville jeg aldrig have langt hår. Kan man egentlig ikke sige, at det er en synd? Dog ville jeg ikke tænke på det, brødre, selv om jeres hår nåede ned til skoene, og I tilhørte mit ward.
Jeg ville elske jer, have omsorg for jer og få jer til at føle jer betydningsfulde. For det aller vigtigste er renhed i hjertet. Men vil I tænke over det og tage hensyn til profetens ord? Hvis profeten har sagt det, er det så ikke nok, for at vi skulle følge det?

Søg efter det gode og undgå det onde

Mon vi ikke har behov for at bede? Lad os være fromme og bede hver morgen og aften, og virkelig bede. En eller anden har sagt: „Man kan ligeså godt bede til en stengud som at ofre en bøn af ord alene til den levende Gud."
Vælg gode venner, som har de samme, eller endog større og højere idealer end I selv. Gå ud sammen med de

unge, som tilhører Kirken. Spil ikke kort og tag ikke del i Satans spil. Hvis I ikke går hen til en klippe, vil I heller ikke falde ud over kanten.
Forbered jer til en mission. Kom regelmæssigt til jeres møder. Studèr skrifterne og arbejd i kirken. Tag del i så meget godt, at der ikke bliver tid til det dårlige. Styrk jeres familier og gør jeres hjem til fredens åndelige tilflugtssted.

Jeg er lige så ren og uskyldig . . .

For cirka otte måneder siden blev vores sidste søn gift. Kort tid før, sagde han: „Far jeg vil gerne tale med dig i studéreværelset." Jeg sagde: „Gerne, Ron." Så vi smuttede ind i studéreværelset (Sædvanligvis er det omvendt, nemlig at *jeg* tager *ham* med ind i studéreværelset, men denne gang *var* det uvæsentligt.
Da vi havde sat os ned, sagde han: „Far, jeg skal giftes om nogle få dage, og jeg syntes bare, at jeg ville fortælle dig, at jeg er lige så ren og uskyldig som den dag, jeg blev født."
Hvis I kunne have set ind i mit hjerte, så ville I have set, at det åbnede sig og græd af glæde. Sammenlignet med alle de ting, han nogensinde har gjort, er der intet, der kan sammenlignes med dette.
Kort tid efter var min anden søn ved at gøre sig parat til at blive gift. I april måned var vi på Brigham Young Universitetet i Provo. Vi gik over til Provo Templet mellem møderne.
Min anden søn og jeg talte sammen i nogle få minutter, ja, faktisk i et par timer. Da vi var ved at blive lidt mere alvorlige, sagde Dave til mig: „Du er lidt bekymret for mig, ikke sandt, Far?"
Jeg sagde: „Ærlig talt, Dave, når jeg ser to mennesker, der er forelskede, som du og Laura er, så er jeg virkelig bekymret. Men", sagde jeg, „hvordan går det?"
Han begyndte at græde og svarede: „Far, du behøver ikke at være bekymret for mig. Hvordan skulle jeg så meget som kunne røre hende? Jeg elsker hende så meget; at jeg aldrig kunne røre hende. Det er ikke engang en fristelse for mig. Jeg ville aldrig forulempe den pige."
Den aften, da jeg kom hjem og gik i seng, sov jeg ikke særlig godt, fordi det var sådan en stor ting i mit liv at have to sådanne sønner. Ja, giv æren til drengen, for han klarede den, ikke sandt — dem begge to. Og giv æren til moderen, for hun klarede den. Giv også æren til faderen, fordi han klarede den. Jeg ved ikke, om der kan komme en større velsignelse end den i mit liv.
Så for nylig, i juli, var vores tredie søn ved at gøre sig parat til at tage på mission. Da han stod ude i lufthavnen, var der mange venner, som stod rundt om ham. Mange af hans venner kom for at snakke lidt med Joe lige før, han skulle rejse.
Da tiden så nærmede sig, gav Joe sig lidt mere tid til sine slægtninge, og han gav dem hver et knus og et kys. Til sidst kom han hen til familien, og så var det tæt på. Han begyndte med den yngste og arbejdede sig opad.
Han kom til Scott, den fjerde broder, som kom lige efter ham selv i alder. Disse to drenge havde altid holdt sammen. Han gav Scott et kæmpeknus, og Scott lagde armen om ham, og tårerne løb ned ad deres kinder.
Scott sagde da til Joe; som var ved at være parat til at tage af sted: „Joe, jeg tror ikke, vi kommer til at se hinanden i fire år. Når du kommer tilbage, vil jeg have været på min mission i en kort tid." De elsker virkelig hinanden, og jeg tror, at det eneste, der kunne skulle dem ad i to år ekstra — ja som overhovedet kunne skille dem ad — er Jesu Kristi evangelium og Mesterens kaldelse.
Jeg ønsker, I skal vide, at en af de største ting, I kan gøre en dag er dette: Lige før I skal giftes, eller lige før I skal på mission, hvis I da kan (og det håber jeg), at I, lige for I skal i seng, vil sætte jer ned jeres mors og fars seng og sige: „Mor og far, jeg er så ren og uskyldig som den dag, jeg blev født." Og så skal I gå. Jeg kan love jer for, at de ikke i vil sove særlig godt, men det vil skyldes et taknemmeligt hjerte, idet de tænker på en søn eller datter, som er kommet en lang vej og aldrig har krænket moralens love.
Dette er Jesu Kristi kirke. Lænk jeres sjæl til ham. Følg hans profet og vær lydig mod hans råd.
Jeg elsker jer og bærer vidnesbyrd, som et højtideligt vidne, at der er en Gud i himmelen, som har omsorg for jer og elsker jer. Det betyder ikke noget, i hvilket hjørne af verden, I befinder jer. Han vil være det, og han vil være jeres stadige ledsager. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Broder Orla Rasmussen

I er en flok heldige, lykkelige unge mennesker. — Selvom I lever i en verden, der er rædselsfuld på mange måder, krig, ufred, utugt, tyverier, bedragerier, vold osv. hører næsten med til dagens orden eller rettere uorden . . . Men I er alligevel lykkelige og heldige, for I lever i en verden, — i en tid, hvor det bedste, lykkeligste og gladeste budskab er givet til verden.
Det sande evangelium er her på jorden, her hos os, hos dig og mig — her har vi alt, hvad vi på nogen måde kan forvente og forlange.
Vi har evangeliet i dets fylde, vi har en ledelse af Kirken, som styrer og leder efter Guds bud og love under direkte inspiration af vor himmelske Fader.
Ved I forøvrigt, at kun een ud af ca. 2.000 fødes som medlem af Kirken — hvor heldige, hvor lykkelige, hvor glade burde I ikke være . . . at I er denne ene ud af 2.000.

Ægteskab

Hvad er det vigtigste for jer unge i dag???
At leve et liv som gør Jer værdige til at komme tilbage til vor himmelske Faders nærhed — at finde Jer en anden ung — et medlem af Kirken, at blive viet til, for tid og al evighed, i et af Kirkens templer.
Ægteskabet, som De Sidste Dages Hellige betragter det, er blevet indstiftet af Gud, og bestemt til at være en evig forbindelse mellem kønnene . . . allerede i Bibelens 1. Mosebog, kapitel 2. vers 24 læser vi . . .
Ja, lige fra verdens begyndelse har Herren skabt ægteskabet som noget helligt, noget ukrænkeligt. Men . . . det er vor sag at leve, så vi er værdige til at indgå i Herrens tempel, og der blive viet for tid og al evighed.
Unge af i dag . . . et godt råd, givet af Kirkens patriark, af Eldred G. Smith: Dersom I ønsker garanti for at blive viet i templet, så søg Jeres omgangskreds, søg Jeres venner blandt dem, der lever efter evangeliet.
Han sagde ikke: blandt dem der er medlem af Kirken, men han sagde: blandt dem, der efterlever evangeliet.
Omgås dem, der har samme høje idealer, de samme høje mål, som I selv har.
Vær ikke bekymrede. der er, eller kommer også een til Jer.

Kirkens standarder giver vejledning og velsignelser

Lev efter Kirkens regler og standarder. Benyt jer af alle de muligheder og chancer, jeres Kirke giver jer . . . Synes du, at Kirkens regler er lidt for barnepigeagtige?
Ikke være alene to og to, gå i kjole af passende længde, gå med slips hver søndag. Alt dette er for at beskytte jer . . . dig . . . Hvis I ønsker at overtræde, kan vi ikke hindre Jer. Ønsker I at være umoralske, som de fleste unge her i Skandinavien er det, kan vi med alle regler og standarder ikke forhindre jer deri — men reglerne er en hjælp til alle I, som ønsker at leve et rent og uplettet liv, som ønsker at leve således, at I kan stilles for Herrens åsyn og indgå til Hans glæde — til et evigt liv med hele jeres familie, både dem, der er gået forud for jer, og dem der følger efter.
Husk på at mange, der ligesom I ikke ønskede at overtræde f. eks. moralens love — gjorde det alligevel, blot fordi de troede at netop de var stærke, de behøvede ikke at tage det så højtideligt med kjolelængde, for stramme benklæder, de mente ikke at tage skade af sex-film, læsning af underlødig litteratur, der ville ikke ske noget, fordi de var alene to og to, de var stærke, så stærke — troede de, men det ene førte det andet med sig.
Ganske vist findes der tilgivelse for overtrædelse, men alligevel følger det dem gennem hele livet.
Kirkens standarder er ikke givet for at ødelægge noget for jer, men blot som en håndsrækning . . . som en hjælp til jer, ikke fordi vi ikke stoler på jer, men for at hjælpe jer, at føre jer frelste gennem livet, at føre jer tilbage til vor himmelske Fader, rene og uplettede af al verdens ondskab.
Jeg sagde før: Benyt jer af alle de muligheder og chancer jeres Kirke giver jer . . . det er en sjov og dejlig tid at være ung i Kirken i. I Har så stor en medindflydelse som aldrig før — det er jer selv, der bestemmer, hvor rart og sjovt, I vil have det.
Det er jer selv, der fastsætter programmer, aktiviteter, og næsten alt hvad I vil foretage jer.
Det er jer selv, der bestemmer, hvor lærerige jeres klasser skal være, at I vil have det kæmpeudbytte, som tilbydes jer. Benytter I jer af det, bruger I jeres Biskoppens ungdomskomitê, jeres klassepræsidentskab osv. til at føre jeres/dine ideer frem, til at gøre jeres indflydelse gældende??? Ellers så gå hjem og gør det, det afhænger af dig selv . . .
Følte I noget særligt i går aftes, da vore unge var på det, vi kalder de skrå brædder, da de optrådte, følte I det krible, følte I hårene rejse sig. Lad mig fortælle jer, at vi er stolte, meget stolte af jer, stolte over det, I udfører, stolte over at have en ren og uplettet ungdom i Kirken. Bliv ved med at holde fanen højt, være rene, vær uplettede, hav rene tanker, hav høje idealer, hav høje mål.

Undgå afgrunden

Ved vore standardaftener stilles ofte spørgsmål, om hvor langt i må gå, på et eller andet område . . . Lad mig fortælle Jer en historie, jeg engang hørte:
En busejer søgte engang ny chauffør. Han fik 3 ansøgere ind til interview og stillede dem bl. a. følgende spørgsmål: Hvor tæt på afgrunden kan du køre?
Den første svarede: 80 cm.
Den anden var endnu skrappere: Jeg kan køre så tæt på, at jeg kan se ned i dybet.
Den tredie og sidste svarede: Jeg ved det ikke, jeg holder mig så langt derfra, som muligt og løber ingen unødig risiko.
Sådan er det også med evangeliet. Lad os holde os så langt væk fra det forkerte, som muligt, lad os ikke tage chancer, lad os holde os fra afgrundens rædsler og følgerne deraf.
Dette var et spørgsmål, som blev stillet på en af vore standardaftener —

har du standardaften i din gren eller ward — ellers bed dine ledere om det. Det er et tilbud til jer, til dig, til jer alle.
Hvad er bedre, hvad er skønnere end to unge, der hånd i hånd går rene og uplettede til Herrens tempel, for at blive viet for tid og evighed — for at stifte familie og opdrage deres børn i evangeliet . . . sammen at efterleve evangeliet, sammen at gå på den sti, der fører til vor himmelske Fader, til et evigt liv i fred og lykke.
Lev efter Kirkens regler og standarder, lev som gode Sidste Dages Hellige og belønningen venter jer her på jorden, og hos vor himmelske Fader, som jeg beder velsigne jer med det vigtigste af alt, nemlig modstandskraft mod verdens ondskab og fristelser i Jesu Kristi navn. Amen.

Søster Olga Haikonen

Det er en stor udfordring at være en ung sidste dages hellig i verden i dag. Satan arbejder med al kraft for at ødelægge og latterliggøre alt det, som er rent og godt, og han gør hvidt til sort og sort til hvidt.
Guds bud bliver af mange anset for at være gammeldags og latterlige, og man påstår, at mennesket tager skade af at leve rent og anstændigt. Unge mennesker bliver opfordret til at bryde med alle gamle fordomme og være frigjorte.
Voksne mennesker, som burde vise de unge et godt eksempel, leder dem i stedet for i fordærv. Verdens såkaldte frigjorthed kan ikke føre til andet end skyldfølelse, nervesvækkelse og fortvivlelse.

Forberedelse af os selv

Ældste Richard L. Evans har sagt: „Der findes ingen genvej til frelse, eller fremragende arbejde eller ophøjelse og heller ikke til fred og selvrespekt. Hvem du end er, hvor du end er: Lad ikke livet gå til spilde. Det er alt, hvad du har. Studer, lær, forbered dig, respekter og overhold loven, respekter dig selv.“ (Den danske Stjerne, oktober 1968)
Vor himmelske Fader har kaldet os til at komme til jorden i denne tid, og jeg tror, man venter noget af os. Vi må simpelthen være et lys for verden. Da vi blev døbt ind i kirken, påtog vi os Jesu Kristi navn. Vi valgte at følge ham og hjælpe vore medmennesker at finde vejen til livet.
Vi kan sige, at vi valgte at være anderledes, og det kræver mod at være anderledes i verden i dag.
Vi har alle fået en opgave at udføre her på jorden, og vi må blive ved med at arbejde og forberede os, så vi kan klare denne opgave. Der forlanges forberedelse for at få præstedømmet, til at gå på mission, til at blive viet i Herrens hus, til at blive lærer og leder i Kirken, og der forlanges forberedelse til at arve vor Faders rige.
Hvor vidunderligt er det ikke at kunne sige: „Ja, Herre, jeg er rede.“ Når vi ved med os selv, at vi gør ret, da fyldes vore hjerter med glæde — en glæde, som verden ikke kender.

Søg efter åndelig styrke

„Mennesket er til for at kunne nyde glæde“, siger Skriften. Og sand, varig glæde kan kun opnås ved at følge Guds love. Der findes ingen genvej til lykke og ophøjelse.
Det er sagt, at vi alle efterlader os spor på vor vurdering gennem livet, og at der altid er nogen, som følger efter i vort spor. Lad os føle ansvar for andre mennesker og leve sådan, at vore spor leder tilbage til vor himmelske Fader.
Præsident McKay sagde en gang: „Af hele min sjæl bønfalder jeg alle Kirkens medlemmer og alle andre alle vegne om at tænke mere på Evangeliet; mere på udvikling af Ånden i det og mere hellige sig tid til livets virkelige værdier, og mindre tid på de ting, som vil forgå.“ (Den danske Stjerne, oktober 1968)
Ja, alle medlemmer i kirken, både unge og ældre, trænger til stor åndelig styrke for at modstå verden og leve efter evangeliet. Vi trænger simpelthen til at „våge og bede“, vi trænger til at søge efter de oplevelser, som styrker os åndeligt og som giver os mod og styrke til at „være i verden, men ikke af verden“, så vi ikke svigter vor himmelske Fader, som stoler på os.
På Kristi spørgsmål, om hvem menneskene anså ham for at være, svarede Peter: „Du er Kristus, den levende Guds søn“, og Jesus sagde til ham: „Salig er du, Simon, Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.“ (Matt. 16:16-17)
Denne åndelige overbevisning kan ikke opnås på nogen anden måde. Den må åbenbares fra vor himmelske Fader gennem den Helligånd. Vi har behov for denne brændende overbevisning i vore hjerter, det er den, som får os til at forlade alt verdsligt og

give vore liv helt i Herrens tjeneste. Det er den åndelige overbevisning, som får os til at stå fast, når stormene raser og vor tro bliver prøvet.

Fremtiden skabes nu

I et af vore lektiehefter for piger står følgende smukke digt af Karen Slater, som måske kan vække os alle til eftertanke og se livet ud fra et videre perspektiv. Digtet handler om en pige, som gør sig sine tanker, men det passer lige så godt på drenge:
Her står:
Den pige jeg var, den person jeg er, og den kvinde, jeg vil blive, alle tre så afhængige af hinanden.
Den pige, jeg var —
Leende, sorgløs, ung (livet var et spil, jeg altid vandt).
Jeg var ikke bange for noget, elskede alt og stolede på alle.
Den person jeg er —
Stadig leende, knap så sorgløs, stadig ung og en vinder i livets spil, men jeg følger nu de voksnes regler.
Jeg passer på mig selv, elsker mange, stoler på nogle få, men er lykkelig og tilfreds med alt. Alt jeg trænger til, er tid til at vokse, udvikles, blive moden og opdrage alle „hvordan" og „hvorfor" inden i mig.
Den kvinde, jeg vil blive —
Leende, ung i hjertet og med en mening med livet, en som har vundet i livets spil gennem at spille efter Guds regler. En, som er bange for det onde, som elsker alt godt og stoler på Herren. Fyldt af den lykke, som et ægteskab beseglet med forjættelsens Helligånd indebærer, og velsignet med elskede børn sendt fra Gud.
Hvordan kan vi tre stå frem som en Guds uskyldige, ydmyge datter?
Jeg er i dag et resultat af, hvad jeg gjorde i går, og jeg bliver i morgen et resultat af, hvad jeg gør i dag.
Hvor mange gange kan jeg udskyde og stadig være uden skyld?
Hvor mange gange kan jeg ignorere en andens behov og blive ved med at være ydmyg?
Vågn op!
Morgendagens sølvskin kan kun ses efter tårer og efter at sorgens skyer er flygtet, en oprigtig angrende sjæls tårer — et sønderknust hjerte ved Kristi fødder.
Morgendagens sølvskin er kun for de modige, de stærke, de lydige, de sagtmodige, de ydmyge, dem uden skyld, dem der er fyldt af kærlighed.
Den kvinde, jeg vil blive er afhængig af den person, jeg er nu.
Hvor uretfærdigt at hendes frelse hviler på en, som er så stolt, så forfængelig, så bange, så svag.
Hvorfor skal hun lide for mine fejl?
Hvor forsigtig må jeg derfor ikke være, det er jo ikke blot min egen sjæl, jeg skal frelse fra fremtidens sorg.
det er også hendes, og den pige, jeg var.
Alle tre så afhængige af et træ, som bøjer sig for vinden.
Her står jeg:
Den pige, jeg var, den person, jeg er, og den kvinde, jeg vil blive.
Må hver ung mand og pige i kirken søge vejledning og styrke hos ham, som intet større ønske har, end at vi må få succes med vort liv og vende tilbage til evig glæde og udvikling hos vor himmelske Fader.
Og må vi, som er voksne, forstå vort ansvar og være den hjælp og det eksempel, som I trænger til.
Præsident Harold B. Lee sagde følgende ved generalkonferencen sidste efterår:
„Gud give, at enhver af os . . . må leve sådan, at alle dem, vi møder, og som ser os, kan se, ikke os, men det, som er guddommeligt og kommer fra Gud." (Den danske Stjerne, maj 1974)
Jeg er dybt taknemmelig for mit vidnesbyrd om, at dette er Kristi sande kirke på jorden, og at han selv leder den gennem sin profet i dag.
Jeg ved også, at vi alle er taknemmelige for at få lov til at være i nærheden af ham og de øvrige af kirkens ledere i disse dage.
Må Herren velsigne os alle til at blive stærkere og bedre efter denne store oplevelse, derom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Boyd K. Packer

af de tolvs Råd

Mine unge brødre og søstre, jeg regner det for et stort privilegium, at jeg er blevet bedt om at tale ved dette ungdomsmøde.
Da engelen Moroni besøgte profeten Joseph Smith i et loftsværelse i det lille hus, han boede i, kom Moroni tilbage tre gange på en nat og gav nøjagtigt det samme budskab.
Det tog hele natten, og da han var færdig med sine belæringer, hørte Joseph Smith hanen gale, og han forstod, at hele natten var gået med disse samtaler, den samme instruktion, givet tre gange.
Næste morgen gik han ud i marken for at arbejde sammen med sin fader. Hans fader kunne se, at han var svag, og han sendte ham hjem, idet han troede, han var syg. Da han var ved at kravle over et stengårde, besvimede han.
Og atter stod engelen der, og for fjerde gang gav denne præcis det samme budskab. Jeg tror, at I har bemærket — og det vil I blive ved med, efterhånden som mødet skrider frem — at der har været et hovedtema i instruktionerne.
Hver eneste taler gentager med sine egne ord det samme betydningsfulde budskab. Det i sig selv er et budskab. Det er meget vigtigt at forstå, at gentagelsen og læggen vægt på bestemte ting i talerne er af stor betydning og giver udtryk for den Almægtiges inspiration i hans omsorg for jer.
Jeg vil tale på engelsk. Enhver af jer vil kunne høre en oversættelse på jeres eget sprog. Jeg beder om, at Herrens ånd vil være til stede, og at jeg, og den, der skal oversætte, må have noget af tungemålet, så vi alle kan forstå hinanden gennem ånden.

Hvorfor skal man være moralsk ren?

Jeg vil gerne fortsætte instruktionerne i dette vigtige emne, og jeg vil især behandle en bestemt side af det.

Vi er blevet fortalt, at vi skal være moralsk rene, og jeg vil tale om emnet: „Hvorfor skal man være moralsk ren?“
Som ledere i kirken har vi stor omsorg for jer, vore unge mennesker i Skandinavien. I står overfor mange udfordringer og fristelser, måske flere end andre steder i verden.
Jeg står overfor emnet med den dybeste respekt. Det kan måske overraske nogen, for der er talt, sunget og leet mere af det end af noget andet. Bortset fra i kirken, bliver det næsten altid omtalt usømmeligt.
Jeg har til hensigt at bevare sømmeligheden for ikke at nedværdige det, mens jeg nu drister mig til at tale om dette fintfølende emne.
Unge mennesker, mit budskab har den største betydning for jer, for det omhandler jeres fremtidige lykke. Nogle af de ting, som jeg vil sige til jer, vil måske være nye for jer, hvis I ikke læser i skriften.

Guds plan

I begyndelsen, før I blev født til denne jord, levede I sammen med vor himmelske Fader. Han er virkelig. Han lever. Der er mennesker, som lever på denne jord, som er vidne til hans eksistens. Der er nogle, som fra denne talerstol bærer vidnesbyrd om hans eksistens. I har hørt på Herrens tjenere, mens de har gjort det ved denne konference.
Han kendte jer der (i forudtilværelsen). Fordi han elskede jer, bekymrede han sig om jeres lykke og evige udvikling. Han ønskede, at I skulle være i stand til at kunne vælge frit og til at kunne vokse i kraft af det rette valg. Han ønskede, at I skulle blive, som han er.
For at opnå det, var det nødvendigt for os at forlade hans nærhed, noget i retning af at rejse hjemmefra for at gå i skole. Der blev fremlagt en plan, og enhver samtykkede i at forlade vor himmelske Faders nærhed for at kunne opnå erfaringer i det dødelige liv.
To store ting ventede os, da vi kom ind i denne verden. For det første, vi skulle modtage et dødeligt legeme, skabt i Guds billede. Med det, under rimelig kontrol, kan vi opnå evigt liv og lykke. For det andet, vi ville blive prøvet på en sådan måde, at vi kunne vokse i styrke og åndelig kraft.
Det første formål er vidunderligt, vigtigt, for dette legeme, som er givet os, vil opstå og vil tjene os i al evighed.

Evnen til at skabe

På grund af den plan, som blev accepteret, blev Adam og Eva sendt til jorden som vore første forældre. De skulle berede fysiske legemer til de første ånder, som skulle komme frem i det dødelige liv.
Der var i vore legemer beredt, og dette er helligt, en evne til at skabe. Så at sige et lys, som har den evne at kunne tænde andre lys. Denne gave skal kunne bruges i ægteskabets hellige forbund. Ved brugen af denne evne til at skabe, kan et dødeligt legeme blive undfanget, og en ånd kan tage det i besiddelse — og en ny sjæl bliver født til dette liv.
Denne evne er god. Den kan skabe og opretholde et familieliv, og det er i familielivet vi finder grundlaget for lykke.
Den gives i realiteten til enhver, som fødes i dette dødelige liv. Jeg gentager: Det er en hellig og betydningsfuld evne, og jeg siger igen, mine unge venner: At det er en god evne.
I, som er teen-agere, har, ligesom enhver søn og datter af Adam og Eva, denne evne i jer.
Evnen til at skabe, eller vi kan sige til forening, er ikke blot en tilfældig del af planen, den er en grundlæggende del af den. Uden den, kunne planen ikke føres ud i livet. Misbrug af den, kan måske ødelægge den.

En kilde til lykke

Meget af den lykke, som kan komme til os i dette liv, vil afhænge af, hvordan vi bruger denne hellige evne til at skabe. Den kendsgerning, at I unge mænd kan blive fædre, og I unge piger kan blive mødre, er af den yderste vigtighed for jer.
Eftersom denne evne udvikles i jer, vil den tilskynde jer til at lede efter en partner, og den vil få jer til at elske og ære vedkommende. Jeg gentager: Denne evne til at tage del i skabelsen af liv er hellig.
En skønne dag kan I have jeres egen familie. I kraft af denne evne, kan I indbyde små børn til at leve sammen med jer — små drenge og små piger, som vil være jeres egne, og som på en måde er skabt i jeres eget billede. I kan etablere et hjem, som vil være et sted med kraft, indflydelse og muligheder. Dette indebærer et stort ansvar.

Stærke ønsker og drifter

Denne skabelsesevne medfører stærke ønsker og drifter. I har allerede følt dem, i og med, at I har forandret jeres indstilling og interesser. Når I kommer i teen-årene, bliver en dreng eller pige næsten pludselig noget nyt og intenst spændende.
I kan se forandringen både på jeres egen krop og på andres. I vil opleve den første hvisken af fysisk begær.
Det var nødvendigt, at denne evne eller kraft til at skabe har mindst to formål. For det første, må den være stærk, og for det andet, må den være mere eller mindre konstant. Denne kraft må være stærk, for de fleste mænd søger uvilkårligt efter eventyr. Hvis det ikke var for disse følelsers uimodståelige krav, ville mænd være uvillige til at acceptere det ansvar, der følger af at opretholde et hjem og en familie. Kraften må også være konstant, for at den kan være det bindende i familielivet.
I er naturligvis gamle nok til at se jer omkring i dyreriget, og I vil snart finde ud af, at denne evne til at skabe er en flygtig ting, hvor den kun kommer til udtryk på visse tider, er der ikke noget familieliv.

En Guds gave

Det er gennem denne kraft, livet fortsætter. En verden fuld af prøvelser, frygt og skuffelser kan forandres til et kongerige af håb, glæde og lykke. Hver gang et barn fødes, er det ligesom om verden fornyes i uskyld.
Jeg vil igen sige til I unge mennesker, at den kraft, som er i jer, er god. Den er en gave fra Gud, vor Fader. I dens retfærdige udøvelse kommer vi, som på ingen andre måder, nærmere til ham. Vi kan, i en lille målestok, have det, som vor himmelske Fader har, når han leder os, hans børn. Ingen større prøvetid kan man forestille sig.

Helligt ægteskab

Er det da så mærkeligt, at ægteskabet indenfor kirken er så helligt og betydningsfuldt?

Kan I forstå, hvorfor ægteskabet, som frigør denne evne til at skabe til jert brug, må være det bedst planlagte, det mest alvorligt overvejede skridt i vort liv. Mon vi synes, det er mærkeligt, at Herren har befalet, at der skal bygges templer med det formål at udføre vielsesceremonier?

Vi håber, at alle I unge mennesker fra Skandinavien vil have det ønske at blive viet i templet. Jeg opfordrer jer til at planlægge det tidligt, så at I, når dagen kommer, sammen med jeres partner kan tage til Schweiz eller til London eller til et af de andre templer for at blive viet dèr for tid og al evighed.

Satans teknik

Der er andre ting, jeg vil fortælle jer som en advarsel. I begyndelsen var der en enkelt af os, som gjorde oprør overfor vor himmelske Faders plan. Han svor på at ville forstyrre og ødelægge planen. Han blev forment at have et dødeligt legeme og blev kastet ud, for altid udelukket fra at skabe sig sit eget fysiske kongerige. Han blev satanisk jaloux.

Han ved, at denne kraft til at skabe, ikke blot er en tilfældig del af planen, men at den er nøglen til den. Han ved, at hvis han kan lokke jer til at bruge denne kraft før tiden eller at misbruge den på nogen måde, kan I meget vel miste jeres muligheder for evig fremgang.

Han er et virkeligt væsen fra den usynlige verden. Han har stor magt. Han vil bruge den til at overtale jer til at overtræde de love, som er sat for at beskytte den hellige evne til at skabe. Tidligere var han for listig til åbent at stille os overfor opfordringen til at være umoralske. Meget hellere ville han snigende og uhørligt friste både unge og ældre til at tænke løsagtigt på disse hellige evner til at skabe, og til at bringe det, som er helligt og vidunderligt, ned et vulgært eller tarveligt plan.

Han har han ændret taktik. Få steder i verden er det så tydeligt, som her i Skandinavien. Han fremstiller det blot som et behov, der skal tilfredsstilles. Han fortæller, undertiden gennem skolerne, at der ingen ansvar er forbundet med at bruge denne evne eller kraft. Han vil sige dig, at fornøjelse er dens eneste formål.

Hans djævelske invitationer ses på plakatsøjler. De er indlagt i vittigheder og skrevet i sange, og somme tider er de, som nævnt, også forbundet med musikken. De bliver spillet i fjernsynet og på teatret. De vil stirre på dig fra aviser og ugeblade.

Der er blade, det ved I godt, for det averteres åbent, som indeholder pornografi, onde perversioner og tilskyndelse til at pervertere og misbruge denne helligt kraft. I vokser op i et samfund, hvor I hele tiden inviteres til at pille ved denne hellige kraft.

Misbrug aldrig disse hellige kræfter

Jeg vil gerne give jer et råd, og jeg ønsker, at I skal huske disse ord: Lad overhovedet ingen røre jer, ingen! Den, som fortæller jer noget andet, prøver kun på at få jer til at gøre det samme som dem. Vi lærer jer, at I skal bevare jeres uskyld; Vend jer væk fra dem, som forsøger at overtale jer til at eksperimentere med disse livgivende kræfter.

At denne accepteres overtalt i dag, er ikke nok! At begge parter er enige i at tilfredsstille deres trang, er ikke nok! At lade som om det er et normalt udtryk for hengivenhed er ikke nok til at gøre det rigtigt.

Den eneste retfærdige brug af denne hellige kraft finder sted i ægteskabet; misbrug aldrig disse hellige kræfter.

Ugudelighed har aldrig været lykke

Nu, mine unge venner, må jeg fortælle jer ærligt og redeligt, at Gud på et sprog, som ikke er til at misforstå, har sagt, at elendighed og sorg vil være følgen af krænkelse af kyskhedens love.

„Ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10). Disse love blev givet for at vejlede hans børn i brugen af denne gave.

Han er ikke ond og hævngerrig, fordi man straffes for at bryde moralens love. Lovene eksisterer i kraft af sig selv. Kronet herlighed venter jer, hvis I lever værdigt. Tabet af kronen kan meget vel være straf nok. Ofte, meget ofte, straffes vi lige så meget af vore synder, som vi bliver det på grund af dem.

Jeg er sikker på, at der blandt jer, som er mine tilhørere, er mere end en ung, som allerede er faldet i overtrædelse. Jeg er sikker på, at nogle af I unge mennesker, som ikke har haft det til hensigt, dog allerede har misbrugt denne kraft, drevet og lokket dertil af fristelser.

En stor rensende kraft

Jeg gentager, hvad Biskop Featherstone sagde, at der er en stor, rensende kraft. Vid, at I kan blive rene. Hvis I er udenfor kirken, repræsenterer dåbspagten i sig selv, blandt andet en tvætning og renselse.

For jer, som er i kirken, er der en udvej, ikke helt smertefrit, men dog mulig. I kan stå rene og pletfri for ham. Skyldfølelsen vil være væk, og I kan have fred i sindet. Gå til jeres biskop eller grenspræsident. Han har nøglerne til denne rensende kraft. Gå til ham og få en samtale med ham, og gør så, hvad han siger, så kan I blive rene.

Glæden ved en familie

I vil da en dag kende det fulde og retfærdige udtryk for disse kræfter samt glæden og lykken, som kan være i et retfærdigt familieliv. Til sin tid, og i ægteskabspagtens bånd kan I hengive jer til disse hellige udtryk for kærlighed, der som sin opfyldelse i selve det at skabe liv.

En dag vil I holde en lille dreng eller en lille pige i jeres arme, og I vil vide, at I to sammen med vor himmelske Fader har haft del i livets skabelse.

På grund af de dette lille barn tilhører jer, vil I komme til at elske en anden højere, end I elsker jer selv. Denne oplevelse kan, såvidt jeg ved, kun komme, når man får sine egne børn eller måske ved at opdrage børn, som er født af andre, men alligevel optaget i familiepagten.

Nogle af jer vil måske ikke opleve ægteskabspagtens velsignelser. Beskyt alligevel den hellige kraft til at skabe, for der findes en stor kompensation, som meget vel kan blive jer til del.

Gennem det at elske en anden mere, end man elsker sig selv, bliver man en sand kristen. Da vil I vide, som kun få ved det, hvad ordet *Fader* betyder, når det nævnes i Skriften.

I vil da føle noget af det samme kærlighed og omsorg, som han har for os. Det skulle have stor betydning, at på

trods af alle de titler, der udtrykker respekt, ære og hengivenhed, som kunne gives ham — vi har så mange titler i kirken: Diakon, lærer, præst, ældste, halvfjerds, højpræst, apostel, profet — men når man henvender sig til Den Højeste når man henvender sig til Gud selv, som er den højeste af alle, så har han valgt at blive tiltalt ganske enkelt som Fader.

Beskyt denne evne til at skabe

Beskyt og værn jeres gave. Jeres øjeblikkelige lykke er på spil.
Evigt familieliv, som nu kan findes i jeres forventning og drømme, kan opnås, fordi vor himmelske Fader har udgydt denne udvalgte gave over jer, nemlig evnen til at skabe. Den er den virkelige nøgle til lykke. Hold denne gave hellig og ren. Brug den kun som Herren har foreskrevet.
Mine venner, der kan findes megen glæde og lykke i livet. Det kan jeg bevidne. Jeg ser jer for mig, med en partner, som I elsker, og som elsker jer.
Jeg ser jer for mig ved alteret, når I bliver viet og indgår de hellige pagter. Jeg ser jer for mig i et hjem, hvor kærligheden har nået sin fuldkommenhed, og jeg ser jer for mig med små børn omkring jer, og jeg ser jeres kærlighed vokse med dem.
Jeg kan ikke indramme dette billede. Jeg ville heller ikke, selvom jeg kunne, for det har ingen grænser. Jeres lykke vil ikke have ende, hvis I adlyder disse love. Jeg nedbeder Guds velsignelse over jer, vores ungdom. Må vor himmelske Fader beskytte jer og velsigne jer, at I ved udtrykket af disse gaver kan komme ham nær. Han lever. Han er vor Fader. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre! Det er en sand inspiration at se disse sæder besat af interesserede, venlige, dejlige mennesker. Jeg ville ønske, at vi ikke behøvede at have oversættere, jeg kendte alle sprogene, så jeg kunne tale til jer fra hjertet, sådan som jeg føler det nu, i stedet for sådan som jeg følte for flere uger siden, da jeg ikke kendte jer, ikke kunne se jer og ikke kunne føle jeres ånd.
Da jeg var i Rotary klubben for mange år siden, prøvede de at udforme et internationalt sprog. Tilsyneladende blev det ikke grundfæstet godt nok. Jeg vil sige til oversætterne, at jeg vil tale langsomt, så I kan oversætte samtidig, hellere end at I bruger det, I allerede har på tryk foran jer.
Hvad I har hørt i aften, mine unge brødre og søstre, er evangelisk sandhed. Jeg hørte ikke præsident Bensons tale, heller ikke den første broder, Vaughn Featherstones tale, men det, jeg har hørt, var sandhed, sådan som Herren ville give det til jer.
Jeg kan forestille mig, at hvis han stod på Oliebjerget og talte til jer af hjertet, og I alle var samlede omkring ham, så ville han have sagt de fleste af de ting, som er blevet sagt af disse brødre i aften.
Han ville måske have sagt dem smukkere, end nogen af os kan udtrykke os. Han ville måske have inspireret os med større dybder, men han ville have sagt de samme ting. Hvis han havde været i en båd ud for Galilæa søens bred og han havde set denne mængde af dejlige, unge mennesker komme ham i møde, så er jeg sikker på, at han ville have betjent dem lige som disse gode mænd og kvinder har gjort det, fordi det er sandheden, og ingen kan drage sandheden i tvivl.

Tolerèr ikke det onde

Vi har virkelig, sådan som det er blevet sagt, utallige mennesker i verden i dag, som prøver at ødelægge det program, Herren har givet os, og de skriver i mange artikler, i ugeblade og aviser.
De skriver sære ting, som næsten slår os over ende i begyndelsen, indtil vi har hørt det så mange gange, at vi på en måde bliver vant til det. Somme tider accepterer vi det. Alexander Pope, den engelske digter skrev:

> Lasten er et uhyre med skrækkelig magt.
> For at kunne hade den, må man se den.
> Dog ser man den for ofte, bliver man vant til den.
> Først tåler vi den, så beklager vi den, og så tager vi den til os.
> (An Essay on Man)

Sådan er menneskene. Sådan er de unge mænd, de unge piger og de ældre mennesker. Først afskyr vi den, så lytter vi, og så tager vi den til os. Sådan er livet.

Tag en beslutning

Som brødrene og søstrene har sagt, så vi kunne styre vort liv, må vi kunne kontrollere det. Vi må bestemme os, mens vi har vor forstands fulde brug, mens vi kan tænkte klart, når der ikke er nogen fristelser, og når der ikke er noget, der påvirker os mod vor vilje.
Vi må tage den beslutning at: „Uanset hvad der sker — hvilken fristelse eller hvilken forandring af standarderne, der foreslås, så vil jeg ikke lade mig rokke."
Jeg tror, det var i dag, at en eller anden henviste til en historie, jeg fortalte, da jeg talte til de unge præstedømmebærere ved generalkonferencen i april. Jeg vil gerne illustrere det, jeg lige har sagt ved at fortælle denne lille historie igen.
„Når jeg så var ude alene, enten for at malke køerne eller for at stakke hø, havde jeg tid til at tænke. Jeg grublede over det, og tog så denne beslutning: Jeg, Spencer Kimball, vil aldrig så meget som smage på nogen form for spiritus. Jeg, Spencer Kimball, vil aldrig røre tobak. Jeg vil aldrig drikke kaffe eller te. Ikke fordi jeg kan forklare, hvorfor jeg ikke bør gøre det, men fordi Herren har sagt, at jeg ikke skal!"
Han har sagt, at disse ting er afskyelige. Det er der også mange andre

ting, der er — og de er ikke omtalt i visdomsordet. Men jeg tog min beslutning.
Det er det, jeg gerne vil fremhæve. Jeg tog min beslutning, da jeg var dreng: „Jeg vil aldrig røre disse ting.“ Og derfor, fordi jeg havde taget min beslutning, var det nemt at følge den, og jeg veg ikke fra den.
Der kom mange fristelser, men jeg undersøgte dem ikke en gang. Jeg standsede ikke op og bedømte dem og sagde: „Nå, skal jeg, eller skal jeg ikke?“ Jeg sagde altid til mig selv: „Jeg har besluttet mig til, at jeg ikke vil. Derfor gør jeg det ikke.“
Jeg er noget ældre, end nogen af I andre, som er til stede her i aften, og jeg vil sige, at jeg begynder snart på et nyt år, og jeg har aldrig smagt te, kaffe, tobak, spiritus af nogen art eller narkotiske midler.
Det kan lyde meget overlegent og pralende for jer, men jeg vil blot drage denne slutning: At hvis hver eneste dreng og pige, når de begynder at blive lidt mere modne og lidt mere uafhængige af deres venner og deres familie — hvis de da vil tage den beslutning: „Jeg vil ikke vige“, så er det lige meget, hvilken fristelse, der kommer, for: „Jeg har taget min beslutning. Det er afgjort.“

At spilde tiden

Ville det ikke være at spilde meget af vor tid, hvis vi hver søndag skulle til at tænke: „Skal jeg, eller skal jeg ikke gå til nadvermøde?“ „Skal jeg, eller skal jeg ikke gå til primary, til søndagsskole?“ Hvilket tidsspild. Men hvis vi en gang for alle har taget vor beslutning: „Jeg går til nadvermøde hver søndag.“ „Jeg deltager i familiehjemmeaften hver mandag.“ „Jeg beder oprigtigt hver aften“, så vil vi have sparet en masse tid og vundet større værdighed.
Og sådan er det hele vejen igennem. Når som helst vi læser noget underlødigt, skulle vi hellere have afvist det fra begyndelsen.
Vi ved, at hvis vi bare bliver ved med at tolerere det, så kommer dagen, hvor vi tager det til os.
Så vi skal tage vor beslutning: „Jeg vil følge denne sti. Disse ting vil jeg gøre, disse ting vil jeg ikke gøre.“ Så behøver vi ikke at kæmpe mod os selv og spilde vor tid.

Det samme gælder på det moralske område, som talerne har handlet om her i aften. Hvis hver pige og hver dreng tager beslutning allerede, når de er 12, 13, 14 eller 15 år gamle, om at de vil følge dette program: „Jeg er selv herre over min skæbne. Jeg er den, som bestemmer, hvor jeg skal hen, og hvordan jeg skal komme der.“ Så er bestemmelsen taget, og det er afgjort fra da af, og når fristelserne kommer, fejer vi dem bare til side.

Josef i Egypten

Jeg tror, at det måske var det, Josef gjorde. Jeg tror, at Josef, længe før han kom til Potifars palads, havde taget den beslutning: „Jeg vil ikke give efter for nogen fristelse. Jeg er en normal ung mand, jeg har normale ønsker og drifter, men jeg vil ikke give efter på noget tidspunkt af mit liv.“
Jeg tror, at han måske tog sin beslutning, da han lå ensom og forladt på bunden af den dybe brønd, som han ikke kunne komme op af, dengang hans brødre havde forladt og svigtet ham.
Jeg tror, at han på den lange rejse til Egypten, som sandsynligvis foregik på kamelryg, af og til tænkte på sine brødre, som havde solgt ham for tredive stykker sølv. Og så tænkte han sandsynligvis: „Det er et ondt land dernede. Måske kender de ikke til de ting vi gør her i Palastina. Måske har de ikke haft profeter i Egypten.
Jeg vil følge denne sti, og intet skal afskrække mig.“ Og derfor var han, da han kom til Egypten og pengene havde skiftet hænder, og han blev slave og derefter herre på grund af sin dytighed, i stand til at klare den situation.
Og da så denne kvinde, som var tiltrækkende og smuk, og som, formoder jeg, havde alle de forskønnende ting, en nation kunne give hende, og som havde alt det guld, juveler og ting, som kunne tiltrække mennesker — da hun gjorde tilnærmelser til denne unge mand, sagde han nej.
Han sagde: „Jeg tog min beslutning for lang tid siden, da jeg havde magt over kræfterne i mig, og jeg vil ikke vige fra den vej nu.“ Og han gav ikke efter, selv om hun blev ved med at drille og friste ham, sådan som en smuk kvinde kan gøre og ofte gør det.
Han prøvede at komme væk, men hun havde magten, hun var Potifars hustru, Potifar, som var Josefs herre.
Men Josef måtte alligevel handle, som han gjorde, skønt han nok må have kendt reglerne. At, dersom han ikke gav efter, måtte gå i fængsel og vansmægte i det mørke fangehul. Jeg tror, han må have vidst dette, for der var andre, som havde måttet vandre den vej før ham.
Men når hun fristede ham med al sin kvindelist, sagde han: „Nej, jeg tog min beslutning for længe siden, at jeg vil følge stien, den rigtige sti, og jeg vil ikke give efter.“
Og derfor kom han i fængsel. Jeg tror, at fængslet var som et skønt palads for ham, fordi han var der uskyldig. Han havde ikke bedrevet hor, selv om han var blevet fristet. Han forblev tro mod sin beslutning, og han gav ikke efter.
Og derfor tror jeg ikke, at fængslet var et fængsel for ham. Det var et sted, hvor han kunne have behagelige tanker, fordi han vidste, at han havde fulgt stien og gjort det rigtige.

Et udtryk for kærlighed

Mine brødre og søstre, det, I har hørt, er sandt. Og det er blevet givet til jer i veltalenhed. Jeg ville ønske, I alle havde kopier af, hvad der er blevet sagt. I har det alle i jeres sind og jeres hjerter, og jeg håber, at I, når I går i seng i aften, da vil sige: „Tak, Fader, for det privilegium, jeg har haft i dag til at høre din kirkes ledere, og tak for de ting, de har fortalt mig.
Hjælp mig nu, himmelske Fader. Hjælp mig til at tage beslutning om, at jeg ubrydeligt vil holde det løfte: „Jeg vil aldrig, aldrig give efter for de hæslige ting, som er blevet omtalt her i aften.“
Vi elsker jer. I er vidunderlige, I er pragtfulde. Vi elsker jer, brødre og søstre, og Herren elsker jer. Når jeg tænker på, hvordan jeg føler overfor jer, må jeg tænke: „Det jeg føler er intet i sammenligning med det, Herren føler.“
Og hvor meget elsker han jer ikke, og hvor bedrøvet må han ikke blive, når en af jer har givet efter for de hæslige ting. I ved, hvad der er rigtigt og forkert.

Der er ikke nogen i dette rum, som behøver at få forklaret, hvad der er forkert. I ved det alle sammen. I er alle blevet døbt. I har alle modtaget den Helligånd. Helligånden fortalte jer lige fra begyndelsen, hvad der er forkert.
Så det eneste, I behøver at gøre, er at rådfore jer med jeres samvittighed, og så vil I vide det — I vil føle, at det er forkert, eller I vil føle, at det er rigtigt. Og Gud vil velsigne jer.
Jeg siger igen, vi er stolte af jer. Vi elsker jer, og vi beder vor himmelske Fader om at fortsætte med at velsigne jer, således at I, når tiden nærmer sig, for jeres ægteskab, vil rejse til London eller Zollikofen eller til et andet tempel, selv om det skulle koste jer mange penge og store ofre.
Ja, selv om I skulle rejse afsted uden en vielsesring, uden en brudekjole eller uden mange andre ting, som f. eks. en reception, så er templet det vigtigste.
Tempelægteskab sammen med et liv, der leves passende for templet, giver livet mening for jer. Hvis I så til stadighed efterlever budene, kan livet blive herliggjort for jer.
Nu vil jeg bede Herren velsigne hver eneste af jer, så at I, hvis I har nogen svagheder, vil kunne overvinde dem ved hans hjælp, og at I, hvis I ikke har nogen svagheder, da aldrig må få nogen.
Hold jer rene og uplettede af verden. Det er hans ønske, det er mit håb, det er alle disse brødres håb. Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer, jeg ved, det er sandt, og at disse anskuelser er sande. De er ikke en eller anden utilregnelig persons mærkelige ideer. De er rigtige. Gud velsigne jer. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Bruce R. McConkie

af De tolvs Råd

Jeg er taknemmelig for det privilegium at tale til Kirkens ledere i de nordiske lande.

Herrens udsendinge

I Herrens øjne er I de mest betydningsfulde mennesker i disse lande. Han har kaldet jer med profetiens ånd og har betroet jer at udføre hans arbejde her i denne del af vingården.
I er Herrens udsendinge. I repræsenterer ham og er hans stedfortrædere i det, at I tjener for at frelse dem, som I præsiderer over, og som I er blevet udsendt til. Om jer har han sagt: „I går Herrens ærinde, og alt hvad I gør efter Herrens vilje, er Herrens gerning." (se L&P 64:29)
Det er med jer, som det var med Jesus, da han sagde til Maria og Josef: „Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders gerning." (Lukas 2:49) I er ledere og bestyrere af Herrens arbejde på jeres forskellige ansvarlige områder, og det er det største og herligste arbejde på jorden, et arbejde, som er beregnet på, at I skal bruge al jeres styrke, energi og evner. De, som udfører Herrens arbejde, modtager Herrens løn, endog evigt liv i hans rige.

At opbygge Kirken over hele verden

Som medlemmer af kirken og Guds Rige på jorden har vi „satset alt på Kristus". Vi har taget hans åg på os. Vi har indgået en højtidelig pagt i dåbens vande om at ville tjene ham og holde hans bud. Hos os, som Paulus udtrykte det, „er der ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde, thi alle er èn i Kristus Jesus". Vi er ikke længere delt i klasser. Racemæssige og nationale skranker er brudt ned af Evangeliets overbevisende magt. Vi tilhører alle Kristus og er „arvinger i kraft af forjættelse". (Se Gal. 3:26-29)
Men vi er dog blevet født i forskellige nationer, og vi er blevet opdraget i overensstemmelse med de skikke, der er gældende der. Må jeg sige, at Herrens styrelse er i alt dette. Der er ikke blevet overladt noget til tilfældighederne. Det er ikke tilfældigheder, men forsynet, som har gjort os til Kristi tjenere her blandt disse nordiske landes udvalgte og begunstigede folk.
Det er virkelig sandt — igen sagt med Paulus' ord, at Gud „lod alle folk nedstamme fra èt menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade, og at han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem". (Ap. Gern. 17:26)
Det er også sandt, at han har spredt sit udvalgte Israel blandt nationerne. Han har sendt sine forudordinerede tjerne til jorden gennem Jakobs slægtslinie.
Og han har givet dem det ansvar at være lys og ledere for deres landsmænd. Som Alma sagde: „Herren forunder ethvert folk at blive belært om sit ord af dem, som tilhører deres eget folk og sprog, ja, alt det, som han i sin visdom anser tjenligt for dem at have." (Alma 29:8)
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en kirke for hele verden. Evangeliet er for alle mennesker overalt. Enhver sjæl er værdifuld i Herrens øjne. Det er hans vilje, at alle skal omvende sig og tjene ham og blive frelst i hans evige rige.
I de første dage af denne uddeling samlede Herren, af nødvendighed, sine hellige på Det amerikanske Fastland, for at de kunne blive bevaret og styrkede. Grundvolden til den fremtidige verdenskirke blev lagt der.
I vore fædres dage var vi i tal få, og Herren samlede os i udvalgte områder for at uddanne os til vor verdensomspændende mission. Disse forberedelsens dage er nu bag os. Der er nu givet befaling om at gå ud i al verden og opbygge riget i enhver nation og blandt ethvert folk.
I vore dage er vi kaldet til at modtage evangeliet, til at slutte os til de hellige og til at blive i det land, hvor vi hører til. I vore dage er vi kaldet til at opbygge riget ud til jordens ender, så at vi kan opfylde den åbenbaring, som siger, at når Herren kommer, vil han finde „Guds Lams kirke overalt på jorden".
I de dage vil de hellige være „ringe i

antal sammenlignet med de onde magter, men de vil, ikke desto mindre være etablerede blandt alle nationer, tungemål og folk". (Se 1. Nephi 14: 11-12)

Og I kan være sikre på, at når disse hellige er vel etablerede, som de da vil være, i alle dele af verden, vil de være organiserede i Zions stave. Disse stave vil da være indsamlingssteder for de retfærdige i de forskellige lande.

Jeg vender nu tilbage til den kendsgerning, at I er Herrens udsendinge i Skandinavien og Finland, at I er blevet kaldet til at repræsentere ham her, at han har udpeget jer til at være lys og ledere for folkene i disse lande.

Jeres arbejde er at opbygge hans Rige her forud for hans genkomst i magt og stor herlighed for at bebude hans forløsnings år.

Kristus som ideal

Når vi forbereder vort kald til at tjene som ledere og lys for folkene i vore fædrelande, lad os da vende os til Herren Jesus, vort store ideal, for at få vejledning. Til lederne i de nephitiske nationer stillede han spørgsmålet: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?" Og så svarede han selv: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er." (3. Nephi 27:27) Til det gamle Israel lød hans bud: „I skal være hellige, thi jeg er hellig." (3. Mos. 11:45)

Han er sandelig verdens lys, det store forbillede på et fuldkomment liv. „Følg mig" Og til alle os, som han har udvalgt fra verden, og som han har stor kærlighed og hengivenhed for, er hans bud: „Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem — det, som I har set mig gøre." (3. Nephi 18:24)

Hvad gjorde Jesus? Hvordan levede han? Hvilket eksempel satte han for sine brødre? Han var hovedsagelig et eksempel på lydighed, på personlig retfærdighed og på den måde, hvorpå han handlede i overensstemmelse med sin Fader. Han var tro og urokkelig i alle ting. Han tøjlede sine lidenskaber og overvandt verden. Han udviste et eksempel på guddommelig opførsel overfor alle mennesker. Han holdt budene. Han efterlevede evangeliet.

Han prædikede også retfærdighed. Han opløftede en advarsels røst og underviste ligefremt og magtfuldt i frelsens lære. Han bevidnede sit eget guddommelige sønneforhold og opfordrede sine dødelige medskabninger til at tro på ham, til at omvende sig fra deres synder, til at blive døbt og modtage Helligånden og til at få del i en nådig Faders godhed. Han prædikede evangeliet.

Endvidere levede han et liv i tjeneste og opofrelse. „Men jeg er iblandt jer, som den, der tjener." (Lukas 22:27) Tidligt og sent, dag ud og dag ind, år efter år udførte han ordinanser, lavede mirakler og løftede frygtens, tvivlens og mørkets lys fra alle dem, som ville give agt på hans røst.

Tjeneste er en forudsætning for frelse, og han viste frem for alle andre ved forskrift og eksempel, hvordan man må komme frem og tjene sine medmennesker, hvis man skal opnå evangeliets glæder og velsignelser.

I alle disse ting var han et mønster for sine brødre, et eksempel for de svage og trætte, et forbillede på, hvad mennesker kan være, og hvad de kan udføre, hvis de har viljen og vil arbejde.

Der var naturligvis èn ting, som var forbeholdt ham alene. Han var Guds egen søn. Han kom ind i verden med magt over dødeligheden, og det satte ham i stand til at udarbejde den guddommelige og evige forløsning.

Han er vor Frelser og Forsoner. Det var en gerning, som kun kunne udføres af èn mand, men i alle andre ting er hans liv et eksempel for alle dem, som søger retfærdigheden som en stadig og vedvarende ledsager.

Kristus viste vejen

Lad os nu til fælles opbyggelse og vejledning fremhæve syv forskellige punkter, hvorpå Herren Jesus demonstrerede for os, hvad vi skal gøre, og hvordan vi skal handle:

1. *Jesus tilbad Faderen i ånd og i sandhed.*

Han talte Faderens ord. Han udførte Faderens gerning. Han levede sit liv efter Faderens mønster, og det er i sig selv den mest fuldkomne form for tilbedelse.

Os byder han: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." (Lukas 4:8) „Men den tid kommer, ja, er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi det er sådanne tilbedere, Faderen søger.

Thi dem har Gud lovet sin ånd, og de som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed." (Den inspirerede version, Johannes 4:25-26.) (se den autoriserede oversættelse, Johannes 4:23-24.)

2. *Jesus var moralsk ren.*

Hans bud til os lyder: „Du skal ikke bedrive hor eller gøre noget sådant." (L&P 59:6)

„Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden. Den. som ser på en kvinde for at begære hende, skal fornægte troen og skal ikke have Ånden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud." (L&P 42:22-23)

„Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L&P 133:5)

3. *Jesus holdt sabbaten hellig.*

Til os lyder hans bud: „Frem for alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og Eder fra slægt til slægt". (2. Mos. 31:13)

„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag. Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt." (L&P 59: 9-10)

4. *Jesus betalte tiende og offergaver.*

Han lover os: „Se, nu hedder det 'i dag' (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende, thi, den som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når han kommer." (L&P 64:23)

5. *Jesus bad til sin Fader.*

Hjemme og ude, åbenlyst og i det skjulte, fremfor folket og i ørkenens og bjergenes ensomhed udøste Jesus sin sjæl for sin Fader i bøn. Altid var han i overensstemmelse med kilden til visdom og beskærmende omsorg.

Til os lyder hans råd: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham.

Og ligesom jeg har bedt blandt jer, så skal I bede i min kirke, blandt mit

folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn.
Se, jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel. Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn.
Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer.
Bed altid til Fadern i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet." (3. Nephi 18:15-16, 19-21)

6. *Jesus var en missionær.*
Han byder os: „Vidn for og advar folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste." (L&P 88:81) „Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed." (L&P 38:41)
„Kæmp derfor fra morgen til morgen og lad din advarende røst lyde fra dag til dag, og når natten kommer, da lad ikke jordens indbyggere slumre for din tales skyld." (L&P 112:5)

7. *Jesus tjente sine medmennesker.*
Han har befalet os at gøre det gode og udøve retfærdighed; at „virke med iver for en god sag" (L&P 58:27) at „Styrke de svage, støtte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ" (L&P 81:5), „at give lægedom for sønderbrudte hjerter, at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet." (Esajas 61:1) — at tjene vore medmennesker.

Ledernes rolle

Vi er altså Herren Jesu Kristi udsendinge og repræsentanter. Han har kaldet os til at lede. Vi holder hans hellige præstedømme. Dette præstedømme er Guds magt og myndighed, som er givet til mennesker på jorden, så de kan handle i alle ting til menneskenes frelse.
Vi er stedfortrædere for ham i det at forkynde evangeliet for vor Faders andre børn og i det at lede vore søskende i kirken til den frelse, som er forberedt for dem, som tror og adlyder hans lovs fylde.
Og stedet for jeres opgave er her i disse dejlige lande. I er blevet kaldet til at opbygge Zion i Skandinavien og Finland, til at grundlægge Zions stave her, den ene efter den anden og til at fuldkommengøre deres liv, som er kommet ud af mørket og ind i Kristi vidunderlige lys.
Hvis vi skal have et Zion på jorden, må vi selv bygge det „thi dette er Zion, DE RENE AF HJERTET" (L& P 97:21). Hvis vi som ledere sætter vore egne liv i orden og opfordrer andre til at gøre ligeså, vil vi kunne dvæle i Zion.
Når som helst der er tilstrækkelig rene af hjertet, som elsker Herren og store menigheder af hellige, som er som er villige til at tjene ham af hele deres hjerte, vil der blive organiseret Zions stave.
„Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed", siger Herren, „dets stave skal befæstes." (L&P 84:14). „Zion må blive udbredt rundt omkring" (L &P 133:9) indtil det ved Tusindårsrigets begyndelse opfylder hele jorden.
Vort arbejde ligger således foran os. Vi er blevet kaldet til at gå ud fra Babylon, det er verden med al dens sanselighed og ondskab. Vi er kommet ind i Kristi fårefold og tælles blandt hans folk.
Vi har accepteret ledende stillinger med ansvar for vore brødres åndelige og timelige velfærd. Idet vi bygger på Kristi forsonende offer, er vi i færd med at udarbejde vor egen frelse med frygt og bæven for Herren, ligesom vi leder andre på den samme velsignede vej.
Herren Jesus Kristus, hvem vi tilhører og som har købt os med sit blod, er vort forbillede og vor ven. Vi følger ham, som han følger sin Fader.
Og vi gør det altsammen her i vore fædrelande. Vi gør det altsammen her, hvor Herren har sat os, og hvor han behøver os, mens vi lever i vor dødelige prøvestand.

Herliggør din kaldelse

Husk, det er Herren, som har sat os her. Han sendte os fra sin nærhed, så vi kunne blive tyskere og japanere, koreanere og tyrkere eller russere og brasilianere.
Han har spredt Israel og bekendtgjort, at „Herrens pagts folk, (som) var spredt over den hele jord" ved hans andet komme (1. Nephi 14:14).
Han kender de prøvelser, vi må gennemgå, mens vi er her i dødeligheden. Han ved, hvem han behøver til at arbejde i alle de forskellige dele af hans vingård. Hvor er det et velsignet privilegium, at vi har det kald, vi har, og at vi kan arbejde der, hvor vor nuværende opgave ligger.
Dette værk, som vi tager del i, er Herrens værk. Det er hans gerning.
Vi har modtaget hans evige evangeliums sandheder. Værket vil gå fremad, fordi det er sandt. Der er et evigt, uafvigeligt princip, som siger, at sandheden vil bestå. Jeg vidner om disse ting.
Jeg bærer mit vidnesbyrd om det alt sammen og forsikrer jer om, at Herren elsker jer og jeg lover jer, at I skal have fremgang i landet, når I følger den kurs, som han har afmærket for jer. I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident N. Eldon Tanner

Første rådgiver

i Det første Præsidentskab

Mine kære brødre, jeg står for jer i al ydmyghed denne morgen, og jeg beder ydmygt om, at Herrens Ånd vil være til stede blandt os, som den har været det hidtil. Det er et stort privilegium og en stor velsignelse at være forsamlede her for at modtage råd og betydningsfuld vejledning angående vort ansvar som ledere i Guds præstedømme, og især er det et privilegium at blive inspireret af en Guds profet.

Af dem, som besidder myndighed, er I blevet kaldet til at udfylde yderst betydningsfulde og ansvarsfulde stillinger som ledere. I har den ære, det privilegium og det ansvar at lede Herrens værk i dette område, og effektiviteten af dette værk afhænger af jer.

Jeg beder ydmygt om, at Herrens Ånd og velsignelser vil lede mig, medens jeg taler til jer nu til morgen, at vi må lære vor pligt at kende og beslutte os til at gøre vor pligt med flid.

Jeg er sikker på, at vi alle nu til morgen i høj grad er blevet inspireret og opmuntret ved at lytte til broder McConkie's tale, og jeg er sikker på, at vi alle er mere fast besluttet end nogensinde før, på at gøre vor pligt som bærere af præstedømmet og som familieoverhoveder for at hjælpe vore familier at lære evangeliet at kende og efterleve det, således som det er blevet åbenbaret for os i disse sidste dage.

Ansvaret for at frelse sjæle

Denne morgen vil jeg gerne tale om dette at interviewe og ansvaret for at tage sig af overtræderen. Vor vigtigste opgave er at frelse sjæle. Det er i højeste grad vigtigt, at vi som ledere — som missionspræsidenter, distrikspræsidenter, grenspræsidenter, stavspræsidenter og biskopper i warder og alle ungdomsledere — lader medlemmerne vide, så sikkert at det er hævet over enhver tvivl, at vi er interesseret i dem og i deres velfærd, at vi elsker dem og er rede til at hjælpe dem på enhver måde, som er mulig for os, med de problemer, de måtte have, og at vi vil give dem mod til, styrke til, ønske om og beslutsomhed til at leve i overensstemmelse med evangeliets belæringer.

De må erkende for sig selv og vide, at ved at efterleve evangeliets principper, vil de blive lykkeligere, mere afholdt og respekteret og på enhver måde i højere grad have heldet med sig, hvis de blot vil leve værdigt til at være medlem af kirken og ære deres præstedømme og deres kaldelser. Dette gælder både enhver, der er til stede her og også dem, over hvem vi er kaldet til at præsidere.

Vis interesse for de unge

Det er yderst vigtigt, at vi viser stærk interesse i vore unge og kender dem — både drenge og piger — hver eneste een af dem. Kend deres fornavne; skab mulighed for at tale med dem ofte; og anerkend enhver præstation. Vær især opmærksom på de lunefulde eller egensindige. De må nødvendigvis vide, at vi elsker dem, selv om vi ikke kan betragte deres forsyndelser med nogen form for samtykke.

Engang da jeg interviewede en ung mand, som var blevet foreslået til at være biskop, spurgte jeg ham, om han elskede alle de unge i wardet. Han sagde: „De fleste af dem." Jeg sagde: „Når du kan fortælle mig, at du elsker hver eneste af dem, vil jeg være rede til at ordinere dig og indsætte dig til at præsidere over dette ward."

For mig er det *så* betydningsfuldt! For biskopper og grenspræsidenter er det så vigtigt, at I kender hver eneste dreng og pige personligt og har forståelse for, hvad deres fritidsinteresser er, hvordan deres forhold i hjemmet er, og I må bestræbe jer på at tale med dem, når som helst de er i nærheden, og spørge dem om ting, som de særligt er interesseret i.

Hvor stor en dag i en drengs liv er det ikke, når drengen næsten er 12 år gammel, og biskoppen eller grenspræsidenten henvender sig til ham og siger: „John jeg kan se, at du bliver 12 år den anden september, så er du gammel nok til at blive ordineret til diakon. Det er lige netop sådan en frisk ung mand som dig, vi har brug for i vort kvorum.

Jeg kan næsten ikke vente, til du bliver 12 år. Du bliver et stort aktiv for kvorummet." Og derefter har du lejlighed til at fortælle ham, hvad præstedømmet betyder, og hvor stort et privilegium, hvor stor en velsignelse og hvor stort et ansvar det er at bære præstedømmet, og hvad Herren venter af ham.

Hav nær kontakt med hver eneste dreng. Hjælp dem alle til fuldt ud at forstå, at de virkelig er åndelige børn af Gud, og at de som sådanne har ubegrænsede muligheder, og at vi er blevet sendt her for at bevise, at vi er værdige til at komme tilbage i vor himmelske Faders nærhed.

Hjælp dem også til at forstå værdien af medlemskabet af Jesu Kristi Kirke.

For at I kan vide, hvad slags hjem de kommer fra, skal I besøge deres hjem, sørg for at lære deres forældre at kende, og gør jer bekendt med forholdene i hjemmet. Det kan forekomme nogle af jer at være en svær opgave, men det er ikke for stor en opgave for dem, som har disse ansvarsfulde stillinger.

Søg altid at finde noget, I kan rose den unge mand for i stedet for at kritisere ham for noget, han har gjort eller ikke har gjort. Vind hans tillid. Lad hver enkelt dreng få enhver tænkelig lejlighed til at tjene Herren som hans repræsentant, og hjælp ham at forstå, hvor stort et privilegium det er at bære præstedømmet og at tjene Herren.

Hvis du fortsat viser interesse for ham og for det, han gør, fra den dag, han bliver ordineret til diakon, til den dag, han er rede til at rejse på mission, vil han vide, at du er hans ven, og at du elsker ham og prøver på at hjælpe ham til at have succes, og at finde lykke i tilværelsen.

Mange drenge kommer fra hjem, hvor der ikke vises dem nogen kærlighed, og hvor der ikke vises nogen interesse for deres fremtid og deres aktivitet i kirken; de vil stole på dig og følge dig hvor som helst, hvis du lader dem vide, at du elsker dem.

Husk også altid på, at I har det samme ansvar over for alle de unge piger i den tilsvarende alder, som ligeledes bør interviewes fra tid til anden med

hensyn til deres værdighed, deres fremskridt, deres tro og deres vidnesbyrd.

Forfremmelse i præstedømmet

Angående de unge mænd må de nødvendigvis lære at værdsætte og ære det præstedømme, de bærer. De bør aldrig forfremmes fra det ene kvorum til det andet (d.v.s. fra diakon til lærer, fra lærer til præst, fra præst til ældste), medmindre de er værdige. Det at bære præstedømmet er et stort privilegium og et stort ansvar og bør aldrig overrækkes en mand på et sølvfad.
Det er ikke at være venlig mod nogen at forfremme dem i præstedømmet, når de ikke er værdige, og heller ikke at sende dem på mission, for at de skal forbedre sig, i stedet for at de skal vise sig værdige, før de rejser.

Interview af missionærer

Det er yderst vigtigt, at vi gennem et interview sikrer os, at disse unge mænd er rede til at drage ud i missionsmarken, før de kaldes. Når I interviewer en ung mand i forbindelse med forfremmelse i præstedømmet eller for at kalde ham som missionær, er det nødvendigt at lade ham vide, hvor vigtigt et sådant kald er, og så begynde interviewet med at spørge ham, hvad han tror, at Herren forventer af èn, der bliver forfremmet i præstedømmet, og navnlig af èn, der herjser ud i missionsmarken som Herrens ambassadør.
Det bevirker, at han må standse op og tænke og give dig sine svar. Derefter er du nået til at kunne spørge ham, om han er værdig på enhver måde. Tøv aldrig med at foretage et undersøgende interview, så du kan vide, om han er skyldig i nogen form for overtrædelse, og hvad han føler angående at blive forfremmet eller kaldet.
Det er simpelthen ikke retfærdigt at sende en ung mand ud i missionsmarken, som ikke er værdig. Han kan ikke fange ånden i sin kaldelse, medens han er i missionsmarken; han er en byrde for missionspræsidenten og står hindrende i vejen for sine missionærkammeraters fremgang; og ofte bliver han nødt til at indrømme den overtrædelse, han var skyldig i, før han kom på mission, over for missionspræsidenten.
Det er afgjort hjerteskærende for en missionspræsident at måtte sende ham hjem; og tænk engang på, hvad en sådan oplevelse vil betyde i en missionærs liv.
Der er for mange af vore unge mænd, der bliver sendt på mission, selv om de ikke er værdige. Før vi kalder dem, må vi komme til bunds i deres problemer; og når vi finder ud af, at de har overtrådt, må vi stadig lade dem vide, at vi elsker dem og på enhver måde prøve på at hjælpe dem at komme tilbage til stien.
Satan er på fri fod, og hans tilhængere stræber af al magt efter at lede disse unge mænd og kvinder vild. De har brug for vor kærlighed og vor hjælp. Vi må holde os nært knyttet til dem og ikke overse dem. Som I alle ved, er folks moral idag løssluppen, og I har alvorlige vanskeligheder her i jeres egne lande. Vær altid rede til at lede, hjælpe og styre disse unge mennesker, så de kan leve i overensstemmelse med evangeliets principper. Forvis jer om, brødre, at ingen dreng eller pige vil gå tabt på grund af jeres forsømmelser.

Hvordan man tager sig af overtrædere

Missionspræsidenter, stavspræsidenter, biskopper og andre bemyndigede ledere har fået befaling til at tage sig af og undersøge alle tilfælde af overtrædelse. En person, der er skyldig i en forbrydelse, kan ikke gøre fremskridt, og vedkommende er ikke lykkelig, så længe skylden hviler på ham eller hende. Indtil man har bekendt og har omvendt sig, er man i lænker.
En overtræder, som bliver behandlet, som han bør behandles, med kærlighed og med den rette disciplin, vil senere give udtryk for sin påskønnelse af din omsorg, din interesse og dit lederskab. Når man tager sig af ham på den rette måde, er han i stand til at omvende sig og vende tilbage til fuld aktivitet, og han har så god en samvittighed, som han kan have. Men det er nødvendigt, at vi tager os af ham.
Vær opmærksom på dem, der ikke er aktive i kirken. Hvis du føler, at noget er galt, eller at en eller anden er skyldig i en overtrædelse, er det dit ansvar at tage ud og finde ud af det. Henvend dig til ham i kærlighed og tal med ham om det. Han vil påskønne det, og ved at være hurtig, kan du måske forhindre yderligere overtrædelser.
Det er ikke at være venlig over for en person at lukke sine øjne for et eller andet, som vedkommende gør, og ikke gøre noget ved det. Jeg har fået rapport om, at nogle biskopper, ja endog stavspræsidenter, har sagt, at de aldrig har udelukket nogen eller udelukket nogen fra fællesskabet, og at de heller ikke har i sinde at gøre det. Brødre, det er en fuldstændig fejlagtig indstilling.
Dommere i Israel har ansvar for at sidde til doms i retfærdighed, hvor det bliver nødvendigt.
Jeg vil gerne læse fra det 20. afsnit i Lære og Pagter en vigtig påmindelse for missionspræsidenter, stavspræsidenter, biskopper og andre, som har ansvar for at dømme: „Hvert medlem af Kristi kirke, som overtræder eller begår synd, skal behandles, som skriften bestemmer.“ (L&P 20:80)

Hjælp overtrædere til omvendelse

Brødre, studèr skrifterne og håndbogen, og gør, som de dikterer; og disciplinèr medlemmerne af kirken, når det er nødvendigt.
Husk på, at det ikke er nogen venlighed med en overtræder, at hans lokale autoriteter ignorerer eller overser noget eller prøver på at dække over hans uretfærdighed. Han skal disciplinères og gives mulighed for at omvende sig og sætte sit liv i orden.
Lad mig læse et citat af Præsident John Taylor, hvor han omtalte dette emne: „Yderligere har jeg hørt om nogle biskopper, som har søgt at dække over menneskers uretfærdigheder; jeg siger til dem i Guds navn, de skal lægge navn til denne uretfærdighed, og hvis nogen af jer ønsker at tage del i menneskenes synder eller støtter dem, da skal I lægge navn til dem.
Hører I det, biskopper og præsidenter? Gud vil kræve det af jer. I er ikke i stand til at pille ved retfærdighedens principper, og heller ikke til at dække over menneskers skændselsgerninger og bestikkelser.“ (Conference Report Apr. 1880, p. 78) Det er meget stærke ord, brødre, og de er

udtalt af en præsident for kirken, en Guds profet.

Også George Q. Cannon sagde: „Guds Ånd ville utvivlsomt blive så bedrøvet, at den ville svigte ikke bare den, som er skyldig i disse handlinger, men den ville fjerne sig fra dem, som vil lade dem ske i vor midte, uden at undersøge dem og uden at irettesætte og dadle; og lige fra kirkens Præsident ned gennem alle præstedømmets grader, vil der ske et tab af Guds Ånd, en fjernelse af hans gaver og velsignelser og hans kraft, på grund af, at man ikke har taget de rette skridt til at kontrollere og afsløre uretfærdighed." (Journal of Discourses, 26:139)

Vi skal leve i verden, men vi må ikke blive en del af den. Vi er forskellige fra verden. Vi kan ikke acceptere deres skikke eller deres livsstandarder. Vi har fået Jesu Kristi evangelium åbenbaret.

Vi har fået præstedømmet gengivet og overdraget til os. Vi må være et forbillede i enhver henseende. Jeg vil gerne henvise jer til nogle få skriftsteder, der fortæller os, hvordan vi bør tage os af overtræderen, og som vi bør læse, studere og anvende: Disse skriftsteder findes i L&P 82:4; L&P 42:75-82, L&P 101:41, L&P 102:91, L&P 107:72-75, L&P 107:99-100, L&P 121:43, L&P 58:42-43. Jeg ville ønske, jeg havde tid til at læse dem og diskutere dem med jer.

Det er helt klart, at de sager, som skal behandles af kirken, omfatter, men er ikke begrænset til, utugt, hor, homoseksuelle handlinger, svangerskabsafbrydelser eller andre brud på moralkodekset; umådeholdenhed eller drikfældighed; kriminelle handlinger, der medfører moralsk fordærv, så som indbrud, uærlighed, tyveri, mord; apostasi, åben modstand mod og overlagt ulydighed mod kirkens regler og forskrifter; grusomhed mod ægtefælle og børn; forsvar for eller praktiseren af polygami; eller enhver ukristen adfærd, som krænker kirkens lov og orden.

Det er en opremsning af de ting, man skal tage i betragtning, som man skal tage sig af. Det betyder ikke, at en person skal udelukkes for en eller anden af disse handlinger, men de skal interviewes og behandles af jer, som tilfældet retfærdiggør.

Brødre, vi må erkende alvoren og vigtigheden af dette emne. Det er meget vigtigt, at I tager jer af disse sager; at I ved, når der forekommer uretfærdighed, og når I finder den, at I da er venlige nok til at vise interesse for overtræderen og bringe ham til omvendelse.

Hvis I gør det, vil Herren velsigne jer, styrke jer og lede jer i udførelsen af det arbejde, I har fået tildelt.

Vis kærlighed og omsorg

Det er imidlertid af største vigtighed, at I, når en person bliver udelukket af fællesskabet eller udelukket af kirken, viser vedkommende stor kærlighed og omsorg og gør jer al mulig anstrengelse for at hjælpe ham at sætte sit liv i orden og vende tilbage til fuld fælleskab i kirken.

De, der gør sig skyldige i umoralsk adfærd, medens de er på mission, skal behandles af Det første Præsidentskab. Missionærer, som bliver udelukket i missionsmarken, kan ikke igen få adgang uden Det første Præsidentskabs godkendelse.

Tilgivelse

Vi læser i Lære og Pagter: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu. Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L&P 58:42-43)

Vi bør aldrig give en person den forestilling, at der er en bestemt fastsat tid, der skal gå, før han kan vende tilbage til fuld fællesskab i kirken, når han først er blevet udelukket af kirken eller af fællesskabet. Det, der er nødvendigt, for at en person kan genindsættes, er fuldstændig omvendelse.

Lad mig igen understrege, brødre, det er vort ansvar at frelse sjæle. Vi må gøre alt, hvad der står i vor magt, for at lede vore medlemmer ad de rette stier, for at bevare dem stærke i troen, for at lade dem vide, at vi elsker dem, og at de er af stor betydning, at de er åndelige børn af vor himmelske Fader.

Vi har ansvar for at arbejde nært sammen med forældre og børn for at sørge for, at de holder sig moralsk rene og forbliver værdige medlemmer af Guds rige og gør sig rede til himmerigets rige. Men bliv aldrig unødvendig fortrolig med nogen af det modsatte køn. Det må vi aldrig blive.

Det er virkelig en glæde at være sammen med lederne fra disse storslåede lande, at være sammen med dem, som har fået til ansvar at lede Herrens værk her i dette område. Jeg har prøvet på at forklare jer præstedømmets ansvar i Jesu Kristi kirke. Vi vil nu blive belært af kirkens Præsident, en Guds profet; og jeg bærer vidnesbyrd om, at han er en Guds profet, at Gud virkelig lever, at vi er hans åndelige børn, at Jesus Kristus er verdens Frelser, som kom og gav sit liv, for at vi kunne opstå og nyde udødelighed og evigt liv.

Vi bliver vejledt i dag af Herren gennem en Guds profet, Præsident Spencer W. Kimball. Hvis vi vil følge ham, kan vi ikke fare vild. Jeg beder ydmygt, at vi altid vil gøre, som Herren sagde: „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet. Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt, og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads. Så skete det. Amen." (L&P 107:99-100)

Må hans mest udsøgte velsignelser ledsage os i det ansvar, der er lagt på os, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Spencer W. Kimball

Mine brødre, det, som I har hørt til morgen, er Herrens sandhed. Jeg håber, I har forstået og bevaret i jeres hjerter alt det, disse brødre har sagt til jer.
I er kirkens ledere, og vi er meget stolte af jer. Der er et stort stykke arbejde, der skal gøres, og det kan ikke blive gjort ved blot at sidde og modtage æresbevisninger. Vi tjener Herren på enhver måde, han har tilkendegivet. Vi tjener i trofasthed og sandfærdighed. Jeg vil også gerne tale om en anden side af programmet, måske med en lidt anden fremgangsmåde.
Jesu Kriste evangelium er det mest betydningsfulde i hele vort liv. Hvilket privilegium er det ikke at mødes med jer, lederne i Herrens rige her i denne del af verden. Vi er stolte af jer og taknemmelige for jer. Vi kommer for at minde jer om — som vi minder os selv om det hyppigt — at vi ikke må vakle eller lade det gå ned ad bakke med hensyn til vore aktiviteter.

Præstedømmets ed og pagt

Skriften siger (L&P 84): „Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse. De bliver Moses's og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte." (vers 33:34)
Jeg håber, I kender disse ti vers i afsnit 84 i Lære og Pagter. Jeg håber, I har lært dem udenad; ellers håber jeg, I vil lære dem udenad, for de danner grundlaget.
De bliver „helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse". Jeg forelægger jer den tanke, at præsident McKay var op i halvfemserne, præsident Smith var op i halvfemserne, og alle kirkens præsidenter næsten lige fra begyndelsen blev højt op i alderen; deres legemer blev fornyet, og deres ånd blev helliget.
„De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte." Enhver, som er her til stede er berettiget til at blive Guds udvalgte. Og det afhænger altsammen, efter at man har modtaget velsignelserne, af dig og mig.
„Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren; thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig, og den, der modtager mig, modtager min Fader, og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige.
Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham." (vers 35-38) Har I tænkt over det? „Alt det, som min Fader har": at være Gud; at være en stor leder; at være fuldkommen; at have alle de velsignelser, som du kan tilskrive din Fader i himlen — alt det er tilgængeligt for dig og mig, når vi holder præstedømmerne, navnligt Det melkisedekske Præstedømme, hvilken selvfølgelig kun følger efter Det aronske Præstedømme.
„Alt mit er dit." (Luk. 15:31) Det var det, faderen sagde til sin søn, broderen til den fortabte søn. Faderen bragte velsignelser og gaver til den yngste søn, som havde været ond, og som var vendt hjem til ham.
Faderen satte en ring på hans finger og lagde en kappe over hans skuldre og slagtede fedekalven. Men han gav ham aldrig „alt det, som min fader har". Til den anden søn sagde han: „Du har altid været trofast; du har altid været tro mod din familie. Du kan trygt stole på, at alt, hvad jeg har, er dit." Det var hele formuen og alt, hvad der hørte til.
„Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet." (vers 39) I indgik altså en ed, da I modtog præstedømmet. I indgik en ed, og I kan ikke ustraffet ignorere den. I har afgivet et løfte.
Når stavspræsidenten eller biskoppen interviewer, beder han om løfter: „Vil du? Gør du? Har du gjort? Vil du fortsætte med at gøre?" Og med den ed og med det løfte går du fremad i tjenesten i Det melkisedekske Præstedømme.
„Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve" (vers 40), fordi han holder alle sine forpligtelser 100 %. Han kan ikke bryde den. Men det kan du, og det kan jeg. Vi kan bryde vore pagter; vi kan ignorere vore løfter; og i kan kassere os selv.
„Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han (Faderen) ikke kan bryde eller ophæve (så længe vi opfylder hans krav). Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse hverken i denne verden eller den tilkommende." (vers 40-41)
Med andre ord „vender sig helt derfra" har en bestemt betydning. Det betyder ikke, at vi, hvis vi har begået en eller anden mindre synd, da har mistet alt. Men hvis vi „helt vender os derfra" — det synes at dreje sig om utilgivelige synder måske — „kan vi ikke få syndsforladelse hverken i denne verden eller den tilkommende". Det er alvorlig tale, brødre. Vi har ikke blot med ord at gøre.
„Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme", for hvis vi overvejer den alvor, der ligger i at modtage præstedømmet, så kan vi blive fristet til at sige: „Nå, men så vil jeg ikke tage imod det. Jeg ønsker det ikke.
Jeg vil ikke være ældste, hvis det er så alvorligt." Men Herren forudså dette, og han sagde: „Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme, som I har modtaget, og som jeg nu med min egen røst fra himlen bekræfter på jer, som er nærværende i dag — og jeg har endog givet de himmelske hærskarer og mine engle befaling om jer.
Og nu giver jeg jer den befaling, at I skal vogte jer og give flittig agt på det evige livs ord."
Dette er ikke noget, man kan spøge med. Guds præstedømme er det mest alvorlige, der findes i verden. Det var ved hjælp af præstedømmet, at verden blev skabt. Og det er ved hjælp af præstedømmet, at din verden blive skabt, hvis du nogensinde bliver en Gud i din egen verden, sammen med din kone og med din familie. Det vil ske ved at ære det præstedømme, du bærer.
I er derfor ikke blot almindelige mennesker. I er ikke bare nogle alminde-

lige mænd med et eller andet tilfældigt ansvar. I er Guds sønner.
I er Guds udvalgte. Og I holder i hænderne muligheden for at blive en Gud og passere forbi Guds engle, som blev sat der for jeres ophøjelses skyld.
Dette burde få os til at skælve, kære brødre; vi burde skælve ved tanken om det ansvar, der hviler på os. I har 22 millioner mennesker her i disse fire lande, tror jeg, og I repræsenterer dem alle.
I står på et højt stade sammen med jeres himmelske Fader. Og konger og herrer og jarler og hertuger og kejsere — de er alle mænd af verden. Men I er mænd af himmerigets rige.
I er mænd med alle eksisterende muligheder. Jeg håber, I finder de ti vers i afsnit 84 og læser dem, og sandsynligvis vil I lære dem udenad, indtil de bliver en del af jer selv.
Herren har gjort det klart, at de, der modtager hans præstedømme, modtager ham. Og jeg tror, det betyder mere end blot at sidde på en stol og lade en eller anden lægge hænderne på ens hoved.
Jeg tror, at når I modtager det, accepterer I det. I nøjes ikke blot med at sidde. „Og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham."
Kan I forestille jer noget mere storslået? Burde vi ikke blive bange, næsten have ærefrygt, når vi tænker på den ære, vi har fået, og det ansvar, vi har fået, og som stammer fra præstedømmets ed og pagt. Vi aflagde virkelig ed, og vi fortsætter med at efterleve evangeliet.

Præstedømmets ansvar

Det er derfor også tydeligt, at man ikke kan flygte fra ansvaret. Vi fik et brev fra en mand forleden dag, hvori der stod: „Jeg har besluttet mig til at være inaktiv et stykke tid."
Han forstod simpelthen ikke meningen med det hele. Det er umuligt at være inaktiv. Også at have i sinde at være det! Følgelig har vi dette ansvar hængende over hovedet. Uanset hvad vi føler, så er det det.
Nu, mine brødre, med disse skriftsteder i tankerne, hvordan kan man så være ligeglad? Hvordan kan man nogensinde blive inaktiv? Hvordan kan man svigte alle sine pligter og ansvar?
Der er meget at gøre med at skabe vores familie og oplære dem i retfærdighed og belære dem om Herrens veje. Intet andet end dette at gå helt og fuldt ind for sagen kan imødekomme alle disse krav.
Må vi igen minde jer om, at jeres ansvar som ledere i denne del af verden, er enormt: på rette måde at skulle oplære alle mennesker i at leve fuldstændig rigtigt og være et eksempel for dem på et sådant liv, ikke blot over for medlemmerne af kirken, men over for alle menneskene i disse fire nationer, så at de vil erkende, at I er noget særligt, at I er anderledes.
I repræsenterer noget, de ikke forstår. Jeres børn skal belæres om, hvad retfærdighed er. Menneskene i jeres grene og warder skal I give Herrens ord. Og 22 millioner mennesker i disse lande må nødvendigvis høre evangeliet.

Missionærarbejdets velsignelser

Dette her er ikke noget med „jeg håber, I vil". Brødre, vi vil gerne have jer til nu til morgen, højtideligt at love jer selv og vor himmelske Fader, at I vil begynde at organisere og planlægge og gennemføre et missionærprogram, som disse lande aldrig før har drømt om.
I er de mænd, der skal gøre det; I har magten; I har ansvaret. Og vi håber, at der fra idag vil blive en ny verden i de nordiske lande, hvad dette angår.
Og når vi så tænker på dette missionærprogram, som vi allerede har nævnt og talt om i vid udstrækning, bliver vi klar over, at det indeholder alle de elementer. Hvis vi missionerer, vil vi blive trofaste. Hvis jeres drenge går på mission, vil de fange ånden i stort mål.
Og hvis de fanger evangeliets ånd, vil de leve et rent liv. Og hvis de lever et rent liv og påtager sig ansvaret, vil de blive ledere for jeres folk. Således bliver der draget omsorg for hver af de ting, vi har talt om ved denne konference, og som I taler om ved jeres konferencer, tror jeg, samtidig med at vi udfører missionærarbejde i disse lande.
Broder McConkie omtalte stave. Personligt håber jeg, at I vil få mange stave, snesevis af dem. I har mange mennesker, og mange af dem er gode mennesker. I kan have stave i alle de store centre, som jeg omtalte igår, hvis jeres medlemmer lidt efter lidt vil drages mod centrene, så at I kan blive samlet i større enheder, så I kan gennemføre det fulde program. Det vil blive vidunderligt.

Templer

Vi omtalte templer. Er der nogen grund til, at I ikke kan have et tempel i Skandinavien? Eller i Finland? Eller i hvert af landene? Jeg kender ikke nogen grund. Jeg tror, det afhænger af jer.
Vil I gerne have et tempel? Ville I benytte det, hvis det blev givet til jer? Ville I hjælpe til med at bygge det, hvis I fik lejlighed til det i jeres eget land, eller i det mindste i de nordiske lande?
Alt dette er muligt, men vi bygger ikke ret ofte templer i missioner. Vi venter, til de er vokset til stave, og vi har højpræster og halvfjerdser og ældster og biskopper og patriarker, og de alle har ansvar og opfylder dem.
Hvis der så er mennesker nok i området til, at de kan holde templet beskæftiget, så begynder vi at tænke på templer.
Ville det ikke være vidunderligt, hvis I havde et tempel, som I kunne nå i løbet af en times tid, som jeres unge mænd og piger kunne rejse til og blive viet. Jamen, det er muligt.
Men vi får først stave; og vi får stave, når vi er rede til det, og det at vi er rede til det, vil sige meget mere end, at vi skal være et bestemt antal medlemmer, sådan som vi har forklaret det.
Det er ganske vist også vigtigt, men det må også komme an på kvaliteten af arbejdet, evnerne, styrken, uddannelsen, de mennesker, der er ansvarlige og kan tage imod det.
Præsident Tanner har talt til jer angående interviews. De er enormt vigtige. Jeg vil bekræfte hvert eneste ord, han sagde til jer, som er ledere, og som har det privilegium at holde interviews.
De er af stor betydning. Det er ikke blot et spørgsmål om at sige: „Gør du det eller det?" Det drejer sig om at spørge: „Hvad føler du angående det eller det?
Har du et vidnesbyrd? Er du sikker på, det er sandt? Er det umagen

værd?" Disse interviews er noget fundamentalt, som I hørte af hans veltalende bemærkninger.

Der lægges fornyet vægt på missionærarbejde

Derfor er fædrene, mødrene, de unge og børnene — allesammen er vi organiseret i en ny fremgangsmåde nu, en ny verden, et nyt program. Hver eneste mand, som er her, tager hjem til sin familie, og hvis det er mandag aften — hjemmeaften.

Jeg håber, I aldrig går glip af disse mandagsaftener, for de er fundamentale. Endog templerne holder vi lukkede mandag aften over hele verden, fordi vi ikke ønsker, at noget overhovedet skal forhindre vore familier i at mødes med hinanden.

Templerne holdes lukkede, forretningerne holdes lukkede; og vi tillader ikke noget af betydning af foregå på en mandag aften, fordi vi ønsker, at I skal være sammen med jeres familie den aften.

Fædrene, mødrene, de unge og børnene er altså allesammen forpligtede over for dette så at sige nygengivne program, eller dette program, som vi har lagt fornyet vægt på. Vi går hen til vore naboer, og vi går ud til de mennesker, vi arbejder sammen med.

Vi kender en mængde mennesker, som ikke kender evangeliet; derfor bringer vi det ud til dem. Og fra idag har vi fået en ny ordre.

Forberedelse til at rejse på mission

Vi har omtalt dette før. Vi begynder med familiehjemmeaftenen; vi tager vore små drenge og vi lærer dem programmet at kende. Vi skitserer deres liv for dem.

De skal ikke gøre det, medmindre de ønsker det, men de gør det ikke, medmindre vi hjælper dem at få øjnene op for det. Derfor hjælper vi dem og siger: „Du vil gerne døbes, når du er 8 år gammel."

Så bliver du ordineret til diakon, når du er 12 og til lærer, når du er 14, til præst, når du er 16 og til ældste, når du er 19. Så rejser du på mission. Du skal ikke sige til ham: „Jah, måske ville det være dejligt, hvis du kunne." „Du *rejser* på mission." Du skal indoktrinere ham, give ham denne psykologiske ret fra begyndelsen. Så planlægger han det. Han ved, at han ikke skal standse op og gå til skole og tage hele sin uddannelse først. Han skal afbryde sin uddannelse, om nødvendigt, for at fuldføre sin mission til rette tid.

Opofrelse bringer een himlens velsignelser

Der eksisterer ikke nogen, der er så betydningsfuld, at han ikke kan bringe ofre. Vi synger ofte sangen om Joseph Smiths første bøn. „Offer og lydighed palmen ham bringer." („Priser Profeten", nr. 97 i sangbogen.) Jeg gentager: „Offer og lydighed palmen ham bringer."

Lad mig nævne et tilfælde. Der var en mand i Perth i Australien (som I ved er det australske fastland næsten lige så stort som USA), og Perth ligger i den vestlige del af Australien, så man skal tværs over hele det australske fastland og over havet til New Zealand for at komme til templet der.

Han og hans kone solgte alt, hvad de havde. De sparede alt, hvad de kunne. Og til sidst havde de tilstrækkelig med penge til at kunne flyve til New Zealand, hvor de modtog deres endowments, fik deres børn beseglet til sig og vendte tilbage til intet, de havde ikke en øre.

De måtte begynde på bar bund. Men idag er han i en god stilling og har et pænt hjem. Jeg har spist til middag hos ham. Han har været præsident for staven i mange år, og han har fået mange æresbevisninger. „Offer og lydighed palmen ham bringer."

I husker, at da Heber C. Kimball og Brigham Young forlod Nauvoo for at rejse på mission, lå deres koner i sygesengen. De var også selv halvsyge, og de havde end ikke nogen til at beskytte og tage sig af deres familier.

De drog ud på mission, og da de kom et lille stykke ned ad vejen, vendte de sig og sagde: „Hil jer, vore hustruer!" Og deres hustruer var kravlet til dørene og vinkede til dem, da de rejste ud på deres mission. „Offer og lydighed palmen ham bringer."

Hvis I kæmper en hård kamp på det pengemæssige område, men har alle himlens velsignelser, da er I virkelig rige.

Opmuntring til fremgang

Nu vil jeg gerne omtale de kommende missionærer. Engang for mange år siden var jeg i Montreal i Canada, og her var der forsamlet en hel del mænd og store drenge på præstedømmets møde. Missionspræsidenten var til stede, og jeg sagde til ham: „Hvor mange af disse mænd er højpræster?" Nåh, der var selvfølgelig ikke nogen, for det var i missionsmarken. „Hvor mange halvfjerdser?" Ingen halvfjerdser. „Hvor mange ældster?" Jah, der var en tre fire ældster til stede. Jeg sagde: „Hvem er disse andre mænd, denne store gruppe mænd og store drenge?" „Åh", sagde han, „de har ikke været i kirken et år endnu."

Vi tager ikke tid på forbedring, vækst og udvikling. Vi har nogle få begrænsninger med hensyn til templet og på anden måde, men vi tager ikke tid på den slags. Hvis en mand er værdig til at blive døbt, så er han også værdig til at blive diakon samme dag, uge eller måned.

Og det gælder alle, der bliver omvendt og døbt — lad dem ikke vente. Hvis de ikke er værdige til det, så er de heller ikke værdige til at være blevet døbt; I har presset dem.

Og hver eneste dreng og hver eneste pige bør døbes, når han eller hun er 8 år gammel, ikke 8½ eller 9 eller 10 eller 12. Det har I ansvaret for, brødre, I, som er grenspræsidenter, distriktspræsidenter og missionspræsidenter, og i stavene og warderne er det navnlig biskopperne — hver eneste barn på selve fødselsdagen, hvis det er belejligt.

Jeg blev døbt på min 8 års fødselsdag. Præsident Joseph Fielding Smith blev døbt på sin 8 års fødselsdag. Og mange, mange andre mennesker er blevet det. Hvis det er belejligt, er det vidunderligt.

Og når han så er 12, som præsident Tanner så rigtigt sagde, bliver han ordineret til diakon — når han er 12, ikke 12¼ eller 12 og en måned, 12½, men når han er 12 år gammel, brødre, bliver han ordineret til diakon.

Der findes ikke nogen dårlige drenge i diakonalderen, vel. Der er ikke nogen drenge, der er umoralske eller kriminelle i 12-årsalderen; praktisk talt enhver dreng er værdig til at blive ordineret til diakon.

Og han skal ordineres til diakon, når

han er 12 år, ellers skal fejlen og skylden hvile på jeres skuldre. I må ikke lade den hvile der.
Når han er 14 år, hvis han er værdig (og hvis han har gennemgået det interview, som præsident Tanner omtalte), hvis han er værdig (og der kan godt være nogle uværdige på det tidspunkt), hvis han er værdig, bliver han ordineret til lærer — når han er 14, ikke 15 eller 16 eller 18 eller 14½, men når han er 14 — hver eneste dreng.
Og hvis han ikke er værdig, så har du din store mulighed for at forsøge at hjælpe ham med at finde ud af det.
Og når han er 16, bliver han ordineret til præst. Du har arbejdet med ham hele tiden. Nu skal han ordineres til præst. Følg sagen op. Det må ikke slå fejl, for hvis det gør det, er det jeres fejl, fordi I er lederne, og ansvaret er lagt på jer.
Og nu bliver I ved at følge ham, og når han er 19, bliver han ordineret til ældste. Et omhyggeligt interview afholdes for at finde frem til, hvorvidt han er værdig. Og hvis han er værdig, bliver han ordineret. Og nu er han 19, og han rejser på mission.
Og vi taler om en mission i alle disse år. Jeg ser sjældent en lille dreng, uden at jeg siger: „Du skal på mission." Og han tror på det. Han ved, at han skal på mission, fordi det er blevet slået fast for ham.
Derfor må disse ordinationer udføres. En mand i Salt Lake fortalte forleden, at han nu endelig var blevet aktiv, og han var vordende ældste. I alle de år, hvor hans børn var vokset op, havde han været inaktiv og ligeglad. Men en eller andet havde rørt ved noget i ham, og nu var han rede til at gå i gang.
Men biskoppen ordinerede ham ikke til diakon, eller til lærer til præst eller ældste. Han fik bare lov til at komme og sidde på sin plads under møderne.
Brødre, vi har ansvaret, og hvis vi ikke gør det, vi skal, er det vores fejl. Vi skal arbejde med disse mennesker og hjælpe dem til at finde den rette vej.

Finansiering af en mission

Nu vil vi et øjeblik se på den finansielle side af en mission: Kirken har et fond, hvortil alle i kirken kan sende bidrag til missionærarbejdet. Vi har velstående folk, folk, som klarer sig godt, som ikke har brug for alle deres penge, som sender deres penge til os og siger: „Vær så venlig at sætte dem ind på missionærfondet."
Når en fader derfor har to, tre eller fire sønner, og han umuligt kan få råd til at sende dem alle på mission, har han ret til at skrive til os og lade os vide, hvad han behøver.
I „Missionary Department" afdelingen for missionærarbejde, vil halvfjerdserne kontakte os, og vi kan hjælpe dem, som trænger til denne hjælp.
Men vi har på fornemmelsen, at de fleste af jeres drenge kan forberedes financielt til deres mission. Hvis de begynder, når de er små purke, helt små drenge, at spare sammen krone efter krone, så vil deres bankbog vokse; og når de er voksne, har de ikke alene penge i banken til at betale for deres egen mission, men de har fanget ånden i det.
De har taget forskud på det. Det har været et led i deres tankegang. De har drømt om det i alle disse år. Så giv hver eneste lille dreng et missionærfond; det er det første, der skal gøres. Og giv ham så lejlighed til at tjene penge og sætte dem tilside på sit missionærfond.

En vision angående vækst

Brødre, jeg har ikke fulgt mine notater særlig nøje. Jeg beder tolkene undskylde. Jeg håber, de fik fat i noget af det. Men disse ting er fundamentale, og de er betydningsfulde.
Stave — men forsøg ikke at få en stav, før I er rede til det. Men hvis I forøges med 100% om året hvert år (og det er ikke umuligt; at få i hundredevis af nyomvendte døbt ind i kirken), så vil det ikke vare længe, før I ligefrem råber på at få stave.
Vi vil med glæde lade broder Benson sende jer en af De Tolv over for at organisere en stav for jer, sådan som vi gjorde det i København. (Og vi har modtaget gode rapporter fra denne nye stav.)
Men vi kan ikke organisere en stav, før vi har tilstrækkelig mange mennesker, og tilstrækkelig mange veluddannede — — husk det.
Og efter at der er kommet stave, vil der måske komme templer. Som I ved, behøver I ikke allesammen rejse til Salt Lake City. Vi har diskuteret det. I kan få alle de velsignelser, som Herren har til jer lige her i Sverige eller Finland eller Danmark eller Norge.
Alle Herrens velsignelser er lige her rede til, at I rækker hånden ud efter dem. Men I må gøre jer fortjent til dem, og I må være rede til dem, I må nødvendigvis vide, hvordan man får dem. Derfor vil vi forevise jer dem, brødre.
Vi er så stolte af jer. Betragt denne store forsamling af bærere af Det melkisedekske Præstedømme, alle ledere. Det betager mig. Jeg har ikke i lang tid set noget, som har glædet mig mere, end denne skare af ledere. Og jeg tror, I næsten ingen begrænsninger har; I kan fortsætte og fortsætte.
Det er næsten på tide, at vi skal ind til det næste møde, og jeg vil kun efterlade jer Herrens velsignelser, efterlade dem til hver enkelt og til jer alle som et hele i jeres forsamlinger, i jeres grene, så et nyt lys vil skinne imorgen;
og at I vil genspejle Herrens herlighed i alle jeres forsamlinger; og at I ikke vil blive overmodige, egoistiske; at I ikke vil være stolte i jeres styrke. I skal kun ydmyges på grund af jeres styrke, jeres slumrende kraft.
Og må Gud velsigne jer. Han vil velsigne jer, hvis I er værdige til det og er rede til det. Må freden være hos jer i jeres hjem, hos jeres døtre, hos jeres sønner, hos jeres hustruer.
Brødre, vær kærlige over for jeres hustruer. Vær venlige over for jeres hustruer. De er ikke jeres ejendom. De hører ikke jer til som tjenestefolk. De er jeres partnere.
Vær kærlige over for dem, elsk dem virkelig, og hold jer nær til dem, og drøft familiens problemer med dem. Og Herren vil da nedkalde velsignelser over jer, som I end ikke har været i stand til at forestille jer på dette tidspunkt.
Så efterlader vi jer Herrens velsignelser og vor hengivenhed i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident N. Eldon Tanner

1. Rådgiver i Det første Præsidentskab

Mine kære brødre og søstre, det er dejligt at være her. Når jeg ser ud over denne umådelige tilhørerskare af medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, føler jeg mig forvisset om, at Herren er velfornøjet med, at vi er samlede her fra disse fire storslåede lande for at deltage i denne historiske konference, den første af sin art, der nogensinde er blevet holdt i de skandinaviske lande, hvor vi får den store mulighed og den store velsignelse at føle hinandens ånd, at belære hinanden og for, frem for alt, at lytte til profetens røst.
Herrens ånd har været med os, og jeg beder ydmygt om, at den fortsat vil være hos os i rigt mål. Vi har lyttet til skøn musik fremført af disse veltrænede kor. Vi har følt, at Herrens ånd var hos os, når vi lyttede til disse vidunderlige taler og vidnesbyrd, og når vi har følt hverandres styrke.
Vi er kommet hertil fra storbyer, købstæder og småflækker, hvor vi i næsten alle tilfælde er i mindretal med hensyn til dette, at vi er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Et særligt folk

Mange af jer er døbt ind i kirken som voksne, og mange af jer bor i egne, hvor der er meget få medlemmer af kirken. Ofte føler I jer ensomme og anderledes end resten af verden. Det er godt.
I vil huske, at Moses, efter at han havde modtaget de ti bud og havde fået instruktioner angående Israels børn, som vi også tilhører, blandt andet sagde: „Dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden.
Det er ikke, fordi I er større end alle de andre folk, at Herren har fattet velbehag til eder, thi I er det mindste af alle folk." (5. Mosebog 7:6-7)
Til tider har I følt jer modløse og har spekuleret over, om I mon var blevet svigtet. Det behager Herren meget at vide, at I er forblevet trofaste og har holdt de pagter, som I har indgået med ham — da I blev døbt, når I tager del i nadveren, og når I tager imod præstedømmet og et embede i kirken.
Som broder Gordon B. Hinckley sagde ved konferencen i München: „Idag føler I varmen fra hverandres tro, styrken fra hverandres fælleskab. Men sådan har det ikke altid været. . . . I har kendt til ensomhed og hjertekval, og når I rejser herfra . . . og vender tilbage til jeres hjem, til jeres arbejde, til jeres små grene og til omgangen med dem, som er villige til at latterliggøre jer, da vil mange af jer igen føle en stor ensomhed." (Conference Report, aug. 1973, p. 88)
Da Herren i denne forvaltning erklærede dette over for „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade" (L&P 1:30), blev vi gjort anderledes end resten af verden. Men med et vidnesbyrd om evangeliet og et ønske om og en fast beslutning om at efterleve evangeliets lærdomme, vil vi blive vant til dette og takke Herren for det vidnesbyrd, vi har, og for det privilegium det er at have en forståelse af hensigten med vor mission her på jorden.
Som broder Hinckley fremhævede i den samme tale, „er der ikke noget mere levende billede af ensomhed i hele historien end billedet af Jesus på korset alene, menneskehedens Forløser, verdens Frelser, der soner for menneskenes synder". Han blev latterliggjort og forfulgt; og han gav sit liv for dig og mig.
Vi må alle prøve at huske dette og vise vor kærlighed og påskønnelse over for vor Frelser og stræbe flittigt til alle tider på at holde hans bud og være værdig til hans velsignelser og leve værdigt til det evige liv. Besvar spørgsmålet: „Er jeg bange for at være anderledes, for at være alene, når Herrens Ånd leder mig?"

En pionèr-arv

I sidste måned fejrede medlemmerne af kirken i Utah og mange andre steder „The Days of 47" det vil sige, de mindes mormonpionèrernes ankomst til Den store Saltsøørken i juli 1847.
Vi blev erindret om den store forfølgelse, de led på grund af kirken, og som de blev drevet fra deres hjem og led meget, medens de rejste over sletterne, og om at mange mistede livet.
Af disse pionèrer kom over 30.000 fra Skandinavien og De Britiske Øer. Omtrent en tiendedel af dem døde enten på havet eller på sletterne.
Omkring 3.000 af pionèrerne rejste ca. 2.000 km over sletterne med trækvogne, og 250 af disse døde undervejs. Det er nogle af de vanskeligheder, som de første medlemmer af kirken måtte udholde for at opbygge kirken og Guds rige her på jorden.
Vi står i stor gæld til disse trofaste hellige, som ydede så meget til kirkens styrke og vækst, så den blev til det, vi kender idag. Må hver enkelt af os være rede til at gøre vor del i forbindelse med opbygningen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kirkens udbredelse

Idag vil jeg gerne fortælle jer lidt om kirkens vækst, udviklingen i den kirke, I tilhører, og hvad den betyder for os, og hvad vort ansvar er over for Kristi store kirke.
For århundreder siden, og også på den tid, da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, blev det profeteret, at Kristi kirke skulle blive en verdenskirke, og at evangeliet skulle prædikes for alle folk.
Esajas profeterede såkedes: „På hin dag skal Herren atter udrække sin hånd for at vinde, hvad der er til rest af hans folk . . . For folkene rejser han banner (kirken) samler Israels bortdrevne mænd, sanker Judas spredte kvinder fra verdens fire hjørner." (Esajas 11:11-12)
Det sidste, Herren sagde til sine disciple efter hans korsfæstelse og opstandelse, var: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matthæus 28:19-20)
Derefter skrev Johannes Åbenbareren angående de sidste dage: „Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under

himmelen; han havde et evigt evangelium for dem at forkynde, der bor på jorden, for alle folkeslag og tungemål.“ (Johs. Åbenbaring 14:6)

I februar 1831, mindre end et år efter kirkens oprettelse, sagde Herren: „Og jeg giver dig den befaling, at du skal lære alle mennesker disse hellige skrifter, thi de skal læres alle nationer, slægter, tungemå og folk . . . Og se, mine tjenere skal blive udsendt i øst og vest, i nord og syd.“ (L&P 42: 58,63)

Derefter sagde Herren til profeten Joseph Smith i oktober 1831:

Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden . . .

Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jorden, at dens indbyggere må modtage det og berede sig for den dag, som skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned fra himlen, iført sin herligheds glans, for at møde Guds rige, der er oprettet på jorden.

„Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges rige må komme, og du, o Gud, må blive herliggjort som i himlen så og på jorden, og dine fjender underlagt dig; thi din er æren, magten og herligheden i evighed. Amen.» (L&P 65:5-6)

En kirke for hele verden

Afdøde præsident Harold B. Lee sagde i sin tale ved april-konferencen i 1973: „Denne kirke kan ikke længere betragtes som ‚Uthas Kirke' og heller ikke som en amerikansk kirke, men medlemmerne af kirken fordeler sig nu ud over jorden i 78 lande, idet vi forkynder evangeliet på 17 forskellige sprog på nuværende tidspunkt.“ (Conference Report, apr. 1973, p. 7)

I sin tale til præstedømmet ved oktober-konferencen i 1973 henviste præsident Lee til konferencen i München, hvor vi havde syv lande repræsenteret, hvor der blev talt fem forskellige sprog, og hvor historien beretter om mange konflikter, krige og blodsudgydelse.

Han fremsatte denne meningsfyldte udtalelse, der er værd at bemærke sig: „Tænk på fortidens krige, hvori netop disse lande var involveret, politiske forskelle, hvor nogle af disse lande har været i krig, og nu samler vi dem alle under eet tag?

Vi citerede for dem, hvad apostlen Paulus sagde til galaterne: „Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde; thi alle er I een i Kristus Jesus . . . arvinger i kraft af forjættelse.“ (Galaterbrevet 3:28-29)

„Så lavede vi en omskrivning af dette og sagde: „I er nu hverken englænder eller tysker eller franskmand eller spanier eller italiener eller østriger eller belgier eller hollænder, men I er alle een som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.“ (Conference Report, okt. 1973, p. 114)

Det samme kan anvendes på os, som er forsamlede her idag. Må hver eneste af os føle det.

Lad mig nu citere noget fra en artikel skrevet af George W. Cornell, religionskribent ved Associated Press. Med henvisning til præsident Kimball sagde han: „Den nye præsident står i spidsen for en hastigt voksende religiøs organisation, der i løbet af et enkelt årti er brudt ud af sin provinsielle midtamerikanske form for at blive et globalt, mangeartet samfund på 3.3 millioner medlemmer.“

Derefter sagde han: „Denne transnationale udvikling, hvor antallet af mormoner uden for Amerika er vokset med 300 % på 10 år, har ændret kirkens engang næsten ensartede tilhængerskare af veluddannede og i økonomisk henseende selvtilstrækkelige mennesker til en mangeartet og broget flok.“

I denne artikel citerer han præsident Kimball for at have sagt: „Vor fremtidige missionæropgave er at komme ind i flere lande og at komme ligesom dybere ind i dem.“ Derefter nævner Mr. Cornell: „For øjeblikket har kirken 18.000 unge mennesker, der gør tjeneste som missionærer, idet de yder to år af deres tid og selv afholder deres udgifter. Halvdelen af dem er uden for Amerika.“ (Brigham Young University *Dayly Univers*, 1. aprl. 1974.)

Den seneste udvikling

Nu vil jeg gerne give jer et par eksempler på, hvor hurtigt kirken har udviklet sig i løbet af de seneste 14 år. De tal, jeg bruger, stammer fra rapporter fra henholdsvis 1959 og 1973, og jeg nævner kun runde tal.

For det første er kirkens medlemstal fordoblet, siden jeg blev generalautoritet for 14 år siden, idet det totale medlemstal nu er over 3.300.000.

I Sydamerika er antallet af missioner vokset fra 4 til 11; antallet af stave fra nul til 15; medlemstallet fra 9.800 til 141.000.

I Japan er antallet af missioner vokset fra een til fem; stavene fra nul til to; medlemstallet fra 2.700 til 23.000.

I Mexico er antallet af missioner vokset fra to til fem; antallet af stave fra een til otte; og medlemstallet fra 15.500 til 112.000.

På De britiske Øer er antallet af missioner vokset fra 1 til 6; antallet af stave fra nul til 14; og medlemstallet fra 14.000 til 70.000.

I De forende Stater i staten Californien alene er antallet af missioner vokset fra to til fem; antallet af stave fra 44 til 75; og medlemstallet fra 216.000 til 372.000.

I kirken har vi nu 111 missioner, 650 stave og mere end 600 warder og uafhængige grene.

Vi var meget glade for at kunne organisere den 648. stav i København. Den vil blive en stor styrke og begyndelsen til stor ny vækst. Vi håber, I alle vil være flittige og opbygge jeres områder, så at der kan organiseres mange flere stave, og således at Herrens værk kan gå fremad og hans kirke og rige opbygges i disse skønne lande, sådan som han ønsker det udført.

Efter april-konferencen 1974 mødtes koordinatorerne for seminar- og institute-programmerne fra hele verden til en uges seminar.

Dette program er nu udvidet til at omfatte 47 lande, og over 270.000 seminar- og institute-elever modtager belæring gennem dette program, mange af dem som hjemmestudium. Vi opmuntrer vore unge overalt til at give sig selv adgang til dette strålende program for studium af evangeliet.

Vi prædiker nu evangeliet i 111 missioner i 56 forskellige lande i praktisk talt hele den frie verden. På den tid, da kirken blev organiseret, blev der kun sendt nogle få missionærer ud i missionsmarken, og i nogle år prædikede de evangeliet fra mand til mand

samt ved de få møder, de var i stand til at afholde.
Idag har Herren velsignet os med opdagelsen af elektroniske hjælpemidler, ved hjælp af hvilke vi kan tale til flere millioner mennesker på samme tid.
Under aprilkonferencen i år blev mødet søndag morgen transmitteret til Europa ved hjælp af havkabel, og det blev modtaget af mange medlemmer, der var forsamlet i 105 kirkebygninger i England, Frankrig, Tyskland, Østrig, Holland, Schweiz og Belgien.
Over 80 radiostationer i byerne i Mexico og Mellem- og Sydamerika udsendte disse møders taler på spansk og portugisisk, som mere end 60 millioner lyttere i Latin-amerika havde mulighed for at høre.
Desuden var der 240 TV-stationer, der transmitterede konferencen i De forenede Stater og Canada, og een i Japan. Således er evangeliet tilgængeligt for næsten alle i verden, som er interesserede i at høre det, og den profeti, at det skal bringes ud til hver nation, slægt, tungemål og folk er ved at begynde at blive til virkelighed.
Desuden bliver der afholdt områdekonferencer som denne i forskellige egne af verden, hvor folk i de pågældende områder er sig Kristi kirkes styrke og vækst bevidst, og hvor de også anerkender profeten, som står i spidsen for dem. Selv om vi har fire forskellige lande forsamlet her i dag ved denne store konference, hører hver enkelt tilstedeværende Herrens ord på sit eget sprog, og man hører også Guds profets røst her på jorden i dag.

Udbredelsen af evangeliet

Kirken bestræber sig på at bruge enhver mulig metode til udbredelse af evangeliet og for at indbyde folk over hele verden til at komme ind i Jesu Kristi Kirke.
Det er helt sikkert, at alle mennesker, hvorsomhelst de lever, som bekender sig til kristendommen og tror på Kristus, gerne vil tilhøre hans kirke. Der bør ikke være nogen form for fordomme, stolthed, skriverier eller jalousi om navnet, hvis man er sikker på, at man tilhører Kristi egen kirke.
Det er vort ansvar som medlemmer af kirken, hvorsomhelst vi er, at gøre hans kirke og hans lærdomme tilgængelige, så at der ikke er noget tvivlsspørgsmål i deres tanker, som hører.
Det er i højeste grad vigtigt, at vi som medlemmer af kirken påtager os det ansvar, som er lagt på os, at belære verden om evangeliet, så at alle, som ser os, vil se vore gode gerninger og erkende os som medlemmer af Jesu Kristi Kirke.
Og eftersom evangeliet bliver accepteret og efterlevet af nationerne, vil det bringe fred og retfærdighed til verden, som afdøde præsident Joseph Fielding Smith sagde:
„Det er vor pligt at frelse verden. Det er vor mission, for så vidt som den vil lytte til os og modtage vort vidnesbyrd . . .
Ansvaret for at udføre dette arbejde kom til jer fra Guds Søn. I er hans tjenere. I vil komme til at stå til regnskab for ham for jeres forvaltning, og medmindre I ærer jeres kaldelser og viser jer værdige og trofaste i alle ting, vil I ikke kunne stå pletfri for ham på den yderste dag.“ (*Seek Ye Earnestly* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1970], pp. 235-236.)
Ældste Bruce R. McConkie sagde ved områdekonferencen i Mexico: „Nu henleder jeg jeres opmærksomhed på de kendsgerninger, der står opregnet i disse skrifter, at Israels indsamling består i at tilhøre den sande kirke, at komme til kundskab om den sande Gud og hans frelsende sandheder og tilbede ham i de helliges menigheder i alle nationer og blandt alle folkeslag.
Læg venligst mærke til, at disse åbenbarede ord taler om Herrens fold, om Israels indsamling til deres arvelande, om Israels opbygning i alle deres forjættede lande, og om at der skal være menigheder af alle Herrens pagtsfolk i hver nation, som taler et hvilket som helst tungemål, og blandt et hvilket som helst folk, når Herren kommer igen.“
(Conference Report, aug. 1972, p. 45)
Som de fleste af jer ved, har jeg haft det ærværdige privilegium og den velsignelse at være rådgiver til fire af kirkens præsidenter — — fire af Guds profeter. Jeg har altid anerkendt og vidst, at kirkens præsidenter var Guds profeter, men det er en ganske særlig ære at sidde i råd med og se, hvordan Herren leder sit værk igennem dem.
Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for jer idag, at jeg ved, lige så sikkert som jeg står her, med hver eneste fiber i min krop ved jeg, at dette er Kristi kirke, at Spencer W. Kimball er en profet af den levende Gud, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, at hele menneskeheden gennem hans forsoning vil opstå, og at vi kan opnå evigt liv ved at være lydige mod evangeliets love og ordinanser.
Vi kan ikke fuldt ud erkende og værdsætte eller fremhæve for meget, hvilket stort privilegium det er at være medlem af Kristi eneste sande kirke og rige her på jorden.
Han har åbenbaret frelsens evangelium og genoprettet kirken. Han har selv fortalt os, og gennem sine profeter har han fortalt os, hvordan vi skal leve for at nyde evigt liv, som han har lovet os, hvis vi blot vil holde hans bud.
Vi må nødvendigvis, hver enkelt af os, forpligte os til at leve værdigt på enhver måde og gøre alt, hvad der står i vor magt for at udbrede evangeliet og opbygge hans rige her på jorden.
For igen at citere Herrens ord til profeten Joseph Smith:
„Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden . . .
Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jorden, at dens indbyggere må modtage det og berede sig for den dag, som skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned fra himlen, iført sin herligheds glans for at møde Guds rige, der er oprettet på jorden.
Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges rige må komme, o du, o Gud, må blive herliggjort som i himlen så og på jorden, og dine fjender underlagt dig; thi din er æren, magten og herligheden i evighed. Amen.“ (L&P 65:5-6)

Ældste James E. Faust

Assistent til De Tolv

Mine kære brødre og søstre, det er en udsøgt velsignelse at være i dette storslåede land. Det er opmuntrende at være i Guds profets nærhed. Jeg søger jeres tro og jeres forståelse i forbindelse med det budskab, jeg oprigtigt ønsker at dele med jer. Det er mit ønske, at tale om den pris der kræves for at blive en discipel af den levende Kristus.

Et kristent menneskes bøn

For mange år siden, da jeg havde en privat sagførervirksomhed, blev jeg engang af en advokat i Texas bedt om at tage mig af en sag for ham i Utah. Denne sag blev på tilfredsstillende måde afsluttet med betaling af en sum penge i form af en check til vort kontor.
Jeg videresendte checken til min ven i Texas uden først at indkassere den, idet jeg regnede med, at en del af den ville blive returneret til vort kontor til udligning af en del af forpligtelsen.
Efter at jeg havde sendt checken, hørte jeg intet fra min ven. Breve, telegrammer og telefonopringninger blev i mange måneder ikke besvaret. Jeg blev bekymret, fordi det ikke var mine penge, og hvis han ikke holdt sit ord, var jeg tvunget til at stå inde for tabet. Den mest nærliggende løsning var at indgive en klage imod ham.
Imidlertid skjulte der sig i mine tanker en langt bedre fremgangsmåde. Jeg huskede, at jeg som dreng havde lært af min mor Frelserens ord, som de berettes af Mattæus, og som fortæller os, at det forventes af kristne mennesker, at de beder for dem, der med ond bagtanke udnytter dem. (Se Mattæus 5:44)
Jeg følte bestemt, at jeg var blevet udnyttet med ond bagtanke. Jeg arbejdede tilfældigvis i kirken som biskop på det tidspunkt og revsede mig selv, fordi jeg ikke var så god en kristen, som jeg burde være. Jeg havde ikke som første udvej tænkt på Mesterens vejledning.
På et passende sted og på et passende tidspunkt knælede jeg ned og fremsagde en enkel, men oprigtig bøn for denne mand i Texas og hans velbefindende. Jeg skammer mig ved at sige, at det var første gang i mit liv, hvor den eneste hensigt med min bøn var til fordel for èn, som efter min mening ikke havde behandlet mig vel.
Denne bøn syntes at være blevet hørt næsten øjeblikkelig og bragte dramatiske resultater I løbet af den tid, det tager et luftpostbrev at nå fra Texas, kom der en meddelelse fra denne mand indeholdende de lovede penge.
I brevet var der en forklaring om, at han havde været alvorligt syg, havde været på hospital og havde måttet lukke sit kontor, men at han nu havde det bedre. Han bad os undskylde den ulejlighed, han havde forvoldt.
Jeg fortæller denne oplevelse uden undskyldning over for dem, som måtte synes, at jeg var svag, utilstrækkelig eller fjollet, fordi jeg ydmygt søgte at følge et af Frelserens bud for at finde en løsning på et praktisk problem.

Prisen for at være en discipel

Prisen for at være en discipel er lydighed. På mange sprog kommer ordet *discipel* af ordet *disciplin.* Selvdisciplin og selvkontrol er bestandige og varige karakteregenskaber hos dem, der følger Jesus.
Kristi disciple modtager et kald til ikke blot at forsage al tragten efter verdslige ting, men også til at bære korset. At bære korset vil sige at følge hans bud og opbygge hans kirke på jorden.
„Hvis nogen vil gå i mit spor", sagde Jesus af Nazareth, „skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig." (Lukas 9:23)
„Den, som ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel." (Lukas 14:27)
Frelserens sande tilhængere bør være rede til at give deres liv, og nogle har fået det privilegium at gøre det. Dietrich Hoeffer har sagt: „Når Kristus kalder en mand, beder han ham komme og dø."
Lære og Pagter råder os til: „Lad ingen være bange for at miste sit liv for min skyld; thi den, som mister sit liv for min skyld, skal finde det igen. Og den, der ikke vil give sit liv, for min skyld, er ikke min discipel." (L&P 103:27-28)
For de fleste af os gælder det imidlertid, at det, der kræves af os, er ikke at dø for kirken, men at leve for den. At leve et kristent liv hver dag kan for mange være endnu vanskeligere end at give sit liv.
Under krigen lærte vi, at mange mænd var i stand til at udføre store bedrifter, der vidnede om uselviskhed, heltemod og ædelmodighed, uden hensyn til deres eget liv. Men da krigen var forbi, og de kom hjem, kunne de ikke holde sig ranke under den evige hverdags byrder, og de blev slaver af tobak, spiritus, narkotika og udskejelser, hvilket i den sidste ende bevirkede, at de forspildte deres liv.

Omvendelse

Prisen for at være en discipel er at forsage onde overtrædelser og nyde det, som præsident Kimball har kaldt „tilgivelsens mirakel". Det er aldrig for sent. Men der kan ikke ske nogen syndsforladelse uden „bedrøvelse efter Guds sind" (Se 2. Kor. 7:10), og denne følelse skal i rigt mål tilkendegive sig i overtræderens sind, hjerte og handlinger.
Et vigtigt skridt at tage i forbindelse med dette at rense sig selv for misgerninger er, at overtræderen bekender overtrædelsen for den almindelige dommer i Israel, og det vil sige synderens inspirerede biskop eller grenspræsident.
Selv om tilgivelse kun kommer fra Herren, er bekendelse nødvendig blandt andet for at borteliminere den falskhed, som klæber til misgerninger og fejltrin.
At genoprette eller erstatte det, der er gået tabt ved forsyndelsen, er også et spørgsmål, der må tages i betragtning som et afgørende punkt i forbindelse med omvendelse og som et betydningsfuldt redskab til genskabelse af åndelig forståelse.
Sagt på den enkleste måde betyder denne genoprettelse eller erstatning, at man gør det, som man har gjort

forkert. Der kommer et tidspunkt, hvor enhver kan vide, at hans eller hendes synder er blevet tvættet bort. Denne forsikring kommer ved at have den „fred med samvittigheden", der omtales af kong Benjamin i Mormons Bog. (Se Mosiah 4:3). Men denne helbredende tilgivelse kommer først, når vi har gjort alt, hvad der står i vor magt for at berigtige alle de forkerte ting, vi har gjort.

Min byrde er let

De fleste tror, at prisen for dette at være en discipel er for stor og for byrdefuld. For mange medfører det, at man må opgive for meget. Men korset er ikke så tungt, som det syner til at være, for gennem lydighed opnår vi meget større styrke til at kunne bære det.
„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder- og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ,så skal I finde hvile for jeres sjæle'.
Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let." (Mattæus 11:28-30)
Velsignelserne ved at være discipel er let tilgængelige. I Mormons Bog hører vi om dem, der blev bidt af fyrige slanger, som var iblandt dem. Der var blevet givet en måde, hvorpå de kunne blive helbredt.
Deres arbejde var let at udføre. Alt, hvad der krævedes af dem, var, at de skulle se på staven. Vi får at vide, at „da dette middel var så enkelt eller så let, var der mange, der omkom". (1 Nephi 17:41)
Mange vil måske sige: „Jeg er et jævnt menneske. Jeg har ikke nogen høj uddannelse eller nogen stor stilling. Jeg er ny i kirken. Mine talenter og evner er begrænsede. Mit bidrag er ringe.
Hvorfor skulle jeg forsøge?" Eller måske siger de: „Jeg er for gammel til at lave om på mig selv. Jeg har allerede levet mit liv."
Nogle af de største ledere og mest trofaste disciple i kirken i vor tid, er dem, som blev født i de nordiske lande eller deres efterkommere.
Peter A. Nielsen, som blev født i Odense, Danmark, kom til Utah i 1856. Hans kærlighed til det danske folk tilskyndede ham til at dele de velsignelser, han fandt i kirken med danskerne.
To gange sagde han ja til kaldelser som missionær i Danmark. Det største bidrag har han imidlertid ydet gennem sine efterkommere.

Plads til kærlighed

Et af hans børnebørn, præsident Reed M. Nielsen, som er præsident for Moore Stav i landbrugsområdet i Idaho, er kvægfarmer.
Præsident Nielsen og hans hustru Beth er blevet velsignet med ni dejlige børn. Desuden har søster Nielsen aborteret ni gange. Da præsident og søster Nielsen kun har ni børn, har de kærlighed i overskud.
De begyndte at se sig omkring efter andre børn, som de kunne dele denne kærlighed med. Med tiden fandt de tre børn mere, som trængte til den særlige omsorg og kærlighed, som Nielsens giver. De hedder Johnie, David og Mike. De er nu alle tre blevet adopteret.
Nogen tid senere fik Nielsens besked gennem kirkens socialtjeneste om lille Mary, som ingen brød sig om, som var født med hareskår, og som kunne have trængt til mere kærlighed og opmærksomhed, da hun var lille. Mary er endnu sødere nu, efter at hun har gennemgået fire operationer på Primarys børnehospital. Hendes adoption vil blive gennemført i løbet af denne måned.
Sidste forår havde jeg det privilegium at bo i præsident og søster Nielsens hjem. Efter morgenmaden sad vi rundt omkring i køkkenet en kort stund, før vi skulle af sted til konference.
De adopterede børn kravlede op og ned af vore ben, og de søgte kærlighed og gav kærlighed. Alt imens de gjorde dette, sagde søster Beth Nielsen: „Jeg ønskede mig en ny sofa, men vi blev meget velsignede ved at få Johnie i stedet for.
Derefter manglede vi en ny lastvogn til brug på farmen, men så hørte vi om David, og vi fandt ud af, at vi ønskede os David langt højere. Senere manglede jeg et nyt komfur i køkkenet, men så mødte vi Mike, og vi vidste, at vi simpelthen *måtte* have Mike."
Senere den samme formiddag blev søster Nielsen bedt om at tale ved konferencen. Hun fortalte os, at hun som lille pige ønskede at blive rig og berømt. Så sagde hun: „Forleden aften blev jeg færdig med mit arbejde kl. 1.00 om natten. Jeg var træt. Jeg satte mig ned og tænkte på mine pigedrømme.
Jeg så mig omkring i huset. Jeg tænkte på hver enkelt af mine tretten børn. Så tænkte jeg på min mand og på alt det arbejde, han udfører for at være en god fader for så mange børn, og hvor meget hans forpligtelser i Herrens rige hjælper ham at være sådan en storartet far.
Hans arbejde i kirken tager ikke noget bort fra familien; det giver os noget til familien. Det stod mig klart, at jeg var gift med den mest vidunderlige mand i verden. Jeg tænkte på den fred, lykke og alle de velsignelser, som medlemsskabet i kirken har bragt ind i vort liv."
Præsident Nielsen vidnede: „Alt hvad der er godt i vort liv, er enten kommet til os gennem kirken eller blevet forbedret takket være kirken."

Behovet for disciple

Må jeg sige til de unge, som navnlig har min bevågenhed: Der er mange flere store ledere og fremtidige ledere, både mænd og kvinder, iden for min stemmes rækkevidde, som i deres årer har det nordiske blod.
Herren har brug for mange flere skandinaviske og finske missionspræsidenter, højrådsmedlemmer, biskopper og ledere i præstedømmet. Der bliver brug for mange flere søndagsskole-, hjælpeforenings- og primarypræsidentskaber og lærere og lærerinder og mange flere repræsentanter for grupperne Unge Voksne og „Særlige Interesser".
Herren får også brug for mange flere missionærer fra disse lande, hvis kirken skal nå sit mål i disse storslåede områder.
Hvad er prisen for at være en discipel? Den er først og fremmest lydighed. Den er kyskhed. Den er familiehjemmeaften. Den er at holde alle budene. Den er at forsage mange ting. Men eftersom alt her i livet har en pris, er det prisen værd at betale i betragtning af, at Frelserens store løfte er fred i dette liv og evigt liv i livet, der kommer. Det er en pris, vi

ikke har råd til at lade være med at betale.
I forhold til det, der tilbydes, er det langt, langt mindre, der kræves af os.
Jeg vil gerne bære jer mit vidnesbyrd, at Jesus er denne kirkes overhoved. Det er hans værk, og han overvåger det. Hans inspiration og nærværelse vejleder hans store tjener præsident Spencer W. Kimball og hans rådgivere.
Hans ånd vejleder også de andre generalautoriteter og alle lederne i denne kirke over hele verden, som søger hans vejledning og inspiration. Jeg ved, at Gud taler, for han har talt til mig, og han vil tale til jer, for Gud er uden personsanseelse.
Må vi leve således, at dette kan blive muligt, og må vi vise lydighed og trofasthed mod hans bud og mod hans levende profeter, således at vi fuldt og villigt betaler den pris, der kræves af hans disciple, og fremskynder hans værk i dette storslåede område og i hele verden, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Reid H. Johnson

De Tolvs Regionalrepræsentant

Hvor velsignede er vi ikke, mine kære brødre og søstre, fordi vi er medlemmer af Jesu Kristi genoprettede kirke, og fordi vi her idag kan sidde i hans nærhed, som er Guds profet på jorden. Ved disse møder er jeg sammen med jer blevet hævet til ny åndelige dimensioner. Jeg takker Gud for denne fremragende konference.

Kirken i Skandinavien

I 1850 introduceredes evangeliet i Norden, og i løbet af de første 100 års missionærvirksomhed blev 57.000 omvendte døbt. Og alligevel var der, da jeg var en ung missionær i Sverige i 1950, ikke mere end 4.787 medlemmer i hele Norden (heraf 233 i Finland, som var en ny mission). Vi er næsten lige så mange tilstede her i dag.
I løbet af denne samme 100-års periode udvandrede fra disse lande 29.000 voksne medlemmer plus tusindvis af børn. Mine bedsteforældre var blandt dem, der udvandrede. En del grene i kirken mistede næsten hver aktiv familie på grund af denne udvandring.
I, som blev tilbage, kan sikkert erindre, at kirken i Norden ikke var særlig stærk i 1950. Kun et fåtal af medlemmerne havde været i templet.
Der fandtes ikke mange bærere af Det melkisedekske Præstedømme, og i visse distrikter gjorde missionærer tjeneste som grens- og distriktspræsidenter i stedet for lokale brødre. Der fandtes kun to eller tre mødehuse, som kirken havde bygget. Kun standardværkerne og et fåtal af kirkens andre bøger var oversat og trykt på disse sprog.
Heltidsmissionærer fra lokale grene var ikke mange af, og de fleste unge mennesker lagde ikke planer om at rejse på mission. Der var kun et lille antal hele familier, som tilhørte kirken.
Siden 1950 har Herren derimod gennem sine profeter, grundmuret og styrket sit rige på mange måder, skridt for skridt, her i Norden. Lad mig genfortælle nogle af disse inspirerede skridt.

Kirkens fremgang

For det første: I et brev opfordrede præsident McKay i 1953 de hellige over hele verden til at blive i deres respektive lande i stedet for at udvandre. I har adlydt profeten, og det sammenlagte medlemstal i disse lande er nu kommet op på 15.825, idet Finland ligger i spidsen med en forøgelse på 1.350% beregnet fra år 1950.
Antallet af bærere af Det melkisedekske Præstedømme er også forøget dramatisk.
For det andet: Kan I huske, hvordan præsident McKay for snart 20 år siden besluttede, at der skullebygges to templer i Europa? Hvor er det en strålende mulighed, I har, at I kan rejse til disse templer og modtage jeres endowments og få familiemedlemmerne beseglet til hinanden.
I har draget fordel af denne store velsignelse. Jeg har f. eks. regnet ud, at værdige medlemmer i disse fire missioner i 1973 gennemsnitlig rejste 1400 km til disse templer med en beregnet omkostning på 75 — 100 dollars pr. person. (Svarer til 500 — 600 d. kr.)
Resultatet af dette blev, at 8.691 endowments blev udført. Dette er enestående, men den største velsignelse er imidlertid, at hundredevis af familier, som er her idag, har været i templet og nu opdrager deres børn i pagten og får den vidunderlige velsignelse at have præstedømmet i deres hjem.
For det tredie: Alle kirkens præsidenter har lagt eftertryk på Herrens befaling om at „gøre alle folkeslagene til mine disciple“ (Se Mattæus 28:19), og flere og flere af vore lokale unge adlyder nu profeterne og går ud som heltidsmissionærer.
Der var 29, der arbejdede som heltidsmissionærer i Sverige i de tre år, jeg var missionspræsident, og jeg ønskede altid, at vi havde haft flere. Det var dygtige missionærer. Antallet må

forøges, indtil disse fire missioner til slut udsender lige så mange missionærer, som de modtager hvert år.
Præsident Kimball har givet os denne opfordring, og hver dreng i kirken burde forberede sig til at fuldføre en mission. Kan I tænke jer, hvilke store velsignelser dette ville resultere i, ikke blot hvad angår nye medlemmer, men desuden med hensyn til de erfaringer som ledere, disse missionærer får, når de vender hjem igen til deres grene og påtager sig ansvarsfulde opgaver i kirken og i deres egne familier?
For det fjerde: Kirken har godkendt opførelsen af 34 nye kirkebygninger i Skandinavien og Finland i de sidste 15 år. Uden tvivl er disse nye bygninger kun en begyndelse til det store antal, som vil blive bygget i de kommende år.
Mange andre grene mødes i de 29 ombyggede private huse, der ejes af kirken og nu bruges som mødehuse. Vi vil opdage, hvilken stor velsignelse disse bygninger er.
For det femte: I 1966 gav præsident MyKay Det præsiderende Biskopråd til opgave at publicere al den korrelerede litteratur, som kirken har, på alle de sprog, der tales, hvor kirken er organiseret. Som et resultat af dette blev distributions- og oversættelsesafdelingen dannet, og den har nu kontoret i funktion i Oslo, Helsingfors, København og Stockholm.
Lektiebogen til familiens hjemmeaften, præstedømmets håndbøger, materialer til lederskabet og hjælpeorganisationerne samt kirkens blade (på dansk kaldet „Den Danske Stjerne") er nu tilgængelige på disse fire sprog. Hvilken betydningsfuld forandring har dette arbejde ikke skabt. Det er opfyldelsen af det skriftsted, der siger, at „enhver skal høre evangeliets fylde i sit eget sprog". (L&P 90:11)
For det sjette: I 1972 meddelte præsident Joseph Fielding Smith, at „herefter skal De Tolvs regionalrepræsentanter rejse ud i missionernes distrikter, som de har rejst ud til stavene, for at bistå (missionspræsidentskaberne) med at øge aktiviteten og styrke troen hos dem, som er medlemmer af kirken". (Church News, 8. July 1972, p. 5)
Hvem kan betvivle inspirationen i denne meddelelse? Lad mig fortælle om et af de første regionalmøder i Sverige i foråret 1973. Fordi mødet var henlagt til en onsdag formiddag, var det nødvendigt for dem, der skulle være til stede, at de tog en dag fri fra deres arbejde.
Til trods for denne forhindring kom 95 % af dem, der var inviteret, til mødet. En mor kørte 640 km for at passe et lille barn, så hendes søn kunne køre 320 km for at komme til regionalmødet.
Brødre og søstre, jeres ledere i præstedømmet og i hjælpeorganisationerne er ivrige efter at lære kirkens orden og programmer. Da profeten Joseph blev spurgt om, hvordan han kunne styre så stort og så mangeartet et folk, svarede han: „Jeg lærer dem de rette principper, så styrer de sig selv." Dette princip har større gyldighed idag end nogensinde før.
For det syvende: Præsident Ezra Taft Benson organiserede en stav af kirken i København for bare to måneder siden. Vi glæder os over, at dette har fundet sted. Kan vi tvivle på, at det er det første skridt på vejen til at organisere mange flere stave spredt ud over de nordiske lande i de kommende år?
For det ottende: Denne områdegeneralkonference. Jeg ved, at Herren indkaldte til denne konference gennem sin udvalgte profet, fordi der var et stort behov for det. Kan vi gøre os nogen forestilling om den gennemgribende og vidtrækkende virkning, denne konference vil få i positiv retning på menneskers liv.

I er kærnen

Brødre og søstre, jeg tror, at Herren har taget disse skridt for at opbygge en solid grundvold under kirken i disse lande for at forberede os til en fremtid med vækst og styrke uden fortilfælde.
Han vil fortsat styrke os, og der vil blive taget flere skridt, efterhånden som værket udvikles og skrider frem. I er den kærne, om hvilken kirken vil vokse. Jeg er overbevist om, at der findes millioner af ærlige og gode mennesker, som bor spredt ud over disse lande, som stadig må høre evangeliet.
Mange søger efter sandheden, skønt måske ubevidst, men de vil erkende den og tage imod den, når de hører den. Herren har erklæret: „Thi der findes endnu mange på jorden, som er forblindede ved menneskenes listige anslag, og som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den." (L&P 123:12)
I næsten hver eneste gren er vi rede til at give dem vejledning, når de kommer ind i kirken. Men de vil imidlertid ikke komme ind i kirken, medmindre I viser dem venskab, fællesskab og kærlighed. I må hæve deres blik mod evangeliets lys og hjælpe dem til at fremkalde den store forandring, som kaldes omvendelse, og bringe dem ind i deres hjerte, så de kan nyde de samme velsignelser, som vi nyder.
Lad os gå fremtiden positivt imøde. Riget vil fortsat vokse, når I fortsat adlyder Herrens ord, som gives os gennem hans udvalgte profeter. Profetens røst er den eneste sikre og pålidelige røst i denne oprørte verden.
Lad os lære vore børn at elske Herren og adlyde hans bud og hjælpe dem at udvikle et vidnesbyrd, som vil yde dem støtte over for verdens synder og fristelser.
Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at Herren leder os idag, at Mormons Bog er Guds bevis over for verden om, at denne kirke er hans sande kirke, og at præsident Kimball er hans salvede profet på jorden idag, i Jesu Kristi navn. Amen.

Broder Fritz Makinen

Rådgiver i præsidentskabet
i Finland Mission

Præsident Kimball, vor kirkes generalautoriteter, brødre og søstre: Først vil jeg gerne kort fortælle jer om en ung østrigers liv. Han blev døbt ind i kirken den 30. november 1958 i Wien og har siden da været meget aktiv i kirken.
I sin barndom og som ungt menneske fik han ikke nogen som helst form for religiøs belæring. Han havde aldrig hørt om vor himmelske Fader, og han havde kun hørt lyssky og forvirrede beskrivelser af Jesus Kristus.
Uanset alt dette havde han lige fra han var ganske lille udviklet en følelse af, at et eller andet skjult væsen vejledte ham og forstod ham. Hans forbindelse til denne ven i det usete blev så virkelig, at han i sine tanker talte med ham og rådførte sig med ham angående sine problemer.
Men da han blev ældre og begyndte at studere på et universitet, havde denne følelse og dette venskab langsomt forladt ham.
Senere efter mange års forløb mødte han to missionærer fra vor kirke, som sagde: „Vi har et budskab til dig fra Gud." Han tog imod dem og lyttede til deres belæringer, og han læste Mormons Bog, som de havde givet ham, med stor glæde.
Han accepterede evangeliet, og lidt efter lidt vendte denne følelse af venskab med det ukendte tilbage til ham. Da han således kom til forståelse af, at denne følelse af venskab som han kendte fra sine barndomsår, var Herrens Ånd, begyndte han at udvikle sig, så han kunne forstå Åndens bud og vejledning. Med hans egne ord: „Jeg øvede mig i det, ligesom èn, der øver sig i at tale et fremmed sprog."

Giv Ånden en chance

Den åndelige verden er lige så virkelig som den kendsgerning, at vi lever her i den fysiske verden. Vi bør, medens vi er i denne tilstand, lære et se med åndelige øjne og lære at forstå eksistensen af denne anden verden for bedre at kunne vise lydighed mod vor himmelske Fader.
Den tanke, at man kun kan få et vidnesbyrd om denne usynlige verden ved synlige tegn og mirakler er naturligvis en fuldstændig misforståelse. Vi må give den Helligånd en chance for at virke i os.
Vi må nødvendigvis lade et vidnesbyrd udvikle sig og vokse gradvis. Denne udvikling kan sommetider foregå meget langsomt, men ved fortsat at anstrenge sig, vil vi med sikkerhed lære at forstå Åndens stemme og vejledning.
Herrens Ånd vidner ikke for mennesket, med mindre vedkommende menneske har et virkeligt ønske om at søge efter sandheden og leve i overensstemmelse med den. Han vil svare dem, der oprigtigt søger ham på den måde, som vor østrigske broder gjorde det.

At værne om vor gave

Gud skelner aldrig mellem nogenting, om det er timeligt eller åndeligt. For menneskets vedkommende er det anderledes, fordi dets evne til at fatte og forstå tingene i denne forbindelse er meget begrænsede.
Men Herren har også givet os enhver tænkelig mulighed for at rette op på denne tilstand, for ligesom hver enkelt af os har måttet anstrenge os for at blive døbt, må vi også på samme måde bestræbe os efter at opnå den sande åndelighed.
Retten til at modtage den Helligånd blev givet os, da vi blev bekræftet som medlemmer af kirken, og vi fik overdraget den Helligånds gave.
Denne gave er en nødvendig styrke for os; uden den kan vi ikke nå vort mål. Derfor må vi passe godt på den og værne den mod alt, hvad der kan bringe dens stemme til tavshed eller drive dens kraft bort.
Den Helligånd må nødvendigvis have en chance for at virke sammen med vor egen ånd, og kun når det sker, kan vi sige, at vi lever i harmoni med Guds Ånd. Når vi stræber efter at opnå dette, må vi søge efter alt, hvad der er godt og ædelt, og i alle forhold handle ærligt og retfærdigt.
Når vi på denne måde lærer at anvende vor kirkens profeters og autoriteters råd og vejledning i vort liv, vil vi erkende, hvor stærkt Ånden vejleder os, og vi vil forstå, hvad der menes med „Åndens ledsagelse", som omtales i skrifterne.
Så vil åndelighed ikke længere være et mål, vi stræber mod, men det vil være blevet en realitet i vort liv.
Lad vor største hensigt være at leve i harmoni med Ånden og vejledt af Ånden. Der er nedfældet noget guddommeligt i hver eneste èn af os, og med den hjælp, hvis vi blot ønsker det, kan vi udvikle os til et åndeligt folk. Må Gud hjælpe os og velsigne os i disse bestræbelser.
Jeg ved af hele mit hjerte, at den Helligånd vejleder os alle, når vi oprigtigt stræber efter at leve i overensstemmelse med evangeliet.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, og at vor Frelser og Herre Jesus Kristus lever og leder denne hans kirke i dag. Det giver os en følelse af tryghed at vide, at Guds sande profet er her iblandt os — Guds profet, som har myndighed til at sige: „Så siger Herren." I vor Frelsers Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Bruce R. McConkie

Af De Tolvs Råd

Jeg glædes over det privilegium at kunne hæve min røst for at belære og for at vidne blandt de nordiske hellige; jeg har bedt Herren om, at jeg måtte kunne finde det, han ønsker, jeg skulle sige, og jeg føler mig tilskyndet til at tale om vor forpligtelse som Guds sande hellige til at holde budene og overvinde verden.

Elsk ikke verden

Som mit udgangspunkt tager jeg disse ord af den elskede apostel Johannes: „Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham." „Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden."
„Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid." (Johannes' 1. Brev 2:15-17)

Vort eksempel — Frelseren

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige søger vi at opnå frelse. Vi ønsker fred i dette liv og evigt liv i den tilværelse, der ligger foran os. Vi har påtaget os Kristi navn, glæder os i den sikre forvisning om, at han er Guds Søn og søger af hele vort hjerte at være som han. Han er det store forbillede for frelste skabninger.
Joseph Smith stillede dette spørgsmål: „Hvor kan vi finde en skabning, som er blevet frelst? For hvis vi kan finde en sådan skabning, kan vi uden meget besvær finde ud af, hvad alle andre må gøre for at blive frelst."
Hans svar: „Det er Kristus . . . han er forbilledet for eller standarden for frelse . . . han er en frelst skabning."
Profeten fremkom derefter med denne inspirerede udtalelse: „Og hvis vi skulle fortsætte vor undersøgelse og spørge, hvorfor han er blevet frelst, ville svaret være . . . fordi han er en ærlig og hellig skabning, og hvis han havde været noget andet, end det han er, ville han ikke være blevet frelst, for hans frelse afhænger af at være præcis det, han er, og intet andet . . . for frelse består i den herlighed, myndighed, majestæt, kraft og herredømme, som Jehova har, og ikke i noget andet; og ingen skabning kan besidde den uden han selv eller èn, der er som han." (Lectures on Faith 7:9)
Idet Paulus talte om dette hellige og fuldkomne væsens jordeliv, som er forbilledet for alle frelste skabninger, sagde han: „Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav (d.v.s. årsag) til evig frelse for alle, som er lydige mod ham." (Brevet til Hebræerne 5:8-9)
Det var den samme Jesus, som sagde: „Jeg er ikke af verden." (Johannes 17:14), og: „Jeg har overvundet verden." (Johannes 16:33)

Han viste vej og gik den selv,
forklared' hvert et skridt
mod lys og liv og himmelhvælv,
hvor Gud personligt bor.

(Eliza R. Snow: „How Great the Wisdom and the Love", Dansk: „Den store visdom kærlighed" Nr. 227 i „Sange".)

At overvinde verden

I sin store forbøn sagde Vorherre: „Jeg beder ikke vor verden, men for dem, som du har givet mig. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden." (Johannes 17:9, 14-16)
Og det er ham, som siger til sine hellige: „Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden." (Johannes 16:33)
Som ordet „verden" her er anvendt, betyder det ikke jorden eller den planet, vi nu bor på. Det betyder snarere de samfunds mæssige forhold, som hersker blandt de onde og ugudelige.
Det er den form for liv, der leves af dem, som er kødelige og sanselige, som ikke har aflagt „det naturlige menneske" og er blevet hellige „gennem forsoningen ved den Herre Kristus". (Se Mosiah 3:19)
Det er den livsform, der føres af dem, som vandrer efter kødets vis og ikke i Åndens lys.
Paulus opregner „kødets gerninger", de gerninger, som findes blandt dem, der er af verden, således: „utugt, urenhed, løsagtighed, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, nid, hidsighed, egennytte, splittelser, partier, misundelse, drukkenskab, svir og deslige."
Om disse og alle andre verdslige lyster siger han: „De, der øver sådanne ting, skal ikke arve Guds rige." (Paulus' Brev til Galaterne 5:19-21)
I modsætning hertil benævner Paulus følgende ting Åndens frugter, som er kendetegnende for den, som forsager verden og accepterer evangeliet: „Kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed (og) afholdenhed."
Paulus giver os derefter prøven på, hvordan man kan identificere Guds hellige. Han siger: „Og de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer." (Gal. 5:22-24) Det betyder, at de har overvundet verden; de har aflagt det naturlige menneske og påtaget sig Kristi åg; de er blevet hellige både af navn og af gavn.

Hvad et menneske sår

Hvor sikker og ufravigelig er ikke Guds lov: „Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden."
Og hvor trøstende og beroligende er ikke hans ord til de hellige: „Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt." (Gal. 6:7-9)
Vi lever i en tid, da der hersker stor ondskab. Satan raser voldsomt i hjertet på hans tilhængere. Han har gengivet alle de onde skikke, der nogensinde har været kendt blandt verdslige mennesker. Og forholdene blandt størsteparten af menneskeheden vil ikke bedres, før Menneskesønnens andet komme.
Når den dag kommer, vil det blive verdens ende, hvilket betyder, at de

onde og ugudelige skal tilintetgøres, og de verdslige forhold, hvorunder de nu lever, skal ophøre.

Men vi lever også i en strålende tid på denne jord. Som det blev lovet i fordums tid, har Herren udgydt sin Ånd, hvilket betyder Kristi lys, over alt kød, så at store opdagelser og undere er synlige overalt.

Og hvad, der er endnu mere strålende i vore dage, og som også blev lovet i fordums dage, er, at Herren har gengivet det evige evangeliums fylde. Igen i voredage ved menneskene, hvilken kurs de må følge, hvis de ønsker at overvinde verden og vandre i lyset af den åbenbarede sandhed.

Igen i vore dage ved vi, at Gud er vor Fader; at vi er hans åndelige børn; at han ordinerede og etablerede frelsens plan for at sætte os i stand til at gøre fremskridt og udvikle os og blive som ham.

Igen i vore dage kender vi hensigten med jordelivet: at vi kom herned ikke blot for at få et jordisk legeme, som skal gengives os i udødeligheden, men for at blive prøvet, så det kan ses, om vi „vil gøre alt, hvad Herren, (vor) Gud, vil befale (os)". (Se Abraham 3:25)

Igen i vore dage ved vi, at det aldrig har været hensigten med livet, at det skulle være let; at vi er her for at vinde en erfaring, som ikke kan vindes på nogen anden måde; og at sygdom, sorg, smerte, fristelse altsammen er nødvendige dele af den store og evige plan.

Igen i vore dage ved vi, at „det er nødvendivt, at der er en modsætning i alle ting" (2. Nephi 2:11), og at medmindre vi overvinder og hæver os over verdens tillokkelser, kan vi aldrig opnå en plads i det rige, „hvor Gud og Kristus er alles dommer". (L&P 76:68)

Det er sandt, at vi må forsage verden, hvis vi skal opnå frelse. Det er sandt, at vi må tøjle vore lidenskaber og vore lyster og overvinde alle vore kødelige og sanselige ønsker, hvis vi skal dvæle blandt de hellige for evigt.

Men det er derfor, vi er her i det jordiske liv for at blive prøvet og vejet, om vi vil stå tapre i sandhedens og retfærdighedens sag til trods for verdens fristelser.

En krig mod ugudelighed

Eftersom der ikke findes nogen mere malende eller dramatisk måde at beskrive konflikten med synden på, kalder Herren denne konflikt for krig. Det er en krig mod verden, en krig mod ugudelighed, en krig mod uretfærdighed, og det er en krig, som vi kan gå sejrrige ud af.

„Og der blev kamp i himlen", sådan siger åbenbaringen. „Så blev den store drage nedstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele verdens forfører; han blev nedstyrtet på jorden, og alle hans engle blev nedstyrtet sammen med ham" (Johs. Båbenbaring 12:7,9)

Denne kamp i himlen fortsætter nu som krigen på jorden. Satan er stadig „vred" på kirken og på alle, som tror på og efterlever dens lærdomme. Og han fortsætter med at „føre krig mod (alle dem), der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd." (Johs. Åb. 12:17)

Derfor lyder råbet: „Ve jer, I indbyggere på jorden, ja, og de, der bor på øerne i havet. Thi djævelen er kommet ned til jer i stor vrede, fordi han ved, at han kun har kort tid." I den forbindelse er der stor glæde i himlen, når de trofaste i alle tidsaldre går sejrrige ud af dette livs krig.

Om dem står der skrevet: „De har overvundet ham (d.v.s. Satan, som er denne verdens Gud) ved lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord; thi de elskede ikke deres eget liv, men de bevarede vidnesbyrdet til døden. Glæd jer derfor, o himle, og I, der bor deri." (Inspired Version, Revelation 12:11-12)

De, der overvinder

I forsøget på i de helliges hjerte at indprente den evige betydning af at holde budene og derved overvinde verden bruger skrifterne ord og billedsprog af uforlignelig natur. For eksempel:

„Den, der sejrer, ham vil jeg give at spise af livets træ, som er i Guds paradis." (Johs. Åb. 2:7) Det vil sige, at han skal finde fred og glæde i paradis og derefter komme frem og arve det evige liv, som er den største af alle Guds gaver. (Se L&P 14:7)

Dernæst: „Den, der sejrer, skal ingenlunde skades af den anden død." (Johs. Åb. 2:11) Det vil sige, han skal have evigt liv, hvilket betyder at dvæle i Guds nærhed for evigt. Han skal ikke dø åndeligt, hvilket betyder, han skal ikke kastes ud af Guds nærhed og dø angående de ting, der har med retfærdighed at gøre.

Videre: „Den, der sejrer, ham vil jeg give af den skjulte manna." (Johs. Åb. 2:17) Det vil sige, han skal få del i livets brød, i Guds gode ord, i hans lære, som er livets Brød . . . alt det, der er skjult for det kødelige sind. Han skal aldrig sulte mere, og evigt liv er hans arv.

Igen: „Og den, der sejrer og til det sidste trofast gør mine gerninger, ham vil jeg give magt over folkeslagene . . . således som også jeg har fået det overdraget af min Fader; og jeg vil give ham morgenstjernen." (Johs. Åb. 2:26-28)

Det vil sige, han skal i en tilstand af herlighed og ophøjelse gøres til hersker over mange riger og skal endog blive som Herren, der er den strålende morgenstjerne.

Igen: „Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder, og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle." (Johs. Åb. 3:5)

Hvem blandt os ønsker ikke at bevare sit navn for evigt i Lammets livets bog og høre Herren Jesus vedkende sig det for sin Faders trone? Sådan skal det ske for alle dem, der overvinder verden.

Igen: „Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere komme bort derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn." (Johs. Åb. 3:12)

Det vil sige, han skal tildeles ophøjelse og blive som Gud. Som Gud nu er, skal han blive. Han skal have evigt liv.

Igen: „Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone." (Johs. Åb. 3:21) Det vil sige, at han som Herrens medarving skal arve fylden af Faderens rige.

Igen: „Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere komme bort derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn." (Johs. Åb. 3:12)

Det vil sige, han skal tildeles ophø-

jelse og blive som Gud. Som Gud nu er, skal han blive. Han skal have evigt liv.
Igen: „Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.“ (Johs. Åb. 3:21) Det vil sige, at han som Herrens medarving skal arve fylden af Faderens rige.
Og endelig: „Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn.“ (Johs. Åb. 21:7) Igen betyder det, at det evige liv er hans. Han skal frelses. Som vi citerede fra profetens ord: „Frelse består i den herlighed, myndighed, majestæt, kraft og herredømme, som Jehova besidder, og ikke noget andet; og ingen skabning kan besidde den uden han selv eller èn, der er som han.“ (Lectures on Faith pp. 63:67)
Han er vort forbillede. Ligesom han var i verden, men ikke af verden, således må også vi være.

Et folks ædleste stund

Hvad behøver vi at sige mere? Alt er vort på betingelse af lydighed. Er det mærkeligt, at han sagde: „Vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ (Johs. 16:33)
Måske vil en enkelt illustration være tilstrækkelig, et billede af et helt folk, som holdt budene og overvandt verden. Jeg taler om nephiterne i deres ædleste stund. „Og der fandtes ingen strid i landet“, siger beretningen i Mormons Bog, „fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte.
Og der var ingen misundelse, strid eller oprør, horeri, løgn eller mord og heller ikke vellyst under nogen form; der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.
Der fandtes hverken røvere eller mordere, hverken lamaniter eller -iter i nogen form; men de var alle eet, Kristi børn og arvinger til Guds rige.
Og hvor lykkelige var de ikke! Thi Herren velsignede dem i alle deres foretagender.“ (4 Nephi 15-18)

Herrens løfte

Lad os nu slutte med det løfte, som blev åbenbaret til Joseph Smith og af Herren tilegnet „alle dem, som min Fader har givet mig af verden“.
„Glæd jer derfor i jeres hjerte, fryd jer, omgjord jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og bestå efter at have fuldbyrdet alt.
Så stå da omgjordede om jeres lænd med sandhed og iført retfærdighedens panser, fødderne ombundet med forberedelsen af fredens evangelium, som jeg har sendt mine engle for at overbringe jer.
Grib troens skjold, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile.
Og tag imod frelsens hjelm og Åndens sværd, som jeg vil udgyde over jer, og mit ord, som jeg skal åbenbare jer. Vær enige med hensyn til alt, hvad I vil bede mig om, og vær trofaste, til jeg kommer, så skal I blive optaget, og der, hvor jeg er, skal I også være. Amen.“ (L&P 27:14-18)
Mine brødre og søstre, Herrens løfter er sikre. Han har talt med bestemthed og i sandhed. Hvis vi vil vandre i lyset og holde budene, sky alle verdslige ting, overvinde verden, vil vi have fred, glæde og lykke i vort hjerte her på jorden. Han vil til overflod udgyde sin Ånd over os.
Vi vil hæve os over en hvilken som helst kødelig tilstand, vi måtte befinde os i. Vi vil blive åndeligt begunstiget. Gud vil bevare os under farlige forhold. Kirken vil vokse og forøges.
Gennem den Helligånds kraft kender vi som en forenet gruppe dens guddommelighed, og som følge heraf ved vi, at vi, hvis vi vil vandre i lyset af den åbenbarede sandhed og overvinde verden i overensstemmelse med de forudsigelser, råd og løfter, som vi har lært, og andre, som findes i stort tal i åbenbaringerne, vil have fred i dette liv og til sidst finde herlighed, ære og ophøjelse i vor Faders rige, om hvilket jeg altsammen vidner i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Ezra Taft Benson

Præsident for De Tolvs Kvorum

Mine kære brødre og søstre, medarbejdere, det har været en strålende oplevelse at være sammen med jer ved denne storslåede områdekonference. Det har været meget gavnligt og inspirerende at være her — at trykke jer i hånden, at se jer ind i ansigtet, at nyde det søde og sjælsstyrkende fællesskab, som er vort gennem evangeliet.

Et nyt udgangspunkt for større bedrifter er blevet etableret. Ånden har været så opløftende, så inspirerende, så dejlig. Jeg takker Gud for hver eneste af jer, mine kære brødre og søstre, i dette store værk — den største sag i hele verden. Må en god himmelsk Fader styrke og inspirere os med tro og mod til de dage, der kommer.

De nordiske lande i 1946

Det var mit privilegium at komme til de nordiske lande for første gang i februar 1946. Det er nu 28 år siden. Tilstandene i Europa var på det tidspunkt i mange lande forfærdelige. Men da jeg kom hertil, mødte jeg en så varm og hjertelig ånd og en så overvældende imødekommenhed og gæstfrihed, at jeg følte, at her var et lille stykke af himlen.

Jeg vil aldrig glemme disse første møder. Nu som dengang siger jeg af hele mit hjerte: jeg er begejstret for at være sammen med jer.

Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus erklærende: „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig." (Johs. 14:21)

Jeg husker så levende, hvordan jeg under disse første besøg lærte at kende en trofasthed med hensyn til at holde budene, som meget vel kunne bæres frem som et banner for folket. Jeg lærte, at der her til trods for de strenge krigsår fandtes hellige, der havde en tilstedeværelsesprocent på ikke mindre end 85 ved nadvermøderne, som havde en stigning på 300% hvad angår tiendebetaling sammenlignet med førkrigsårene, som havde flere dåbshandlinger for nyomvendte, end vi havde kunnet glæde os over før udbruddet af fjendtlighederne.

Alle disse prisværdige præstationer var man nået til under lokal lederskab parret med guddommelig inspiration. Og det er ikke alt: Hvor stor var min glæde ikke, da jeg for første gang blandede mig med de hellige i Larsmo i Finland, hvor vi genindviede landet, og da jeg der fandt ud af, at man i en periode på næsten ti år havde bevaret en tilstedeværelsesprocent ved møderne på 100, 100% af medlemmerne betalte tiende og offerydelser og i den samme periode havde de en lige så misundelsesværdig rekord med hensyn til overholdelse af de andre af Herrens bud.

Herrens Ånds kraft trådte så tydeligt frem i disse dejlige lande på det tidspunkt, at det fik mig til at forundres.

Mine medarbejdere blandt generalautoriteterne, som jeg har fortalt nogle af disse bemærkelsesværdige præstationer, stemte i med mig og sagde, at disse lande har frembragt — og frembringer stadig — nogle af de mest trofaste og solide hellige, der findes på jordens overflade.

Måske kan I nu bedre forstå, hvorfor jeg er så henrykt over at være sammen med jer ved denne strålende lejlighed. Og nu, når denne konference er forbi, forventer vi en stærk stigning til endnu højere niveauer end nogensinde før.

At komme til denne konference har fremkaldt en flodbølge af minder om disse vanskelige, men inspirerende dage under og umiddelbart efter Den anden Verdenskrig. Året 1946, som jeg efter at være blevet udpeget dertil af præsident George Albert Smith, repræsenterede generalautoriteterne, tilbragte hos jer uden min familie, vil jeg aldrig glemme. Disse erfaringer og indtryk står prentet i mit hjerte for evigt.

Jeg vil aldrig glemme disse første møder med jer og med andre trofaste hellige ud over det krigshærgede Europa. Seks lange års krig, besættelse af fremmede, fjendtlige magter og frygten for flere blodige konflikter havde prøvet jeres tro og havde sat sit præg på medlemmer og venner overalt.

Jeres tro, jeres mod, jeres venskab og jeres broderskab og kærlighed skal aldrig glemmes. Disse første møder, hvoraf nogle blev holdt i udbombede bygninger, i kældre under engang så lykkelige hjem, hvor alt nu var oversået med murbrokker, eller udendørs under åben himmel, når der ikke var nogen tilgængelig bygning, står stadig tydeligt i min erindring.

Støtte til det lokale lederskab

Hvor trofaste var I ikke over for lederne i Herrens lokale præstedømme, da missionærerne fra den anden side havet blev kaldt hjem. Tårerne randt hos missionærerne, medlemmer og venner, da kaldet udgik fra præsident Joseph Fielding Smith, der repræsenterede Det første Præsidentskab, at alle udenlandske missionærer skulle samles i København.

Men da disse trofaste Guds tjenere tog af sted med flyvemaskinen, påtog lokale brødre, der var lige så trofaste, og som bar det samme præstedømme og havde den samme myndighed, sig kald som ledere.

Mænd, som troede, påtog sig uventede kald. Virkelig hengivne, opofrende og dygtige mænd som Orson West i Danmark, C. Fritz Johansson i Sverige og Olaf Sonsteby i Norge blev indsat som fungerende missionspræsidenter. Sammen med andre trofaste brødre og søstre fortsatte de værket på en strålende måde. Det var inspirerende at se dem arbejde, at høre deres vidnesbyrd om, hvordan Herren havde velsignet dem, at modtage deres rapporter, og at arbejde sammen med dem efter seks lange års krig.

Det var virkelig ophøjede mænd, der uventet blev kaldet til at præsidere over missioner, der omfattede hele nationer med kun nogle få timers instruktion, før de amerikanske missionspræsidenter efterkom en indtrængende anmodning om at vende hjem.

Det lokale missionærarbejde blev udvidet, og arbejdet med at hverve nye medlemmer blev endog under krigen forøget, da de lokale hellige påtog sig deres fortsatte ansvar — deres ansvar for at ofre sig, deres ansvar

for at dele det kostelige evangelium med andre. Det er det, vi trænger så hårdt til i dag.
I mange områder forøgedes antallet af dåbshandlinger til trods for krigen, eller muligvis i nogle tilfælde på grund af den. I kender disse skønne erfaringer og store velsignelser, som kommer til èn gennem missionærarbejdet, de kommer endog til nogle, som er i militærfængsel som krigsfanger.
Selv krigens tragedie kan ikke standse Herrens værk, der går ud på at bringe evangeliet ud til „alle nationer, stammer, tungemål og folk". (L&P 77:8) Selv i de mørke krigsår havde Det første Præsidentskab erklæret, at „ingen af vore eller kirkens handlinger nogensinde må kollidere med denne gudgivne befaling". (*Conference Report*, Apr. 1942, p. 91)
Det henvender sig også til os alle i dag — ja, med forøget eftertryk. Befalingen henvender sig til alle, til hver eneste af os nu og her i disse skønne lande.

Stockholm 1946

Idag på denne hellige sabbat i Stockholm tænker jeg på en anden sabbat i denne samme by i 1946. Det var den første konference for de hellige for hele missionen i Sverige, der blev holdt efter afslutningen af den seks år lange verdenskrig.
Vi var forsamlet i en lille gammel bygning, der fungerede som kombineret kirkebygning og missionshjem i Svartensgatan nr. 3, og huset var fyldt til bristepunktet. Hvilken lykkelig og strålende begivenhed: Tårer, der randt, kærlige omfavnelser og glade hilsner kunne man være vidne til overalt.
Det var et tidspunkt, da man taknemmelig glædede sig over alt, en mindeværdig sammenkomst.
Umiddelbart før afslutningssangen ved formiddagsmødet blev det annonceret, at der kl. 14:00 skulle være et møde for alle lokale missionærer, og om aftenen skulle der holdes endnu et fællesmøde for alle.
Næsten i samme øjeblik var der en tre fire stykker, der rejste sig op med oprakte hænder, idet de ønskede at sige noget. Hvad ville de? De sagde: „Bliver der ikke et møde på et eller andet tidspunkt under denne konference bare for kirkens medlemmer ... altså et vidnesbyrdmøde?"
Derfor blev tidsplanen hurtigt forandret. Missionærmødet, der var planlagt til kl. 14:00 skulle holdes mandag morgen, og kl. 14:00 ville der blive vidnesbyrdmøde.
Og hvor var det et dejligt, åndeligt vidnesbyrdmøde. En af de første, der bar deres vidnesbyrd, var en sød, gammel dame med et smukt, hvidt hår. Hun var kommet ind i kirken som meget ung pige, hun var den eneste i familien, der accepterede „den upopulære religion".
Hele hendes familie, forklarede hun, havde vendt sig imod hende. Hun blev tvunget til at forlade sit engang så lykkelige hjem. Hendes barndomsveninder gik over på den anden side af gaden for at undgå at møde hende på fortovet. Hun havde haft vanskeligt ved at finde arbejde på grund af den bitre antimormon-ånd.
Men så sluttede hun sit vidnesbyrd med disse ord: „I næste uge bliver jeg 90 år, og mit eneste håb og min eneste bøn er, at jeg må kunne holde ud til enden." Jeg har glemt hendes navn. Gud velsigne hendes minde og hendes eksempel. Men, brødre og søstre, jeg er virkelig sikker på, at vi alle har det håb, at vi kan holde ud til enden. Gud hjælpe os dertil.
Hvad angår missionærmødet mandag morgen vil jeg lade fungerende præsident Johansson vidne om dette åndelige møde med hans egne ord:
„Evangeliets sødme blev værdsat i sin fylde. Aldrig før er det gengivne evangelium blevet påskønnet højere, end det blev ved dette møde. Aldrig før er Zions sange blevet sunget med større kraft end på dette tidspunkt, og navnlig da vi sang ‚Hav tak for profeten, du sendte'."
„Det fire timer lange møde, som Ældste Benson holdt med missionærerne var mageløst. Nogle få af vore grenspræsidenter overværede også dette møde. Den Helligånd vidnede for vore hjerter, at vor ydmyghed og vore anstrengelser var blevet antaget af Herren.
Brødre rejste sig og bekendte deres svagheder, ligesom de tolv fordum gjorde det, og ligesom de gjorde det i profeten Joseph Smiths dage. På dette tidspunkt sagde ældste Benson: „Tårer er blevet udgydt idag, men det er ikke tegn på svaghed, men på den Helligånds kraft. Her er et sted, hvor Frelseren kunne komme.
Jeg elsker jer alle, fordi I elsker Herrens værk." „Og derefter blev han inspireret til at sende mig, efter at jeg havde været på mission i 7 år, over for at genåbne den finske mission, så at det gengivne evangelium kunne introduceres i dette land i fuld målestok." (C. Fritz Johansson, ikke-publiceret manuskript, pp. 2. 9-10) Her er ordene:
„Som en Herrens tjener kalder jeg dig, broder Fritz Johansson, til at rejse til Finland som missionær for at berede vejen for forkyndelsen af evangeliet blandt disse vidunderlige mennesker.
Som ledsager må du tage hvem som helst, som du og broder Blomquist måtte vælge. Hvis du rejser i ydmyghed og i din kaldelses ånd, vil mange af de ærlige af hjertet være glade for og villige til at modtage dit vidnesbyrd og blive døbt ind i kirken."

I Berlin

1946 er et år, jeg vil leve om og om igen i erindringen, som jeg har gjort det mange gange før, med tårevædede øjne som et glædens år, et år med udvist tro, et år med mangel på materielle ting, med mennesker, der var nær sultedøden.
Ja, det var et år, da jeg blev vidne til, at en anden trofast fungerende missionspræsident i det lidende, hærgede, èn gang så smukke Berlin lod sine fingre løbe gennem de første velfærdspakker med bønner og knækket hvede, idet han græd som et barn og derefter udbrød, medens jeg prøvede på at trøste ham: „Præsident Benson, det er vanskeligt at tro på, at mennesker, der aldrig har set os, kunne gøre så meget for os."
Det er ånden fra evangeliet i praktisk funktion, broderskabet fra Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser. Om dette ved jeg, at det er sandt, og jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om det.
Ja, ved dette første, uforglemmelige nadvermøde i Berlin brugte vi kartoffelskræl til nadveren, fordi der ikke var noget brød. Jeg takker Herren for Åndens vidnesbyrd, som så kraftfuldt var til stede ved alle disse første møder.

En håndfuld minder

Der kunne siges så forfærdelig meget mere om disse første møder i Norge; det skønne, inspirerende Oslo-kor, svarende på vore bønner, da vore første missionærer fra Amerika efter krigen fik ordre til at forlade landet.

Og den selvsamme aften, da det var blevet forlangt, at de skulle rejse, døde den embedsmand, som havde været så hård og ubøjelig og bitter over for dem, pludselig af et slagtilfælde. Da de øvrige embedsmænd blev kontaktet den følgende morgen, syntes de både villige og ivrige efter at lade missionærerne blive i landet.

Jeg nævner denne hændelse særlig til gavn for de af vore yngre medlemmer, som er til stede, for at de kan vide, at der er magt og myndighed i det guddommelige løfte, der er givet af Herren til hans tjenere i vore dage, da han sagde: „Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage. De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gå.“ (L&P 1:4-5)

Genindvielsen af det lille skønne land Finland i Larsmo; det første offentlige møde i Jacobstad; og det offentlige møde i Helsingfors; og det første besøg hos det eneste medlem af kirken i denne smukke hovedstad, som havde arrangeret et møde med 245 tilstedeværende . . . dette fik mig til at tænke på 25—30 medlemmer, der var stærkt knyttet sammen, lejede operabygningen og fik næsten 2.000 personer til at komme til stede. Det er missionærånden. Det kan gøres i dag, også her i disse dejlige lande.

Og så i det lille frugtbare Danmark var der ikke blot rigelig med god mad, men også rig høst af trofaste mennesker, der var blevet omvendt til evangeliet, idet arbejdet her begyndte helt tilbage i 1850.

Danmark har ligesom alle de fire lande, der er repræsenteret her, bidraget meget til opbygningen, væksten og styrken af Guds rige på jorden, gennem gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i dets fylde.

Et budskab til de hellige

Når jeg nu afslutter disse utilstrækkelige ord, mine kære brødre og søstre — for jeg elsker jer mere, end ord kan udtrykke — vender jeg med nogle ændringer i ordvalget tilbage til noget, jeg sagde til jer, da jeg forlod det krigshærgede Europa i december 1946. Ordene er lige så sande nu, som de var dengang for næsten 28 år siden.

Til de hellige ud over Europa — Skandinavien — siger jeg: Gud velsigne jer. Jeg elsker jer mere, end jeg har magt til at udtrykke. Jeg har været lykkeligst, når jeg har været blandt jer i skøn fællesskab, velsignet med tilstedeværelsen af Herrens Ånd. Jeg har været taknemmelig for at kunne trykke jer i hånden, for at kunne se jer ind i øjnene og for at vide, at I både af navn og af gavn er mine brødre og søstre i Jesu Kristi Kirkes sande fold. Jeg vil aldrig glemme jeres kærlighed og mange venlige gerninger, som også har omfattet personlige kærlige handlinger mod min loyale dansk-skotske hustru og ledsager, som I aldrig har set.

Jeres beviser på tro og kærlighed er mere dyrebare for mig end rigdomme. Disse gerninger står skrevet i mit hjerte for evigt. Med taknemmelighed anerkender jeg jeres kærlige imødekommenhed mod mig som en Jesu Kristi tjener og særlige vidne. Vor Fader i himlen vil også have jeres gerninger i erindring.

Jeg velsigner jer i Herrens navn og lover jer evighedens rigeste velsignelser, for så vidt I fortsat forbliver trofaste.

Vær tro mod enhver af kirkens standarder og lærdomme. Yd loyal støtte til jeres missions distrikts- og grenspræsidenter og andre embedsmænd. Ophør med at tale ondt og finde fejl hos hinanden. Stå sammen. Hold sabbatsdagen hellig. Betal jeres tiende og offerydelser. Husk hver jeres familiebønner og jeres private bønner. Giv frit af jeres tid, midler og talenter til opbygningen af Guds rige på jorden.

Vær venlig mod jeres familiemedlemmer. Vær rene i sind og på legeme. Bevar Guds ånd i jeres hjem og i jeres hjerter.

Vær kloge og forsigtige, når I går fremad med energi og målbevidsthed og opfylder hensigten med jeres skabelse på denne jord. Udfør med besindighed, men med lykke og glæde i hjertet det arbejde, der skal gøres, i bevidstheden om, at alt er vel, hvis vi lever retfærdigt.

Gør alt dette, og til sidst skal I ophøjes og triumfere over alle jeres fjender. Dèr i den evige verden har jeg fuld tillid til, at vi skal mødes i herlig forening, hvor krig og synd ikke eksisterer mere, i det skønne fælleskab, som vi kun lige har smagt her.

Hvis vi er værdige, skal det blive sådan, hvilket jeg inderligt beder om for os alle.

Forberedelse til det andet komme.

Over for magthaverne og folkene i disse europæiske nationer erklærer jeg højtideligt, at Herren har oprettet sit rige på jorden i de sidste dage i opfyldelse af profetier, der ytredes af hans fordums profeter og apostle.

Hellige engle har igen kommunikeret med mennesker på jorden. Gud har igen åbenbaret sig fra himlen og har gengivet til jorden sit hellige præstedømme med magt til at virke i alle de hellige ordinanser, som er nødvendige for hans børns ophøjelse. Hans kirke er blevet genoprettet blandt mennesker tillige med alle de åndelige gaver, man nød godt af i fordums dage.

Alt dette er blevet gjort som forberedelse til Kristi andet komme. Herrens store og frygtelige dag er nær og står for døren. Som forberedelse til denne store begivenhed og for at undgå den overhængende dom er inspirerende budbringere rejst ud til nationerne på jorden medbringende dette vidnesbyrd og denne advarsel.

Som en ydmyg Guds tjener kalder jeg på nationernes ledere og beder dem ydmyge sig for Herren og søge hans inspiration og vejledning. Jeg kalder på både magthavere og på mennesker i almindelighed og beder dem omvende sig fra deres onde levevis.

Vend jer mod Herren, søg hans tilgivelse, og foren jer i ydmyghed i hans rige. Der er ikke nogen anden måde. Hvis I vil gøre det, vil jeres synder blive udslettet; freden vil komme og blive; og I vil blive en del af Guds rige som forberedelse til Kristi andet komme, som er nær for hånden.

Men hvis I nægter at omvende jer og afviser hans inspirerende budbringere vidnesbyrd, og hvis I afslår at forene jer i Guds rige, da vil de frygtelige

straffedomme og ulykker, som er lovet de onde, blive jer til del.
Herren har i sin barmhjertighed tilvejebragt en måde, hvorpå man kan undfly. Advarselsrøsten lyder til alle folk fra hans tjeneres mund. Hvis denne røst ikke ænses, vil ødelæggelsens engle rykke frem igen, og den Almægtige Guds tugtende hånd vil føles over nationerne, således som det er bestemt, indtil en fuldstændig tilintetgørelse vil blive resultatet.
Krige, hærgen og uanede lidelser vil blive jeres lod, hvis ikke I vender jer mod Herren i ydmyg omvendelse. En ødelæggelse, som er endnu mere frygtelig og vidtrækkende end den, vi har været vidne til i tidligere krige, vil med sikkerhed komme, medmindre både magthavere og mennesker i almindelighed omvender sig og standser deres onde og gudløse levevis.
Gud lader sig ikke spotte. Han vil ikke tillade umoralske synder, tyveri, bedrageri, brud på sabbaten og hensynsløshed mod alle hans hellige bud, og heller ikke, at hans tjeneres budskaber overhøres, uden at en sådan ondskab bliver straffet hårdt. Europas og verdens nationer kan ikke holde ud i synd.
Vejen til flugt er klar. Guds uforanderlige love forbliver urokkelige i himlen. Når mennesker og nationer afslår at adlyde dem, må der nødvendigvis følge en straf. De vil tæres bort. Synd kan ikke vare ved.

Vidnesbyrd

Selv om jeg har fået lov til at bære mit vidnesbyrd mundtligt i 13 europæiske nationer for tusinder af mennesker, ønsker jeg nu at bære det endnu engang.
Jeg ved, at Gud lever, at han er et menneskeligt væsen, Faderen til vore ånder, og at han elsker sine børn og hører og besvarer deres retfærdige bønner. Jeg ved, at det er hans vilje, at hans børn skal være lykkelige. Det er hans ønske at velsigne os alle. Jeg ved, at Jesus Kristus er Guds Søn, vor ældre bror, selve verdens Skaber og Forløser.
Jeg ved, at Gud igen har oprettet sit rige på jorden som opfyldelse af ældgamle profetier, og at det aldrig vil blive overvundet, men det skal i sidste ende besidde verdensomspændende herredømme på jorden, og Jesus Kristus skal regere som dets konge for evigt.
Jeg ved, at Gud igen i sin guddommelighed har åbenbaret sig fra himlen, og at Joseph Smith blev kaldet af Gud til at genoprette dette rige. Jeg vidner om, at han fuldførte dette værk, at han lagde grundvolden, at han overdrog til kirken nøglerne og magterne til at fortsætte det store sidste dages værk, som han påbegyndte under ledelse af den almægtige Gud.
Jeg ved, at Joseph Smith, selv om han blev dræbt som martyr for sandheden, stadig lever, og at han som overhoved for denne forvaltning — den største evangeliske forvaltning af alle — vil fortsætte med at stå som en sådan gennem de evigheder, der kommer. Han er en Guds profet, seer og åbenbarer, ligesom hans efterfølgere er det.
Jeg ved, at Herrens inspiration leder kirken idag gennem præsident Spencer W. Kimball, fordi jeg har følt hans magt og kraft. Jeg ved, at Det første Præsidentskab og de øvrige generalautoriteter som deres eneste formål og hensigt har Guds ære og hans børns ophøjelse.
Og endelig ved jeg, at ingen person, som ikke modtager dette værk, kan frelses i Guds celestiale rige eller undfly fordømmelse i den retfærdige dom, som venter os alle.
Ydmyg og med en bøn i mit hjerte efterlader jeg jer dette højtidelige vidnesbyrd, idet jeg fuldt ud ved, at jeg sluttelig skal møde min Skaber og sammen med alle mennesker stå foran Guds domstol. Jeg er mere taknemmelig for dette vidnesbyrd om guddommeligheden af dette store sidste dages hellige værk end for noget som helst i hele verden, og jeg formaner alle mennesker overalt at give agt derpå.
Og dette ydmyge vidnesbyrd efterlader jeg jer nu idag, ligesom jeg gjorde det for 28 år siden i kærlighedens og broderskabets ånd og i Jesu Kristi navn. Amen.

Biskop Vaughn J. Featherstone

Anden rådgiver
i Det præsiderende Biskopråd

Jeg ville ønske, vi blot kunne sidde her og tænke over præsident Bensons ord de næste par minutter.

Præsident Heber C. Kimball, præsident Spencer W. Kimballs bedstefar, sagde: „Den tid vil komme, da ingen mand eller kvinde vil være i stand til at holde ud ved lånt lys. Hver enkelt vil blive nødt til at lade sig vejlede af sit eget indre lys."

I den samme tale forklarede han videre: „Lad mig sige til jer, at mange af jer vil opleve den tid, da I vil have alle de vanskeligheder, prøvelser og forfølgelser, som I kan udstå, og tillige en mængde muligheder for at vise, at I er tro mod Gud og hans værk." (Citeret i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 2nd ed. (Salt Lake City: Bookcraft, 1945), pp. 449-50.)

Præsident Harold B. Lee, vor elskede profet, som for nylig er gået bort, sagde i 1965: „Jeg bærer vidnesbyrd om, at først når en person har været villig til at ofre alt, hvad han eller hun ejer i denne verden og end ikke sparer sit eget liv om nødvendigt for opbygningen af riget, først da kan vedkommende påberåbe sig slægtskab med ham, som gav sit liv, for at mennesket kunne blive til.

Måtte Gud gøre os værdige til at tage imod hvad som helst, han vil påføre os, ligesom et barn i forholdet til sin fader." (Conference Report, okt. 1965, p. 131)

Hvor højt står vi?

For flere år siden var der en mand ved navn Henry Viscardy, som skrev en bog med titlen *A Man's Stature* (Et menneskes vækst) (New York: J. Day Co., 1952).

Det var hans selvbiografi. I denne store klassiker fortalte han om sin barndom. Han blev født med kun to korte stumper i stedet for ben. Hans mor og far fik lavet nogle læderpuder til ham, så han kunne gå på disse korte stumper.

Senere, da han var gammel nok, begyndte han at gå i skole, og begge hænders fingerspidser slæbte på jorden, når han drog af sted til skole. De andre børn, der var ubevidst grusomme, kaldte ham „abedrengen".

En dag, da han gik i anden klasse, skete det efter skoletid, at nogle af drengene i fjerde klasse greb Henry Viscardi og trak ham med ind i en gyde, hvor de trak alt tøjet af ham for at se, om han var anderledes, end de var, fordi de troede, han var et abemenneske.

Da de havde fået tilfredsstillet deres nysgerrighed, forlod de ham nøgen, grædende og alene i smøgen. Han gik grædende hjem til sin mor og fortalte hende, hvad der var sket. Jeg er sikker på, at moderen, da drengen kom ind, tog ham i sin favn og sagde: „Jeg vil ikke lade dem gøre dig nogen fortræd mere." Og jeg antager, at hun ved sig selv har tænkt: „Hvordan kan de gøre sådan noget mod ham? Forstår de da ingenting? Er det ikke svært nok endda? Og jeg tror, at det, hun sandsynligvis allerhelst ville gøre, var at tage ham ind til sig og sige: „Jeg vil ikke lade det ske mere, jeg elsker dig for højt. Jeg vil ikke lade dem være grusomme mod dig."

Men den næste morgen fik denne storartede kvinde imidlertid Henry i tøjet, og til trods for hans tryglen og protester sendte hun ham af sted til skole for igen at møde den grusomme verden. Og dette gjorde hun dag efter dag. Henry Viscardy gik igennem alle klasserne i skolen og gik ud af „High School" (realklassen), da han var ca. 17 år.

Da han var 21 år, hørte han om en tysk opfinder, der havde opfundet kunstige ben. Han opsøgte denne mand, og de arbejdede sammen for at fremstille et par kunstige ben, som Henry Viscardy kunne gå på.

Efter at have øvet sig i ni måneder og efter at have arbejdet sammen med denne opfinder kunne Henry endelig gå på disse ben. Han købte sig et sæt tøj (i fuld størrelse) med lange ben i, (benklæderne), og det første sted, han bestemte sig til at gå hen, var hjem.

Han spadserede ned ad gaden i det nabolag, hvor han boede, gik hen ad fortovet og op ad trapperne til hoveddøren, og så ringede han på døren til sit hjem. Hans mor åbnede døren, og for første gang i sit liv så hun Henry Viscardy som en 180 cm høj mand.

Hvordan måler vi et menneskes vækst eller størrelse? Hvad var Henry Viscardy for? Var han på nogen måde et mindre menneske, da han kun var 120 cm høj? Eller gjorde de kunstige ben nogen forskel med hensyn til hans vækst?

Han ønskede, at hans mor skulle have og dele denne erfaring med ham. Men jeg er sikker på, at han vidste, og hun vidste, at det ikke ændrede hans størrelse eller vækst.

Hvordan måler Herren et menneskes størrelse eller vækst? Hver eneste af os her kan blive en tapper Herrens tjener. Vi kan blive tjenere for vore medmennesker. Vi kan følge profeten og adlyde hans lærdomme. Vi behøver ikke bukke under for hvert lille stød eller hver lille fristelse, der kommer på vor vej.

I er et pagtens folk. Herren vil ikke lade jer i stikken uden hans vejledning og hans styrke. Hver enkelt af os må i sidste ende selv opnå at finde vort vidnesbyrd, som præsident Heber C. Kimball har sagt.

Vi må gå ind for sagen, som præsident Spencer W. Kimball har sagt. Vi må være villige til at stå fast og stive os selv af mod hver fristelse, der vil komme, for den onde vil med sikkerhed påtvinge os fristelser.

At bukke under for pres

Før jeg blev kaldet til Det præsiderende Biskopråd, tjente jeg som præsident for Boise North Stake i Idaho i De forenede Stater. Det var en usædvanlig dejlig erfaring.

Vi havde en bankdirektør der, som ikke var medlem af kirken. Hans familie var derimod; hans kone og to børn var alle tre aktive i kirken. Denne mand troede tilfældigvis ikke på mormonismen. Han var en stor samfundsleder.

Han var engageret i velfærdsarbejde og i drengespejderarbejdet og mange andre værdifulde ting. Han var bare tilfældigvis ikke mormon, og han troede ikke på mormonismen.

Men efter at vi fik mulighed for at komme i kontakt med denne mand, fandt vi ud af, at han havde ansat to af vore gode unge hjemvendte missionærer i sin bank. De gjorde karri-

ere, sådan som hjemvendte missionærer gør det.
Temmelig hurtigt avancerede de mod toppen, og der var to stillinger ledige som underdirektører. Han kaldte disse to gode unge mennesker ind og sagde, at de på grund af deres hidtidige aktivitet, deres hengivenhed, deres loyalitet og deres trofasthed mod banken begge to ville komme i betragtning ved besættelsen af disse to ledende stillinger.
Og så sagde han: „Der er kun een ting, der bekymrer mig, og det er, hvorvidt I vil være i stand til at tilpasse jer vort klientel inden for bankverdenen." De talte om det et øjeblik, og derefter stak han uden at tænke over det hånden i lommen efter en pakke cigaretter.
Han tog en cigaret, og idet han skulle til at stikke den i munden, kom han til at tænke på mændene på den anden side af bordet. Derfor tog han sin cigaretpakke og skubbede en cigaret ud til den ene af de hjemvendte missionærer. Den unge mand så over på sin kammerat, trak på skuldrene og tog èn.
Bankdirektøren skubbede så èn ud til den anden hjemvendte missionær. Han så over på sin ven, trak på skuldrene og tog imod èn. Så tændte bankdirektoren alle tre cigaretter, og de sad der og røg sammen, medens de talte om disse to unge mænds fremtid i banken.
Efter denne hændelse kom bankdirektøren til min førsterådgiver i stavspræsidentskabet og sagde: „Dick, hvad er der med jer mormoner, siden I bukker under for den slags pres?"
Dick sagde: „Jeg fortalte ham, at det gør vi ikke. For hver to, du finder, som vil bukke under, vil du finde 998, der ikke gør det, uanset hvad pres, de bliver udsat for." Men han sagde: „Uanset hvad jeg fortalte denne mand, gjorde det ikke en gnist forskel. Han var overbevist om, at vi bukker under for pres."

En ædel datter

Men Herren lader ikke tingene ligge hen. Kort tid efter kom bankdirektørens søde datter, som på den tid var 20 år, og som havde været trofast i kirken i alle disse år, hjem sammen med sin ven, som var en hjemvendt missionær, og de meddelte, at de ville giftes i templet.
Derefter tog de af sted igen til en aftale. Idet de gik ud af døren, henvendte faderen sig lidt bekymret til sin kone og sagde: „Hvis de bliver gift templet, kan vi ikke se dem blive viet.
Er der ikke noget, de kan gøre? Kan de ikke blive borgerligt viet og så blive viet i templet også?" Hustruen sagde: „Så vidt jeg forstår, kàn de blive borgerligt viet, og derefter kan de blive viet om et år i templet."
Faderen sagde: „Udmærket, det vil jeg så bede dem om at gøre."
Derfor blev han oppe og ventede den aften, næsten til midnat. Han hørte bilen køre ind ad indkørslen. Han gik ud i entrèen, og snart kom hans datter ind ad døren. Han sagde: „Må jeg tale med dig, min søde pige?"
„Ja, far, men hvad er der i vejen?"
„Nåh, kom med ind i stuen."
Så gik de in i stuen og satte sig sammen i sofaen. Så tog han hendes hånd i sin og sagde til hende: „Jeg har elsket dig, som ingen anden far har elsket sin datter. Du er den eneste lille pige, jeg har, og har har drømt om den dag, når jeg engang skulle give dig bort til en mand, en fars privilegium, og se dig gift.
Nu kommer du hjem i aften og fortæller, at du skal giftes i templet. Jeg har aldrig bedt dig om at gå på kompromis med et eneste af kirkens principper", sagde han.
„Når du har været til ‚Far-Datter-Fester', har jeg gerne villet gå med dig. Jeg har ikke ønsket, at du skulle tage af sted med en anden og blive flov og give undskyldninger, fordi din far ikke var med.
Jeg har aldrig bedt dig gå på kompromis med noget som helst i kirken. Da du gik ud af high school, gav jeg dig den bil, du kører i", sagde han. „Jeg husker ikke, at vi nogensinde har skændtes."
Så fik han tårer i øjnene, og han sagde til hende: „Men jeg beder dig om dette ene, vil du være så venlig at indgå et kompromis? Vil du ikke nok lade dig vie et sted, hvor vi kan se dig blive gift?
Hvis du vil gøre det, lover jeg dig, at jeg vil give dig den fineste bryllupsfest, som penge kan købe. Jeg har ikke noget imod, hvis I holder vielsen nede i mormonkirken, eller at mormonbiskoppen udfører bryllupsceremonien. Det er i orden for min skyld. Men vil du ikke nok holde det sådan, at vi kan være med?"
Man kan forstå, det var svært for pigen, da faderen begyndte at fælde tårer. Så tog datteren fastere om faderens hånd, og der kom tårer i hendes øjne, og de løb ned ad kinderne. Hun sagde: „Far, i tolv år har jeg fortalt dig, at jeg vil giftes i templet, og i tolv år har du haft mulighed for at forberede dig — for at blive døbt i kirken og modtage præstedømmet, så du kunne være der sammen med mig. Jeg er ked af det, far, men jeg vil giftes i templet."
Gud velsigne hende! Hvor er det vidunderligt at have en datter som denne pige. Hvor er det vidunderligt at se, at der er nogle medlemmer af kirken, som ikke bukker under for pres. Jeg ville ønske, at alle i kirken kunne have hørt præsident Kimball's store tale i aftes, da han sagde: „Jeg vil ikke vige."
Og jeg vil sige, jer at det gik mig til hjertet, og hver eneste celle i min krop føltes, som var den i brand, da han talte.
De to hjemvendte missionærer var under pres — lidt — ikke meget. Som I kan forstå, det var for intet at regne. De kunne let have sagt til direktøren: „Jeg er ked af det, men hvis du vil have, at jeg skal gå på akkord med mine principper, finder jeg ikke, at det er prisen værd.
Jeg kom som en retskaffen mand; jeg går igen som en retskaffen mand. Prisen er for høj. Jeg vil hellere være fri for at arbejde for et firma som det."
Ser i, det var i virkeligheden ikke pres. De kom for at søge en stilling. De kunne gå igen og søge en anden stilling. Det ville næppe have haft den ringeste indvirkning på dem at træffe den beslutning.
Men en datter, som ved, at hendes far elsker hende med hele sit hjerte og med hele sin sjæl, som ved, at han gerne ville give sit liv for hende — jeg vil sige jer — det er pres.
Og Herren lader ikke disse ting ligge.
Og faderen fandt ud af, at der er mormoner, som ikke bukker under for pres.

Stå frem for Herren

Det har aldrig været Herrens mening, at vi skulle være fritaget for konflikter. Vi lever på en tid, da vi må træffe valg. Vælger vi at gå på akkord og bukke under for fristelser?
Lyver vi lidt, synder vi lidt, bryder sabbatsdagens bud, bedriver vi utugt og hor? Bliver vi inolveret i homoseksualitet eller enhver anden smudsig og fordærvet overtrædelse, som Satan udsætter os for? Vi behøver ikke at dykke langt ned i smudsigheden og fordærvetheden for at lære Satans ødelæggende magt at kende.
I modsætning hertil burde vi være et rent folk både i håndgribelig og i overført betydning. Vi burde være et helligt folk. Vi burde elske og tjene hverandre. Vi burde studere skrifterne og betro vort liv fuldstændigt til denne verdens Frelser.
Vi burde kende og følge profeten og beslutte os for een gang for alle, at vi vil følge den vej, han anviser. Vi burde standse vor flirt med Satan og alt, hvad der hører ham til, og beslutte os til, at vi ikke vil give næring til nogen tanke, som forårsager den mindste afvigelse fra vor stræben mod et mere kristuslignende liv.
Det er på tide, at vi som et folk står frem og holder stand. Vi bør høre op med at være bange for mennesker eller kræfter, som kæmper mod Guds Lam. Vi bør iføre os Guds fulde rustning og gøre os klart, at vi er engageret i verdens historiens største slag.
Satans hær er sluppet løs. Han har hvervet tilhængere blandt utallige mennesker, og han har organiseret stor magt pa jorden for at hindre Herrens værk.
Men jeg vidner for jer i Gud Herrens Jehovas navn, at I har ingen grund til frygt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke. Det er den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.
Lag mig nu delagtiggøre jer i et vers, som jeg gerne vil have, I skal overveje, medens vi tænker over de ting, jeg har omtalt. Disse er Herrens ord til jer i det sjette afsnit i Lære og Pagter: „Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd.“
„Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.“
„Betragt sårene i min side og naglegabene i mine hænder og fødder; vær tro; hold mine bud, og I skal arve himmeriges rige.“ (L&P 6:34,36-37)
Jeg ønsker, I skal vide, at jeg elsker jer, og jeg ved, at Herren vil velsigne jer som sin dyrebare lille hjord. Frygt ikke.
(Resten af biskop Featherstones tale blev holdt på svensk.)
Mine kære venner, hellige og borgere i riget, det har været en af mit livs store oplevelser at få det privilegium at rejse så langt og mødes med jer til denne områdekonference.
Jeg vil, I skal vide, at jeg fra mit hjertes inderste ved, at præsident Spencer W. Kimball er Herrens levende profet. Jeg har fået et særligt vidnesbyrd om denne, vor store elskede leder. Jeg kender til det mirakel, det er, at han er her i vor midte i dag.
Hvis han sagde til mig: „Vaughn Featherstone, luk døren op og på ind i den brændende ovn“, da ville jeg gøre det, for jeg ved, at han er en profet. Jeg ved, at dette er det eneste sande Jesu Kristi rige på hele jorden, og det er den eneste kraft, som kan bringe alle folkeslag og nationer sammen i fred.
Jeg giver jer det løfte i dag, at al den energi, al den styrke og alle de talenter, som Herren har velsignet mig med, vi jeg sætte ind på opbygningen af hans rige.
Jeg komplimenterer jer for jeres retfærdige levevis i disse skønne nordiske lande i Jesu Kristi navn. Amen.

Broder Georg Dagfin Pedersen

Rådgiver

i det norske missionspræsidentskab

Mine kære brødre og søstre, det er et stort privilegium for mig at få lov til at tale ved denne konference.
I Bjergprædikenen sagde Jesus: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ (Mattæus 5:48)
Kan vi med vor menneskelige skrøbelighed virkelig blive fuldkommen som vor himmelske Fader? Og hvad kræves der af os for at nå dette mål? De anstrengelser, der er forbundet med at nå til fuldkommenhed, er store, og når vi tænker over det, bliver vi overvældede. Mente Kristus dette?

Handlefrihed og kundskab

To ting er nødvendige for at nå dette mål, og uden dem ville det være umuligt. Vi er blevet født med disse egenskaber. For det første har vi vor handlefrihed; og for det andet har vi kundskab om godt og ondt.
Disse egenskaber er fundamentale for hvert eneste menneske, som er født, og som er normalt udrustet. Vi er blevet født med visse umistelige rettigheder, som f. eks. livet, frihed og stræben efter lykke.
Disse ting er nødvendige for os for at opnå fuldkommenhed. Hvordan vi skal bære os ad med at nå dette mål, afhænger af, hvordan vi bruger disse ting. Hvis vi benytter os af vor fri vilje til at vælge det gode og afstå fra det, som er ondt, vil vi forberede os selv til frelse.
Hvis vi ælger det onde og afviser det, som er godt, er vi på vej til fordømmelse.
Adam og Eva fik også denne ret til, at vælge. Herren plantede en have øst for Eden med mange skønne træer og planter. Blandt disse var livets træ og træet til kundskab om godt og ondt. Vi læser om dette i 1. Mosebog 2:8-9, 15-17. Det er forbudt at spise af frug-

ten fra træer til kundskab om godt og ondt, ikke fordi kundskab var noget uønskeligt; kundskab var meget ønskelig, fordi uden den kunne vi ikke nå fuldkommenhed.
Men det var Herrens hensigt, at mennesket skulle benytte sig af sin egen fri vilje, en frihed, der var blevet givet ham, så han kunne drages til ansvar for sine egne handlinger. Adam benyttede sig af sin frihed og måtte dø; men i sin store kærlighed og omsorg sendte Gud sin Søn Jesus Kristus til jorden, og han sonede for Adams overtrædelse og har gjort det muligt for mennesket at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Lydighed

Mennesket har fået sin handlefrihed til frit at vælge. Gud anvender ikke tvang. Han har bedt os om at vælge. Det er hans hensigt at prøve os for at se, om vi vil gøre det, han har befalet. Kristus er vor leder og vor lods, og han vil hjælpe os, når vi beder om hjælp. At have tro på ham er at vælge det gode. At omvende sig er at afvise det onde.
Jakob siger i det fjerde kapitel vers syv og otte: „Derfor skal I underordne jer under Gud. Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer; hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer!"
Lydighed mod og kærlighed til Guds befalinger er det eneste, der kan hjælpe os til at opnå fuldkommenhed og til at blive i stand til at vende tilbage til Guds nærhed. Lykken er at finde i pligten. Når vi opfylder de pligter og det ansvar, som er blevet pålagt os af kirkens ledere, er vi lykkelige over at have udført dette.
Vi ved, at der findes stor ondskab og mange fristelser i verden idag. Men vi må søge guddommelig vejledning og leve et retfærdigt liv. Ved at gøre det, vil vi blive et harmonisk folk. Vi må altid være på vagt, så vi kan modstå det onde. Åndens gaver og det hellige præstedømme udgår fra Gud og blev givet os som en velsignelse, der vil styrke vor tro. Ved at udvise kærlighed vil vi være modtagelige for alt, som er godt.
Sand lydighed mod Guds befalinger er et tegn på moralsk mod. Vi bør adlyde dem i kærlighed. Vi bør have tillid til vor familie og til vore medmennesker. Det vil hjælpe os på vejen, som ligger foran os. Alle vi, der er medlemmer af Guds sande kirke, bør stræbe efter, at vi en dag kan blive fuldkomne og opnå den højeste herlighed i Guds rige, den herlighed, der er som solens glans.

Tro

Fordi vi bestod vor første prøvestand, blev vi velsignede, så vi kunne komme her til jorden for at modtage et legeme og få mulighed for at gøre fremgang. Og hvis vi kan bestå denne prøvestand, skal vi blive velsignet for evigt. Vi levede engang hos Faderen. Vi glædede os, da jordens skabelse og frelsesplanen blev forelagt os. Vi så alle frem til muligheden for at komme tilbage til Faderen som fuldkomne væsener.
Et slør er blevet trukket for vor hukommelse, så vi ikke kan huske alt dette, men Guds profeter i de sidste dage har modtaget åbenbaringer angående disse ting.
Vi forstår ikke altid Guds formål og hensigter, men Kristus lærte os, at hvis vi beder om noget i retfærdighed, skal en udvej blive åbnet for os. Jeg ved, at bønnens magt er stor, og at Gud altid er villig til at lytte til vore bønner. Selv når det, vi beder om, ikke gives os på den måde, vi ønsker det, lad os da tage det som et svar fra ham om, at det er sådan, det skal være. Jeg tror, at vi som mennesker er tilbøjelige til at kræve alt og forvente, at det skal opfyldes straks. Lad os have tro på, at de bønner, der er blevet opsendt til vor himmelske Fader, vil blive besvaret til vort eget bedste.
Joseph Smith lærte hurtigt, at troen var vanskelig for mange at antage. Efter at han havde haft sit første syn, fortalte han sine medmennesker om sin oplevelse. Til sin store overraskelse fandt han ud af, at de ikke ville tro på, at han havde haft en åbenbaring. Men han kunne ikke nægte sandheden af det, og han var villig til at gøre alt det, Gud ville forlange af ham.
Jeg er lykkelig og taknemmelig over, at jeg og hele min familie er medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Jeg vidner for jer, at jeg ved, at Kristus virkelig lever, og at han er Guds Søn. Jeg er taknemmelig over, at min hustru lærte mig at gå i kirke, og fordi hun bad for mig, så jeg kunne tro på evangeliet. Jeg er taknemmelig for alle de venner, jeg har i kirken.
Jeg ved, at Joseph Smith var og er en sand Guds profet, kaldet af Gud til at organisere Jesu Kristi Kirke, og at han modtog præstedømmets nøgler til at kunne binde og løse i himlen og på jorden. Jeg ved også, at profeten i dag, præsident Spencer W. Kimball, er en sand profet og har den samme myndighed og de samme præstedømmets nøgler, og at alle kirkens autoriteter er kaldet af Gud til at forrette i hans navn.
Må Gud hjælpe mig og min familie, så vi altid kan stå trofaste. Må han styrke os alle i vore vidnesbyrd, at vi må være et lys for vore medmennesker, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Phileon B. Robinson, Jr.,

De Tolvs regionalrepræsentant

Kære brødre og søstre, for alle os, som er forsamlet her, og for utallige andre, som kun har været sammen med os i ånden, har denne konference været en tid med stor glæde, en lejlighed til alvorlig eftertanke, en grund til dyb taknemmelighed og en historisk lejlighed til at forny vor hengivenhed.
Det er min bøn, at vi vil gøre alt, hvad vi kan for at sikre os, at konferencens indtryk vil nå så vidt som muligt og velsigne livet for flest muligt.
Samtidig med at jeg har siddet og lyttet intenst til hver enkelt budskab, har jeg prøvet at tænke specielt på to bestemte grupper mennesker: for det første på alle de finske medlemmer, som jeg har kendt og elsket gennem 27 år; og dernæst på mine egne elskede forfadre, hvoraf nogle for første gang hørte evangeliet i Danmark for mere end 100 år siden.
Disse to grupper mennesker og mange som dem har gjort denne konference mulig. Til dem retter jeg min taknemmelighed og kærlighed, og jeg anerkender den personlige gæld, jeg står i til hver enkelt af dem.

Kom, lytter til profetens røst

Medens vi nærmer os afslutningen på konferencen, tror jeg, vi ville gøre vel i at erindre disse linier fra en af vor kirkes sange:

Kom, lytter til profetens røst
hør ordet, sendt fra Gud,
Os atter en profet er sendt
en Herrens sandheds tolk.

At lytte til profeten har været genoprettelsens budskab lige fra Joseph Smiths dage. Det er hovedformålet med, at vi er her til denne konference. Vi ved alle, at profetens budskab, ulig det meste af det, vi hører, er guddommeligt og er af større værdi end alt det, verden har at tilbyde.
I sit første budskab til kirken efter sit kald som apostel for 31 år siden kundgjorde præsident Kimball sin tro, idet han citerede disse inspirerede ord fra Paulus: „. . . Guds dårskab er visere end menneskene, og Guds svaghed er stærkere end menneskene. Men det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme." (1. Kor. 1:25,27)
Vi trænger alle mere til Guds visdom end til noget som helst andet i dette liv. Vi får denne visdom fra profeterne, de fordums og de nutidige.
At lytte betyder mere end blot at høre på nogle ord. Det er alt for let. At lytte omfatter lydighed. Det kan være meget svært. Da f. eks. mine danske forfædre lyttede, fik de prøvelser, trængsler, hårdt arbejde, et nyt og fremmed liv i et fjernt land, en prøve på deres tro. Mange pionerer, som lyttede, bragte det største offer, der kan bringes.
Når fristelse og modløshed møder os i livet, har vi brug for at lytte endnu mere. Hvis vi ikke gør det, vil Satan bruge disse ting, som magtfulde redskaber til at drage os bort fra Herrens værk.

Offer

Blandt mine forfædre var Anne Christine Mortensen, som blev født i Viborg i Danmark. Efter at hun var rejst til Utah, var blevet gift og havde fået tvillingesønner, hvoraf den ene blev min bedstefar, kom der problemer ind i deres tilværelse, hvilket førte til, at min oldefar forlod kirken og rejste til Californien.
Jeg vil altid være taknemmelig over, at denne danske moder forblev trofast, så at min bedstefar og hans efterkommere kunne arve det gengivne evangeliums rigdomme.
Min oldefar havde vandret over sletterne sammen med en gruppe mormonpionerer, der havde transporteret alle deres ejendele på en håndkærre, og han havde ofret meget for sit medlemsskab af kirken.
Men øjensynlig kunne han ikke ofre sin stolthed eller sine personlige meninger, da der opstod uenighed.
Uheldigvis gentager dette sig hyppigt i grenene over hele verden. Samfundets pres er undertiden for meget for os. Vi bemærker til tider dette i den tendens, som nogle nyomven dte har til at vende tilbage til deres tidligere omgangskreds og livsform, idet de forlader evangeliet og de bånd, der knytter dem til den gengivne kirke og dens medlemmer.
Som I kan forestille jer, har det været en glæde, der ikke kan beskrives, for mig at vende tilbage til Finland, at mødes med gamle venner og for at lægge mærke til den fremgang, kirken har haft der.
Det ulykkelige ved det har været af erfare, at nogle af de tidligere års trofaste medlemmer er faldet fra. Uheldigvis begrænses tabet ikke til dem, som har forladt kirken. I de fleste tilfælde mister vi også deres børn og børnebørn.
Den indflydelse, kære brødre og søstre, som een trofast hellig, der lytter, eller een ikke trofast, der ikke lytter, har, er uden ende.

At trodse verden

På et kritisk tidspunkt i kirkens tidlige historie skrev Eliza R. Snow følgende: „Det er en forholdsvis let sag at handle retfærdigt, når den offentlige mening og indflydelse støtter handlingen; men det kræver en god portion mod, hvis et menneske er moralsk forpligtet til at gå imod eller trodse den almindelige opfattelse."
Det ser ud til, at vi, hvis vi skal lytte til profeterne, før eller senere vil blive kaldet til „at gå imod eller trodse den almindelige opfattelse".
(Citat fra „Et brev fa Missouri", *Brigham Young University Studies*, Summer 1973, p. 546.)
Selv om vi bør bestræbe os på ikke at fornærme nogen, er det uundgåeligt, at vor vedholdenhed med hensyn til at tage del i bestemte aktiviteter eller med hensyn til at afstå fra at tage del i andre ikke vil møde anerkendelse hos vore medmennesker.
I disse kritiske øjeblikke i vort liv må vi være loyale og alligevel meget kloge. Vi ønsker at bevare vore venner. Vi trænger til dem, og de trænger til os. Vi ønsker at have et godt forhold til vore slægtninge. Imidlertid ønsker vi allermest at lytte til profeterne og endelig at dele deres budskab med alle vore venner og kære.
Vi vil aldrig komme til at dele det med nogen, hvis vi ikke selv er trofaste.
Hvis det at lytte til profeten indebærer opofrelse og selvdisciplin, så

giver det også løfte om evige velsignelser.
Hvis det kræver af os, at vi skal modstå et usundt pres fra samfundets side og overvinde fristelse, så bringer det os også den styrke, som vil stive os af gennem hele livet.
Hvis det til tider kommer ubelejligt, så giver det os også de rigeste og skønneste velsignelser, som mennesker har kendskab til.
Igen anden leder i kirken i vor tid har med større kraft henledt vor opmærksomhed på vore dages ondskab end præsident Spencer W. Kimball.
Med venlighed og uskrømtet kærlighed har han bønfaldet de hellige om at vcere „i verden" men ikke „af verden".
Ligesom de fordumsprofeter har han lovet os, at hvis vi ville lytte, ville Herren føre vore krige, velsigne vore afgrøder, forøge vor kunnen og sikre os en plads i sit herlige rige.
Kan I komme i tanker om en mere udbytterig investering end den, vi foretager, når vi lytter til profeten?
Brødre og søstre, af hele min sjæl tror jeg, sagt med profeten Joseph Smiths ord, at det gengivne evangelium er det værk, som er „bestemt til at ødelægge mørkets magt og tilvejebringe jordens fornyelse, Guds herlighed og menneskehedens frelse". (History of the Church, 4:610)
Jeg bærer vidnesbyrd om, at kun Guds ord meddelt direkte gennem den Helligånd eller gennem hans tjenere nogensinde kan gøre krav på at besidde muligheden for at nå så højt et mål.
Jeg beder oprigtigt om, at vi, der har været til stede ved denne konference, må gå ud og forkynde dette guddommelige og evige budskab til vor Faders børn, som, hvadenten de ved det eller ej, hungrer og tørster efter den guddommelige vejledning, som kun profeterne kan give, i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Spencer W. Kimball

Kære brødre og søstre, det har været en strålende konference lige fra begyndelsen til dette øjeblik, da vi nærmer os afslutningen. Det vil sikkert interesere jer at vide, at vi ville have været 4000 tilstede i formiddags, hvis vi havde haft de seks personer med, som organiserede kirken; der var nemlig 3.994 til stede.
Vi tror imidlertid, at de sandsynligvis har været blandt os. Vi tror, at profeten Joseph Smith sandsynligvis har givet os sin ånd under disse møder. I eftermiddag er vi lidt færre: 3.761. Det må være en stor inspiration for de mennesker, som påbegyndte arbejdet i disse områder.

Gennemgang af konferencens budskaber

Vi har hørt mange interessante ting fra brødrene. Præsident Tanner, vor kære rådgiverder — som det er blevet sagt — har tjent fire af kirkens præsidenter i de år, der er forløbet, siden han blev apostel i kirken, omtalte, at mange af jer bor i områder, hvor der er meget få medlemmer af kirken, og ofte føler I jer alene og anderledes end resten af verden.
Og derefter sagde han, at der kommer noget godt ud af denne isolation, og vi drager fordel af det. Han sagde: „Herren, din Gud har udvalgt dig til at være et særligt folk over for ham, over alle andre folk på jorden."
Han sagde, at til tider kan man føle sig mismodig og spekulere på, om man er alene og forladt. Han mindede jer om, hvor det glædede Herren at vide, at I er forblevet standhaftige i troen og har holdt de pagter, I har indgået med ham, da I blev døbt, når I deltager i nadveren, når I tager imod præstedømmet, og når I påtager jer stillinger i kirken.
Han sagde, at Herren erklærede dette for at være den eneste sande og levende kirke på jorden, og at vi er anderledes end resten af verden.
Præsident Benson mindede os om mange oplevelser fra den første tid i kirkens europæiske grene.
Han genkaldte i erindringen de dage, da han for første gang besøgte Europa kort efter verdenskrigen. Han sagde at seks lange års krig og besættelse havde prøvet folks tro og havde sat sine spor, og at folk havde været trofaste og standhaftige.
Han sagde, at vort møde her mindede ham om en anden sabbat i en anden by i 1946. Det var den første konference for hele nationen i Sverige efter krigens afslutning. Den blev afholdt i en lille kombineret kirkebygning og missionshjem, og det var en lykkelig og herlig begivenhed. Han mindede os om at være trofaste mod hver eneste af kirkens standarder og lærdomme og om loyalt at støtte vore stavs-, missions-, wards- og grensledere.
Han anmodede os indtrængende om at ophøre med at tale ondt og finde fejl og i stedet være fuldstændigt forenede; at vi holder sabbatsdagen hellig, betaler vor tiende og offerydelser og passer vore familiebønner og private bønner hver dag; at vi giver frit af vor tid, vore midler og talenter til opbygningen af Guds rige, på jorden.
Ældste Howard W. Hunter, en af De Tolv, sagde, at I ville huske mange interessante ting som havde fundet sted i kirken. Han gik tilbage til sine fire oldeforældre, som alle kom fra disse lande, som vi nu besøger. Han talte om taknemmelighed.
Vor taknemmelighed for evangeliet bør kunne sammenlignes med den taknemmelighed, som den helbredte spedalske udviste, da han vendte tilbage for at lovprise Herren for sin helbredelse.
Lykke og glæde kommer aldrig til èn, før man ejer en dyb følelse af taknemmelighed for de velsignelser, man har modtaget, og vor taknemmelighed vises bedst ved at leve på en sådan måde, at vi ærer vore forældre, hvis navn vi bærer, og ved at være villig til at dele evangeliets grundsætninger med vor næste.
Ældste Boyd K. Packer af De tolvs Råd mindede os om vort ansvar for at efterleve evangeliet. Han stillede

det op i modsætning til nogle onde sjæles grimme, forvrængede fornuftsslutninger og gav os det sande billede.
Han bad os om at leve efter Ånden, som I kan huske, og ikke efter den begrænsede menneskelige tankegangs beregninger eller efter en svag sjæls fornuftsslutninger. Han sagde, at vi som medlemmer af kirken ikke er overladt til at finde vej selv. Vi har åbenbaringen at støtte os til, og kirkens ledere giver os et klart tegn.
Når vi er ved en korsvej, sagde han, trænger vi til råd og vejledning, og kirkens ledere vil altid give os den. Og endelig gav han os den lektie, han lærte af sin lille danske mor: at vi har ret til at blive tilskyndet og inspireret, hvis vi har en bøn i vor hjerte og lever retfærdigt, og da vil Herren med sikkerhed vejlede os.
Ældste Bruce R. McConkie fortalte os, at han efter at have adspurgt Herren angående hvad han skulle tale om, følte sig tilskyndet til at tale om Guds sande hellige forpligtelse til at holde budene og overvinde verden. Han sagde, at vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige søger at opnå frelse og ønsker fred i dette liv og evigt liv i det rige, der venter os.
Han mindede os om, at vi har påtaget os Jesu Kristi navn, og vi glæder os i sikker kundskab om, at han er Guds Søn.
Vi bør søge af hele vort hjerte at blive som han, for han er det store forbillede for frelste sjæle. Han sagde at vi først må forsage verden for at blive frelst, og vi må tøjle vore lidenskaber og vore lyster og overvinde alt kødeligt og sanseligt begær, hvis vi skal dvæle blandt de hellige i evighed. Men, sagde han, det er derfor, vi er her i jordelivet; for at blive prøvet og oplært for at se, om vi vil stå tappert i sandhedens og retfærdighedens sag til trods for alle verdens tillokkelser.
Ældste Bernard P. Brockbank, Assistent til De Tolv, som arbejder med de isolerede medlemmer over hele verden, som ikke har forbindelse med grene eller warder, gav udtryk for behovet for at elske vor næste på en himmelsk og ikke en verdslig måde, og han stillede følgende spørgsmål, som hver enkelt selv må besvare:
Elsker du din næste tilstrækkeligt til at ville hjælpe ham med at lære at kende den eneste sande Gud og Jesus Kristus, og til at lære at kende livets og frelsens plan?
Har vi gjort os det klart, at hvert eneste menneske, som er blevet advaret, bør advare sin næste? Han henledte vor opmærksomhed på, at utallige mennesker elsker skabningen højere end Skaberen.
Ældste James E. Faust, assistent til De Tolv, talte om prisen for at være en discipel. Han sagde, at prisen man må betale for at være en discipel er lydighed, selvdisciplin og selvkontrol, og at disse egenskaber er faste og varige karaktertræk hos Jesu tilhængere. Kristi disciple modtog et kald ikke blot til at forsage stræben efter verdslige ting, men også til at bære korset. At bære korset vil sige at følge budene og opbygge hans kirke på jorden.
De, som i sandhed følger Frelseren, bør være rede til at give deres liv, og nogle har haft det privilegium at gøre det. Men at leve et kristent liv hver eneste dag, kan for mange af os være noget endnu vanskeligere at gøre.
Endelig sagde han, er prisen for at være en discipel at forsage alle overtrædelser og nyde tilgivelsens mirakel.
Ældste J. Thomas Fyans, som har overvåget denne konference for os, talte om mange detaljer i forbindelse med arrangementet. Herrens bøn og udfordring til os i vor tid er at have vort blik højere end til verden og skue evighedernes vidder, at advare, velsigne og give glæde til vor næste, så at også de kan modtage fred i dette liv og evigt liv i den verden, der følger.
Så sagde han at kirkens medlemstal kunne fordobles i disse fire lande, men det afhænger i første række af jer. „Er jeg villig til at advare min næste?“ spørger han; „og vil jeg dele evangeliet med mine medmennesker?“
Ældste Neal A. Maxwell, assistent til De Tolv, mindede os om, at vi i vore mørkeste timer må bevare vort personlige lys skinnende, og det øjeblik, hvor vi er i den alvorligste fare, er, når vort lys blafrer, og det tiltagende mørke forekommer os normalt.
Han mindede os om, at Herren ikke spørger, om vi kan, men kun om vi er villige, og da vil han forøge vore evner.
Ældste Maxwell antydede, at meget ofte er en tragedie en mulighed, der bliver åbnet. Der er ofte en guddommelig plan i en udfordring, som vi enkeltvis bliver stillet ansigt til ansigt over for.
Sommetider er det sådan, at hvor vi kun ser tilsyneladende usammenhængende sten, skaber Gud en mosaik. Med henvisning til medlemmerne i mange nationer sagde han, at det ikke er stedet, hvor vi lever på denne planet, der betyder noget, men det er, hvordan vi lever, der er vigtig.
Han sluttede med et citat: „Hvis du ikke har valgt Guds rige, vil det i sidste ende ikke gøre nogen forskel, hvad du har valgt i stedet.“
Ældste Maxwell står som leder af nye og interessevækkende fremgangsmåder i forbindelse med hjemmestudier, som skal oplære vore unge og give dem nye og større formål i livet.
Ældste A. Theodore Tuttle af De Halvfjerds' første Råd, mindede os om, at kirken altid har bedt os om at holde os fri for gæld. Og så stillede han spørgsmålet: Er du fri for gæld?
Fri for gæld til Herren for hans utallige velsignelser mod os: for evangeliet og vore privilegier og vore rettigheder og vore muligheder? Indtil vi deler evangeliet med vore medmennesker, står vi stadig i stor gæld, og intet pengebeløb kan udligne denne forpligtelse, men kun missionærarbejde med dets tjeneste og dets vidnesbyrd.
Han omtalte det temmelig ringe antal nyomvendte i dette område i de seneste år og forklarede, at når medlemmerne blev selvbestaltede missionærer, ville billedet blive et andet.
Vi har et budskab at bringe ud til verdens indbyggere, og vi har ansvaret for at gøre det. Missionærbefalingen er aldrig blevet trukket tilbage, og det er en sikker vej til tilgivelse for synder at bære vidnesbyrd om evangeliet.
Han henledte vor opmærksomhed på, at 18.000 missionærer sandsynligvis vil være i stand til at omvende verden, men at 3.300.000 medlemsmissionærer ville kunne nå store mål.
Ved at fordoble medlemstallet hvert eller hvert andet år ved hjælp af stavs- og distriktsmissionærer, ville forholdet mellem antal medlemmer og antal ikke-medlemmer hurtigt forskubbes, og den hedenske verden ville føle kirkens magt.

Ældste Vaughn J. Featherstone fra Det præsiderende Biskopråd har på sin egen uforlignelige måde givet os en ny deminsion i vor tankevirksomhed. Han fortalte os om abemennesket, hvis størrelse eller vækst ikke var begrænset til længden af hans ben.
Han har forklaret, hvordan vi ikke behøver at bukke under for pres, men kan stå fast og modtage folks anerkendelse i almindelighed for at have været standhaftig over for vor tro. Det var hans budskab til de unge i aftes.
I eftermiddag fortalte han os om en mand, der var krøbling, og om hvordan det indvirkede på hans liv.
Hans mor ville ikke tillade, at han blev mental krøbling, selv om han var det fysisk. Hvordan måler Herren et menneskes størrelse eller vækst? Hver eneste af os her kan blive en tapper og brav tjener.
Vi kan følge profeten og adlyde Frelserens lærdomme. Vi behøver ikke bukke under for hver eneste lille fristelse, der møder os. Vi er et pagtsfolk, og Herren vil ikke lade os uden vejledning og styrke. Hver enkelt af os må til sidst vinde vort eget vidnesbyrd.
Vi må virkelig mene noget alvorligt med det og være villige til at stå fast og stive os selv af over for den ondes fristelser. Han fortalte os, om den unge pige der ikke bukkede under for pres. Stå fast, advarer han, og velsignelser venter jer.
Alle de lokale brødre og andre, som har talt til os, har givet os lignende formaninger, og det har været en strålende konference. Jeg håber, at vi aldrig vil glemme denne konference i hele vort liv.
Vi har haft lejlighed til at komme sammen, til at møde vore brødre og søstre, som taler et andet sprog, og som kommer fra et andet land, og det har været en rig velsignelse.

Vi er budbringere

Vi er budbringere, og vi har det antagelige budskab. Vi er de naturlige lærere takket være vor oplæring og vor erfaring. Vi bør være de fremragende, fuldkomne lærere, som ved, hvordan man underviser. Vi holder 2½ minuts-taler i søndagsskolen, medens vi endnu kun er børn.
Vi taler og beder i børnenes organisationer. Når vi er 12 år, bliver vi drenge ordineret til diakoner, efterfulgt af ordinationerne til henholdsvis lærere og præster, og i disse embeder underviser vi, organiserer vi og leder vi.
Vi giver lektier ved vore møder og har mange muligheder for at komme til orde. Når vi er 19, går vi unge mænd ud i verden for at forkynde det gengivne evangelium, og kun få erfaringer kan sammenlignes med dette.
Vi bliver gift og får vores familie, og vi bliver lærere for vore børn. Vi bliver kaldet til at være hjemmelærere og senere til at være ledere i kvorummer, grene, warder og distrikter, missioner og stave. Kun meget få mennesker har så ubegrænsede muligheder.
Mine kære brødre og søstre, og jeg medregner også de unge og børnene: Hvor har vi haft en dejlig tid sammen med jer i disse tre dage. Vi har trykket jer i hånden, vi har set jeres smil. Vi har følt jeres hjertevarme. Vi har hørt jeres smukke musik. Vi har mærket jeres tro, jeres mod, jeres retfærdige beslutninger. Vi elsker jer og beder vor himmelske Fader give jer glæde, fred og lykke.
Vi har påskønnet brødrenes hjertelige bønner, alle deres åndelige prædikener, og også søstrenes og generalautoriteternes, og vi er blevet varmet, rørt og oplyst af dem. Korenes musik har hævet os til nye åndelige højder.
Vi håber, at I, når I nu vender tilbage til jeres hjem, vil bringe med jer mindet om alle de gode ting, som er blevet sagt og gjort og de gode tanker, som I har tænkt. Meget godt skulle komme ud af disse møder og af sammensmeltningen af vor interesse og vor ånd.
Må vi erindre jer om nogle af de ting, som her er blevet fremført, og vi har omtalt mange af dem fra brødrene, som har lagt deres sjæl i deres prædikener.
Mine brødre og søstre, det har været en dejlig konference, har vi gentaget. Jeg er så taknemmelig for Herrens Ånd, som har været med os under alle disse møder. Nu da vi nærmer os afslutningen på denne særlige konference, er det mit privilegium endnu engang at nedkalde Herrens velsignelser over jer. Vi er alle blevet belært.
Må jeg velsigne jer på grund af de ofre, som mange af jer har måttet bringe for at komme med til denne konference. Kun I selv og Herren ved fuldstændig, hvad der er blevet krævet af jer, for at I kunne tage jeres familie med til denne begivenhed. Somme tider står en person alene i familien, som et vidne for Kristus. Gud velsigne dem, der står standhaftig og trofast, om end alene.

En missionærudfordring

Må jeg i denne forbindelse give jer en særlig udfordring: at alle her tager en fast beslutning om at give deres bekendtes navne til fultidsmissionærerne, lige så snart I vender hjem.
Der er 4.000 mennesker til stede ved denne konference. Hvis vi kunne blive dobbelt så mange ved at hver familie bringer en ny familie ind i kirken, så ville vi om et år være 8.000.
Og så ville vi være 30.000 i stedet for 15.000. Og snart ville landet være oversået med grensbygninger, og de ville blive til wardsbygninger, og warderne vulle blive til stave. Vi har sagt meget angående dette under konferencen, sandsynligvis fordi Herren vidste, at vi trængte til det i høj grad.
Vi bør ikke blive bekymrede, fordi en eller anden bebrejder os lidt for at have sendt missionærerne til dem. Hvor lille en pris er det ikke at betale for så stor en velsignelse.
Sommetider glemmer vi, at det er bedre at risikere en lille mislyd i forholdet til en ven end at berøve ham for evigt liv ved at lade ham være uden at tale til ham. Desuden følger missionærerne almindeligvis det råd, der gives i Mormons Bog: „Vær frimodig, men ikke overmodig.“ (Alma 38:12)
Når de nordiske hellige ser sig selv i sammenhæng med denne udfordring, som i sandhed er en stor udfordring, kan det være nyttigt for os at tænke tilbage på to næsten analoge forhold.
For det første vil I huske, at de elleve efter Jesu Kristi korsfæstelse forsamlede sig tillige med nogle andre. (Lukas 24:33) Da Jesus viste sig for denne lille forsamling, gav han dem en stor udfordring: at prædike evangeliet blandt alle nationer — ikke blot i Palæstina eller i Samaria, og heller

ikke blot i Ægypten, men i hele verden. Og jeg er sikker på, at han i tankerne havde en større verden, hvor man skulle krydse oceaner og bosætte sig på øer i havet. Og han sendte dem ud til alle disse mennesker.

Det andet eksempel er en begivenhed, der fandt sted en forårsdag, den 6. april 1830 i Peter Whitmers hjem, da seks personer officielt organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ved denne særlige lejlighed gav Herren profeten Joseph Smith en åbenbaring, hvori han sagde: „Thi se, jeg vil velsigne alle dem, der arbejder i min vingård med stor velsignelse." Denne velsignelse omfattede tro på profeten Joseph Smiths ord. (Se L&P 21:9)

Og så skræmmende som den udfordring var, der blev givet til denne lille gruppe i en lille grænseby, reagerede de også positivt på udfordringen.

Alt hvad man behøver at gøre er at overveje den måde, hvorpå disse to beskedne begyndelser har haft en så enorm virkning på menneskeheden. Vi behøver ikke at føle os overvældede på grund af vor opgave, for Gud giver os aldrig noget at gøre, medmindre han giver os kraft til at gennemføre det; men han giver os altid en begyndelse, der ligger nær op ad vort hjem.

Hvis I kan huske det, så ved I, at de første missionærer, der udgik fra denne lille kirke, der var begyndt at vokse, ikke rejste til Europa eller til Asien eller til Sydamerika eller til Sydafrika.

De rejste til New York og Til Ohio og til Illinois — til steder lige i nærheden. De kontaktede deres venner, de folk, de kendte, de mennesker, der havde den samme forudsætning den samme kultur. Og kan I huske, hvor hurtigt kirken voksede?

I kan gøre det bedre her, I 4.000, som er her, end alle de missionærer, vi kan sende af sted fra De forenede Stater. I kender sproget; I kender menneskene; I kender deres kultur. I kan udføre dette enorme stykke arbejde og gøre disse mirakler. Og der vil blive tale om mirakler.

Jesus udtalte: „Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe." (Mattæus 5:15) Men sommetider har vi brugt en skæppe til at dække vort lys med. Vi har lyset. Vi har sandheden. Vi har alt, hvad vi behøver for at oplyse verden omkring os. Vi må ikke dække lysene med en skæppe.

Præsident John Taylor mindede os om, at „Gud vil drage (os) til ansvar for dem, (vi) kunne have frelst, hvis (vi) havde gjort (vor) pligt". (*Journal of Discourses,* 20:23)

Vil I lægge jer dette på sinde og aldrig glemme det? Hvis I kunne have gjort meget og ikke gjorde det, da vil Gud drage jer til ansvar.

Brødre og søstre, tiden er kommet, og det er svært for os at sige farvel. Det har været tre vidunderlige dage, og vi har glædet os over jer. Vi er kommet til at elske jer. Vi vil bringe denne kærlighed med til brødrene derhjemme, og vi vil bevare dem i vore hjerter og aldrig glemme disse dage, som vi har tilbragt sammen med jer i jeres hjertevarme og hengivenhed.

Brødre og søstre, husk dette ene: Dette er Guds værk. Dette er den sande og evigtvarende kirke. Den vil aldrig igen blive opløst eller tilintetgjort. Det er ligesom stenen, der kommer ud af bjerget uden at være blevet løsnet af menneskehænder; den vil rulle frem og opfylde hele jorden — enten i denne generation, og du og jeg vil tage del i det, eller den må vente til en senere generation og lade nogle andre gøre det. Det ville være synd, for så ville vi gå glip af de velsignelser, som er vore.

Vi har omtalt mange andre ting. Hold budene. Hold Guds love. Hold sabbaten. Hold Visdomsordet. Forbliv standhaftige mod hver eneste standard, som kirken har. Oplær jeres børn. Lær vore drenge og piger hæderlighed, værdighed, ærlighed, kyskhed og alle de ting, som vil bringe dem rene og ufordærvede tilbage til vor himmelske Fader.

Vi elsker jer, vore brødre og søstre. Vi efterlader jer vort vidnesbyrd, om at vi ved, at det er sandt, vi efterlader jer himlens velsignelser over jer personligt, over jeres familier, over jeres arbejde, over alt det, som tilhører jer, og vi gør det i hengivenhed og i Jesu Kristi navn. Amen.

